

Linh Xâm

Contents

Linh Xâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	27
4. Chương 4	39
5. Chương 5	50
6. Chương 6	60
7. Chương 7	72
8. Chương 8	84
9. Chương 9	97
10. Chương 10	110
11. Chương 11: Vĩ Thanh	118

Linh Xâm

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, truyện ngắn, 1×1, hiện đại, hắc bang, huyền huyền, kiếp trước kiếp này, cao h 50%, Quỷ Vương tà nị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-xam>

1. Chương 1

– Anh Phong.

– Anh Phong.

Trần Phong treo lên khuôn mặt đen thui thùi lùi, hằm hằm, đi lên lầu hai, bước vào văn phòng ở hộp đêm Miên Hạ lớn nhất ở khu Tây này, dưới tầm mắt kính ngọc của phần lớn đám đàn em.

Cả người của anh đều cương cứng, cố gắng giữ phong độ mà nhắc bước đi tới trước cửa.

Trương Kiến liền đón đầu, nhỏ giọng nói, rằng:

– Anh Phong. Có tên đàn em của cậu Tiêu tới.

Sắc mặt của Trần Phong càng thêm xấu. Giữa hai hàng chân mày dày, đậm đều đã nhăn nhúm lại, sát đến mức mấy nếp nhăn ở đó, cứ như dính sát lại ở cùng một chỗ, hầu như có thể đè ép chết một con ruồi nếu lỡ sa cánh đậu lên trên đó a.

Trương Kiến đã sớm suy đoán được, sau khi Trần Phong nghe thấy tin tức này thì lập tức sẽ không thể nào bày ra cái sắc mặt gì hoà nhã rồi. Cho nên, hắn liền vội vàng lui về một bên, mở cửa văn phòng ra sẵn.

Trần Phong vừa bước vào, cánh cửa lập tức va vào nhau, vang lên một tiếng đinh tai nhức óc, là do anh hung hăng đóng sầm cánh cửa văn phòng này lại.

Anh đi vào trong văn phòng, tiện tay ném áo khoác lên trên sofa. Trần Phong bước đến phía sau bàn làm việc, vừa mới ngồi xuống, cả khuôn mặt lập tức biến sắc, nhất thời liền bày ra biểu tình dữ tợn.

Một tên nhóc thanh niên mang theo một đầu tóc vàng khè kia, vừa thấy anh như vậy, lại càng bị hoảng sợ. Bộ dạng kiêu ngạo ban đầu của gã, cũng tự giác thu liễm lại một chút.

– Mày tới đây, là muốn làm gì hả?

Giọng điệu của Trần Phong rất không tốt, phi thường không tốt.

Bởi vì, bất cứ một người đàn ông vừa mới ngủ dậy một đêm liền đã bị một sinh vật giống đực khác cưỡng bạo thân thể mình, thì dù cho bất cứ là ai cũng chỉ sợ rằng tâm tình sau khi bị cưỡng bạo, cũng sẽ không tốt hơn anh là bao nhiêu đi. Huống chi, đến tận bây giờ đây, Trần Phong vẫn còn chưa thể xác định nổi, cái ‘sinh vật giống đực’ đã cưỡng bạo anh đây, đến rốt cuộc, có đúng là con người hay không đây.

Mà hiện tại, lại còn muốn anh phải đối mặt với một gã đàn em ẻo lả, vô dụng dưới trướng của tên nhóc mặt trắng đối địch, vốn luôn cố sống cố chết, đấu đá một mất một còn với anh đây. Chỉ với điều này thôi đã khiến tâm tình vốn đã thập phần ác liệt của anh, lại vừa mới bị phá hủy thêm ba phần nữa đi.

– Anh Phong.

Tên nhóc lông vàng vừa nhai kẹo cao su, vừa chậm rì rì nói rằng:

– Hai ngày trước, cậu Tiêu đã xảy ra tai nạn xe cộ. Hiện tại, anh ta vẫn còn chưa tỉnh lại, luôn nằm ở trong bệnh viện. Hiện tại, bên Bắc khu của bọn tôi là do anh Hoàng làm chủ.

– Anh Hoàng? Là cái gã Hoàng Giang kia sao?

Trần Phong ngẫm nghĩ, nhớ lại một chút, tựa hồ như là cái gã luôn nịnh nọt, làm chân chó ở bên cạnh tên mặt trắng nhỏ kia đi. Gã này còn tệ hơn nữa, chẳng có bản lĩnh nào khác, ngoại trừ vuốt mông ngựa kẻ trên đi.

– Sao đây, cậu Tiêu của đám tụi bây vẫn chưa có chết mà, có đúng không? Làm sao lại có kẻ sót ruột đến mức liền đứng ra đoạt quyền rồi hả?

Trần Phong lộ ra một nụ cười nhạt, khinh thường mấy kẻ chẳng đáng bỏ vào mắt của anh này.

Cậu Tiêu?

Bất quá, chỉ là do đám lão đại cầm quyền bên trên, muốn cho lão cha của tên này có được một chút mặt mũi mà thôi đi. Nếu không phải vậy, chỉ bằng với cái tên Tiêu Thiệu Lâm phế vật này, lại muốn một mình quản lý, gánh vác cả một khu hay sao a?

Bất quá, thật đúng là không ngờ tới a. Tiêu lão đại mới vừa chết vẫn còn chưa đến ba tháng, lại lập tức có kẻ ra tay với tên này rồi đi. Ai, cũng không biết là do bên nào xuống tay nữa đây.

Tên nhóc lông vàng này, lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn Trần Phong cũng dần theo vài phần không vui:

– Anh Phong. Anh Hoàng của bọn tôi, là nể mặt anh biết điều, nên mới kêu tôi qua đây chào hỏi. Nếu như anh Trần có cái gì thắc mắc với đại ca bên Bắc khu, thì cứ việc tìm đến Hoàng ca của bọn tôi mà tâm sự. Bất quá, anh Hoàng của bọn tôi có nói. Sau này, Bắc khu đây chính là địa bàn của anh Hoàng, cho nên, quy củ trước đây, chỉ sợ là cần phải sửa đổi lại đôi chút đi.

Trần Phong cười khẩy một cái.

Đám tùy tiện phái một kẻ còn non và xanh thế này đến nói chuyện tay đôi với anh a. Lúc anh đang đánh rắm, thì không biết, da lông của cái đám này, đã mọc ngắn dài đã được bao nhiêu rồi đây, mà cũng dám cá gan lớn mật đứng ở trước mặt của anh, phô trương thanh thế đến vậy đây.

Xùy. Cái đám tàn binh bại tướng vô dụng này lại chỉ dựa vào cái gã Hoàng Giang không biết tốt xấu gì kia, lại dám có ý định diêu võ giương oai, xuống tay ngay ở trước mặt của anh sao. Tên oắt con này, nhất định là không muốn sống an ổn qua tháng ngày này rồi đi a.

Ngày trước, mấy đồng quy củ, phép tắc ở Bắc khu, tất cả đều là dựa vào mặt mũi của ông già họ Tiêu kia mới được lập ra.

Còn cái tên Tiêu Thiệu Lâm phé vật kia, ngoại trừ chỉ biết chơi bởi gái gú ra, thì ưu điểm duy nhất cũng chỉ là chỉ biết cụp đuôi, luồn cúi làm người, đối đãi nịnh nọt với kẻ trên.

Anh lại càng không ngờ tới. Tên nhóc kia chỉ vừa mới bị hôn mê chưa tỉnh, lại để cho cái loại ngựa non háu đá không biết trời cao đất dày như gã này, tùy tiện ngồi lên chiếm chiếc ghế đại ca. Còn kèm theo cả một chuyện cực kì buồn cười. Đó chính là, gã còn dám tùy tiện kêu một tên đàn em thò lò mũi xanh sang Tây khu của anh mà đứng ở đây, nói mấy lời cảnh cáo, thị uy trước mặt anh sao a. Quả thực, là đám Bắc khu này không muốn sống nữa mà.

Anh tùy ý gờ chân lên, gác xuống bàn làm việc. Nhưng, bởi vì thân thể cử động mạnh, mà dẫn đến, chỗ bị thương khó nói ở phía sau, lập tức truyền đến đau đớn. Khiến cho sắc mặt của Trần Phong càng trở nên khó coi.

Nhắc nhở, anh nhớ đến một màn hình ảnh bất ngờ đã gặp phải khiến anh phải có trải nghiệm khó quên kia.

Tâm tình của anh vừa mới thoáng tốt lên, bởi cái hành vi buồn cười này của gã đại ca mới của Bắc khu. Thì, bây giờ nhờ vào nỗi đau đớn này, mà ngay lập tức, tâm trạng lại càng trở nên thập phần ác liệt.

– Phần.

Tầm mắt lạnh lẽo của Trần Phong trừng tên nhóc lông vàng, lạnh lùng quát lên.

Tên nhóc lông vàng sững sốt, hơi há miệng, tựa hồ như không thể tin được, cư nhiên, đối phương lại không hề có chút nể mặt nào đối với đại ca mới nhậm chức quản lý Bắc khu, mà khách khí với gã một chút nào, dù gì gã cũng là cánh tay đắc lực của đại ca Bắc khu mà.

Gã vừa định mở miệng nói chút gì đó —

– Tao kêu mày cút con mẹ nó đi!!!

Trần Phong quơ đến trên bàn, tiện tay bắt lấy một cái gạt tàn thuốc, mau lẹ cầm lên trong tay, lập tức hung hăng phang đến phía trước.

Tên nhóc lông vàng lập tức hoảng sợ, liền từ trên ghế, trượt té xuống sàn nhà. Tiếng va chạm nặng nề vang vọng, phát ra khi cái gạt tàn đập vào sàn nhà đá cẩm thạch rơi xuống ở trên chân. Chỉ nghe gã hét thảm lên một tiếng. Gã vừa đau đớn lại sợ hãi, luống cuống bật người dậy ôm chân, tiếp theo, lại mở miệng nói một vài lời mắng chửi, vừa cà nhắc mà vội vàng vàng bỏ chạy ra từ cửa văn phòng.

– Đệt!

Trần Phong hung hăng nện một đấm lên trên bàn. Khuôn mặt đen của anh đã lạnh lẽo đến mức, hầu như có thể đóng băng mặt nước mùa xuân đi.

Tựa hồ như anh cảm thấy không khí ở trong văn phòng có chút khô nóng. Anh hung hăng kéo kéo cổ áo. Chiếc nút nơi cổ áo đột ngột bị bung ra, hai vạt cổ áo sơ mi màu tím lập tức mở rộng, nhất thời để lộ ra trên mảng nhỏ da thịt màu đồng ở cổ.

– Con mẹ nó.

Đột nhiên, Trần Phong nóng nảy, tàn bạo mắng lên một câu.

Anh lập tức đi vào phòng vệ sinh trong văn phòng. Đứng trước bồn rửa mặt, vòi nước mở nước ào ạt. Hai tay của anh cố sức hứng đầy nước, liền tùy ý tát lên trên mặt của mình mấy đợt khiến cho cả khuôn mặt ướt sũng lan đến cả phần tóc. Một giọt bọt nước trong suốt, lập tức chảy xuôi xuống, dọc theo sườn của khuôn mặt góc cạnh, lạnh lùng, nghiêm nghị, được phản chiếu rõ ràng trong tấm gương đối diện được đính trên mặt tường cẩm thạch.

Trần Phong vươn tay đến, lau đi lớp nước bắn tung tóe che đi mặt gương bằng lảnh, liền dần dần hiện rõ ra rõ một khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của chính mình. Vừa nhìn thấy, Trần Phong lại vẫn nghĩ không ra. Tại sao lại anh lại gặp phải cái loại chuyện gặp quỷ xui xẻo này vậy hả.

Đột nhiên, trong lúc đó, đường nhìn của Trần Phong dừng lại ở trên một nơi nào đó trong hình ảnh phản chiếu in trên gương. Anh nhìn thấy chỗ cổ áo của mình, mơ hồ để lộ ra một dấu hôn tím sẫm ở đó. Ở trong nháy mắt, biểu tình của anh, hầu như là đã biến thành cuồng nộ. Lập tức trong không gian im ắng vang lên một tiếng ‘phanh’ đinh tai. Anh đã nện một đấm lên trên tấm gương.

Chiếc gương lập tức ‘ầm’ lên tiếng, bể nát thành từng mảnh nhỏ một.

Trần Phong phần hận nhìn chằm chằm đống mảnh kiếng vỡ vụn rồi lại không còn cách nào khác.

– Anh Phong. Anh không sao chứ?

Bên ngoài phòng vệ sinh, truyền tới giọng nói của Trương Kiến.

Trần Phong gắt gao siết chặt lấy nắm đấm, khàn giọng đáp lại:

– Tôi không sao cả.

– Nga.

Trương Kiến vừa gỡ gỡ đầu, vẫn đang đứng ở ngoài cửa. Bất quá, hắn rất sáng suốt không có tiếp tục hỏi tiếp nữa. Bởi kinh nghiệm xương máu đã đi trên con đường xã hội đen này, là điều quan trọng nhất là phải hỏi ít đi mà nên làm nhiều hơn a, đây cũng chính là bí quyết bảo vệ tánh mạng nha.

– A Kiến.

Giọng nói hồn hậu của Trần Phong, từ trong phòng vệ sinh truyền ra.

– Lập tức đi ra ngoài mua một cái sơ mi mới về ngay cho tôi.

– Vâng, anh Phong.

Trương Kiến gật đầu đáp lời. Hắn nhanh chóng rời khỏi văn phòng, lập tức kêu người đi mua ngay chiếc áo sơ mi mang về đây.

Chỉ chờ đến khoảng chừng mười phút, Trương Kiến liền quay vào văn phòng. Hắn cẩn thận, gõ nhẹ lên cửa phòng vệ sinh.

– Anh Phong, sơ mi mới đã mua về rồi.

– Cậu cứ đặt ở trên ghế sofa đi.

Trong phòng vệ sinh, giọng nói của Trần Phong có chút rầu rĩ vang lên.

Trương Kiến càng không dám nói nhiều, đặt áo sơ mi xuống đúng nơi quy định, liền rời khỏi văn phòng.

Sau khi xác định Trương Kiến đã rời đi, Trần Phong đẩy cửa phòng vệ sinh mà đi ra. Lúc này, anh đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi màu tím đang mặc ở trên người. Nửa thân trên, cường tráng liền cứ xích lô ra không khí. Trên thân thể rắn chắc, cơ bắp căng tràn, có thể thấy rõ dấu hôn loang lổ đang trải đầy khắp nơi.

Anh vươn tay, mở ra lớp bao bì, lấy ra một chiếc áo sơ mi mới màu xanh đen được xếp gọn ở bên trong. Trần Phong vừa thâm hung bạo chửi bới cái tên “quái quỷ” chết tiệt kia, vừa mau lẹ cài lại toàn bộ nút áo đến thật chặt chẽ, vẫn cài đến cả cái nút tận cùng trên cổ áo mới thôi.

Cho nên, cổ áo siết chặt khiến anh có chút khổ sở. Nhưng, anh tình nguyện để bản thân bị áo sơ mi siết đến khó thở, dù có chết ngạt đi, anh cũng không muốn cho mấy đám dấu hôn chết tiệt này bại lộ trong tầm mắt của người khác.

– Ném gã ra ngoài.

Trần Phong rít gào lên một tiếng.

Cánh cửa văn phòng lập tức bị mở ra, hai người kéo một thân thể gầy gò của một tên côn đồ đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập, từ bên trong văn phòng đi ra. Cái gã này, rõ ràng đã bị đánh đến bất tỉnh nhân sự, phỏng chừng, không ở bệnh viện mười ngày thì cũng phải nửa tháng, chỉ sợ là không thể nào lành lặn mà ra viện nổi đi.

Đang đứng ở trước cửa, Trương Kiến cùng với Cung Thiên nhìn thoáng qua nhau, cũng không mở miệng nói gì.

Trong lòng của Trương Kiến cũng rất buồn bực. Hôm nay, không hiểu nổi, làm sao mà anh Phong lại cộc tính, nóng nảy lớn đến vậy a? Bình thường, nếu có loại mấy tên côn đồ nhãi nhép, đui mù đến quấy rối, gây sự trong cửa hàng bán ma túy tổng hợp dưới tay băng nhóm của bọn họ. Trên cơ bản, đều là do hấn cùng A Thiên ra mặt giải quyết.

Nhưng, hôm nay, anh Phong lại tự mình xuất trận, hơn nữa, anh còn ra tay nặng đến vậy. Phỏng chừng, tâm tình của anh đang cực kì khó chịu đi.

– Anh Kiến. Anh Thiên.

Quản lý Miên Hạ – lão Triệu, tên tay đang cầm một quyển sổ sách vừa bước lên lầu, vừa gặp hai người đang đứng ở hai bên cửa, lão liền lên tiếng chào hỏi.

– Báo cáo sổ sách?

Trương Kiến bất động, chỉ giương mắt nhìn đến.

Thường ngày, lão Triệu này vốn đối xử thập phần tôn kính với hai anh em bọn họ. Cho nên, có chuyện gì không tốt, hấn chỉ cần nhắc nhở giúp lão một chút cũng đã thật tốt rồi đi.

– Đúng vậy.

Lão Triệu cười cười, tự vươn tay xoa đỉnh đầu trơn láng của mình.

– Hôm nay, tâm tình của anh Phong rất không tốt. Hay là, hôm nào đó, ông hãy trở lại đây đi.

Trương Kiến liếc mắt một cái nhìn cánh cửa đang đóng kín, vừa nhỏ giọng nhắc khéo.

Lão Triệu vội vã gạt đầu, tay vẫn đang cầm sổ sách, chân liền nhấc bước đi mau, lòng bàn chân như là đã được thoa dầu vậy.

Đám đàn em làm việc chung với anh Phong đều truyền miệng với nhau là: dạo gần đây, tâm tình của anh Phong rất không tốt. Cho nên, đừng ai ngu xuẩn mà đụng tới. Ai xúi quẩy, không may mà bị anh bắt lỗi đến, mặc kệ là bản thân có làm sai chuyện hay không đều sẽ bị anh trách phạt a. Bất quá, cũng may là Trần Phong phát giận với người một nhà cũng sẽ không làm ra gì quá đáng.

Nhiều lắm, thì anh cũng chỉ chửi rủa bọn họ thậm tệ một chút, phạt bọn họ luyện tập thêm thân thủ, khẳng định là sẽ không có cái gì nguy hiểm đến tánh mạng cả.

Bất quá, lão Triệu cũng biết rõ, lão tự xưng là cánh tay thân tín của anh, nhưng lão cũng không nên đi mạo hiểm a. Cái loại báo cáo sổ sách này a, hôm nay không báo cáo được, thì còn có thể chờ đến ngày mai mà.

Nguyên cả một buổi tối nay, Trương Kiến và Cung Thiên đều đứng canh giữ ở trước cửa, không ít người vừa đi đến trước cửa, nghe xong lời khuyên bảo của bọn họ, đều rất “sáng suốt” mà lựa chọn cách thức là đợi đến hôm nào đó, trở lại nói chuyện sau.

Ở trong lòng, hai người họ cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Phải biết rằng, tuy bọn họ mang danh là vệ sĩ cho Trần Phong. Nhưng trên thực tế tm, thì là hai người bọn họ cùng ra tay đánh tay đôi thôi, chỉ sợ là cũng đánh không lại một mình Trần Phong a.

– Con mẹ nó.

Trần Phong hung hăng nện một đấm xuống bàn làm việc cứng rắn, màu nâu đen sậm được làm từ gỗ nguyên chất. Nhưng, do sức mạnh va chạm quá lớn, đến trên mặt bàn cũng đã để lại một dấu vết hơi lõm xuống.

Từ ngày hôm nay, cứ vừa ngủ một đêm, tỉnh lại, thì tâm tình nóng nảy, ác liệt này luôn duy trì liên tục, không ngừng khiến anh phiền táo không gì sánh được.

Trong ngày hôm nay, hết lần này đến lần khác, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ mọi người trong hộp đêm đều hoàn toàn không có bất kì công việc gì cần phải báo cáo mà tìm đến anh cả, khiến cho anh nghĩ muốn dời đi lực chú ý đến nơi khác cũng đều không được.

Trong đầu óc của anh, luân chuyển tới lui, xoay vần không ngừng, hiện lên màn hình ảnh sắc tình đã xảy ra vào đêm qua.

Anh càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng nghĩ khuất nhục.

Bối, anh là —

Trần Phong, đại ca của Tây khu, lại không biết vì sao, tùy tiện bị một tên ngu ngốc là người hay quý gì đó

Đâm vào mộng của mình.

Cho dù, tối qua, cái tên “quái quỷ” kia, trong lúc làm vừa ôn nhu, lại sẵn sóc, tử mĩ cũng không thay đổi được sự thật là tên đó đã cưỡng bạo Trần Phong này.

Nhưng, hết lần này tới lần khác, điều khiến cho Trần Phong không thể chịu đựng nổi. Đó chính là, với cái loại chuyện này, anh không chỉ, không thể nào tìm được kẻ gây án để trả thù. Mà hơn nữa, anh càng không thể nói ra ngoài. Bằng không, anh làm một đại ca xã hội đen lại dễ dàng bị người cường bạo. Việc này, tuyệt đối sẽ khiến anh không ngẩng đầu lên nổi còn trở thành trò cười đứng đầu ở trong giới xã hội đen C thị này đi.

Việc thích đàn ông thì không sao cả. Nhưng chuyện bị một thằng đàn ông khác cưỡng bạo, thì đã hoàn toàn trở thành hai chuyện khác nhau. Vô luận là có như thế nào đi nữa, anh cũng không có thể để lộ chuyện này ra được.

Chết tiệt. Xem ra, bản thân chỉ có thể nhẫn nhịn mà nuốt xuống cái đồng thiệt thòi này mà thôi.

Trần Phong cắn răng thầm nghĩ.

— A Kiến.

Trương Kiến lập tức đẩy cửa tiến vào.

— Anh Phong? Có chuyện gì?

— Chuẩn bị xe.

Trần Phong nhu nhu huyệt thái dương, phiền táo ra lệnh.

— Vâng.

Trương Kiến bắt thanh động sắc, liếc mắt bay về phía đồng hồ đang treo trên tường. Kim giờ vừa chỉ về hướng số mười một.

Ngày thường, vào lúc này, chính là thời gian để Trần Phong xử lý công việc. Bất quá, hắn cũng không dám nói nhiều lời, lập tức lui ra ngoài. Rất nhanh, một chiếc xe hơi màu bạc lăn bánh đến, liền đứng ở trước cửa chính của Miên Hạ.

Cung Thiên mở cửa xe thay cho Trần Phong, để cho anh ngồi vào trong xe, hắn đóng cửa lại. Tiếp theo, cũng theo sát phía sau, mà ngồi trên ghế phó lái.

— Anh Phong, đi đâu a?

Trương Kiến nắm tay lái, hỏi.

Do nguyên nhân nào đó, do tư thế ngồi xuống của Trần Phong liên khê động đến vết thương phía sau, biểu tình ở trên mặt cũng có chút cứng ngắc, vừa nghe thấy câu hỏi của Trương Kiến, anh lại nhú mày theo, đáp:

– Đưa tôi về nhà.

Trương Kiến không nhìn được liếc mắt nhìn Cung Thiên, hai người trao đổi ánh mắt. Chiếc xe hơi ổn định chạy thẳng về phía trước.

– Được rồi, hai người bọn cậu, đều trở về đi. Năm giờ chiều ngày mai, lại tới đón ta.

Trần Phong đuổi Trương Kiến và Cung Thiên đi. Tuy rằng, có thể nhìn ra được hai người bọn họ, đều có chút nghi hoặc, ‘tại sao hôm nay, mình lại chỉ cần làm việc đến giờ này liền được trở về rồi đây’. Bất quá, mượn cả hai lá gan của bọn họ gộp lại, cũng không dám thật sự hỏi ra miệng a. Huống chi, Trần Phong càng không thể nào muốn trả lời bọn họ đi.

Sao mà trả lời đây a?

Lẽ nào lại muốn nói cho bọn họ biết rằng, bởi vì tối qua, đại ca của hai cậu, bị người ta thương đến hết cả một đêm. Cho nên, cả xương sống đến thắt lưng đều bị đau nhức, toàn bộ cái mông đều khó chịu. Vì vậy, anh chỉ muốn về sớm để nghỉ ngơi sao?

Nhất thời vừa nghĩ ra như vậy, Trần Phong liền không nhìn được, lại ở trong lòng mắng chửi cái tên “quái quỷ” kia đến nát tan, toi tả thêm vài lần a.

Đợi cho đến khi Trương Kiến lái xe chạy đi, nhanh chóng rời khỏi cách của tiểu khu của anh, hoàn toàn khuất dạng, thì Trần Phong vừa đi ra từ trong nhà, đi về phía cổng ra vào của tiểu khu. Bên cạnh cổng ra vào của tiểu khu này, có do vị hàng xóm mở ra một cái cửa hàng tiện lợi nho nhỏ. Tuy rằng, không có quá nhiều loại mặt hàng đa dạng, phong phú, nhưng đều có đầy đủ mọi mặt hàng nhu yếu phẩm sinh hoạt. Mà lúc này, mục đích của Trần Phong tới đây —

Để tìm dây hàng bán thuốc tây.

Trần Phong đã cố gắng mà anh dừng hoàn thành hai bước cuối cùng. Bước thứ hai, anh chụp lấy tuýt thuốc mỡ hạ nhiệt, giảm sưng đau trên dây thuốc, vào trong tay, không quên nhấn nhện mà siết chặt lấy nó. Bước ba, dưới ánh mắt ái muội, mờ ám của em gái nhỏ bán hàng đang tính tiền cho anh, thì cuối cùng, anh cũng đã cắn răng mà thành công bỏ tuýt thuốc mỡ này vào trong túi quần của mình a.

Anh phần hận quay trở lại trong phòng ngủ của mình, cởi hết đám phụ kiện hàng ngày với cái quần trên nửa người dưới ra.

Trần Phong có chút ngạc nhiên phát hiện ra. Bên trong quần tam giác nhỏ của mình, cư nhiên vẫn rất sạch sẽ, không hề có một tia vết máu nào cả. Đêm qua, hậu huyết của anh đã bị mở rộng tới cực điểm, lại không hề bị xé rách. Điều này, cũng khiến anh an tâm rất nhiều. Xem ra, tựa hồ như mình không cần phải đi đến bệnh viện rồi đi. Vừa nghĩ vậy, loại đau đớn này khiến cho tâm tình của anh phức tạp mất cả đêm, phẳng phất như trong nháy mắt, liền nhẹ đi rất nhiều.

– Mẹ nó.

Hít sâu vào một hơi, Trần Phong nhìn một cái, tuýt thuốc mỡ ở trong tay mình. Anh vẫn quyết định thoa lên. Tuy rằng, nơi đó không có chảy máu, bất quá, dự phòng vạn nhất cũng tốt hơn.

Cố nén loại cảm giác căng tràn quái dị này, Trần Phong đang tự chen một ngón tay vào trong hậu huyết của cơ thể mình mà vẽ loạn một lớp thuốc mỡ đậm đặc vào đó. Tác dụng của thuốc mỡ hạ nhiệt, giảm sưng đau, rất nhanh liền đã phát huy. Nỗi đau đớn dần dần như bớt đi, từ miệng huyết sưng đỏ huyết truyền tới cảm giác man mát nhẹ nhẹ.

Mặc lại quần nhỏ với quần ngoài, đi vào phòng vệ sinh, rửa sạch tay, liền trở lại phòng khách ngay, Trần Phong theo thói quen cởi bỏ nút cổ áo ra, lần thứ hai, dấu hôn lại lồ lộ hiện ra. May là, hiện tại, anh đang ở trong nhà một mình, cũng đã miễn đi xấu hổ khi bị người phát hiện ra a.

Từ trong tủ lạnh lấy ra một chai bia, tiện tay mở lên TV, Trần Phong tựa người nghiêng lên trên sofa, vừa uống bia, vừa xem bộ phim đang chiếu trên TV chẳng có gì đặc sắc cả.

Từ sau khi anh nhậm chức, quản lý Tây khu, hầu như là mỗi ngày anh đều phải bận bịu đến khuya khoắt mới được nghỉ ngơi, nào có được rảnh rỗi như bây giờ, vừa uống bia vừa xem phim chiếu trên TV, tựa hồ

như đã thật lâu anh vẫn chưa từng nếm trải qua nữa vậy.

Tích —

Đồng hồ điện tử phát ra tiếng báo giờ ‘tích tích’, đã đúng mười hai giờ.

Anh đang ngồi nghe lời mở đầu bản tin trên TV vào nửa đêm. Không hiểu sao, Trần Phong đột nhiên có một loại cảm giác bị người nào đó đang theo dõi.

Trong ngực liền sinh ra một loại dự cảm không ổn, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cư nhiên lại hiện ra một tia hoảng loạn.

Từ trên sofa, anh đột ngột bật dậy, lập tức đứng lên, vừa định đi đến bàn ăn, lấy cây súng ngắn được cất ở phía dưới bàn. Nhưng lại kinh ngạc vừa phát hiện ra, cơ thể anh lập tức đã không có cách nào khác mà nhúc nhích được nữa.

Không sai. Là “vừa tức thời” đi.

Cơ ác mộng tối qua, phảng phất như lại muốn tái diễn lại.

Trần Phong dồn sức gồng người để cử động, tuy nhiên, thân thể của anh, không cách nào mà nhúc nhích được cả. Nhưng cái tên “quái quỷ” này, tựa hồ như cũng không có cảm thanh anh.

– Mẹ kiếp! Rốt cuộc, mày con mẹ nó là cái quái quỷ gì vậy hả. Mau hiện hình ra đây.

Trần Phong chửi ầm cả lên. Nhưng, hai chân của anh lại không chịu khống chế mà tự động đi về phía phòng ngủ.

– Mày làm gì mà nhất quyết cứ quẩn quít lấy ông đây hả. Mày nhìn xem, ông đây, lại càng hoàn toàn không phải là người đồng tính luyến ái a.

Đôi chân vẫn di chuyển từng bước một, không có chút do dự.

Thân thể của Trần Phong, chậm rãi, ung dung đi vào phòng ngủ, đứng ở trước hai tấm gương to được đặt hai bên trái phải của tủ quần áo.

Gắt gao cắn chặt lấy môi dưới, trong mắt của Trần Phong, xác thực đang hiện ra một vẻ mặt kinh khủng.

Chết tiệt, tên quái quỷ khốn kiếp này lại muốn mình làm ra một bộ dạng dâm dăng của ngày hôm qua đi.

Phảng phất giống như là muốn xác nhận suy nghĩ này của anh vậy.

Hai tay của Trần Phong vươn đến, tự vuốt ve nhẹ nhàng lên trên khuôn mặt mình. Ngón trở chậm rãi xoa lên đôi môi đang khe hở ra của anh. Nếu như đây là bàn tay của người khác mà nói, thì không có bất luận kẻ nào sẽ hoài nghi rằng, chủ nhân của đôi bàn tay này, đang ôn nhu, âu yếm người yêu của mình a.

Nhưng, đáng tiếc là, hai bàn tay này lại đang tự mơn trớn mềm mại, dịu dàng trên khuôn mặt của chính mình, cái loại cảm giác quỷ dị này khiến cho đám lông tơ của người ta đều sẽ dựng thẳng đứng lên đi.

Đôi môi bỗng nhiên hé mở ra, Trần Phong hung hăng cắn xuống ngón tay của mình đang xoa lấy cánh môi. Không ngờ tới, ngón tay này, phảng phất như là đã đoán được hành động bộc phát đột ngột này của anh, mau lẹ, né tránh. Tiếp theo, ngón tay điểm vài cái lên trên chóp mũi của anh, cử chỉ vô cùng thân mật, phảng phất như là đang chỉ trích anh không ngoan vậy.

Trần Phong cảm thấy bản thân sắp bị tức giận đến ép điên rồi.

Rõ ràng đây là thân thể của mình, nhưng căn bản, anh không có cách nào khống chế nổi. Hơn nữa, hành vi này của đối phương, làm sao mà khiến cho anh nhìn, giống như là người bạn trai đang sẵn sàng, dỗ dành người yêu của mình đang bốc đồng vậy.

– Mẹ nó, rốt cuộc là mày muốn làm gì hả!!

Trần Phong không nhịn được mà rống giận.

Đôi bàn tay dừng lại một chút.

Trần Phong thề rằng, bản thân tựa hồ như nghe thấy một tiếng cười thanh thúy vang lên bên tai vậy.

Tiếp theo, đôi bàn tay chậm rãi mở ra hàng nút trên áo sơmi. Không thể nghi ngờ gì nữa, tất nhiên là lồng ngực xích lõa liền hiện ra trong gương. Ngón trỏ của tay phải đặt ở trước ngực, bụng ngón tay vuốt ve qua từng cái dấu hôn in trên đó. Cái loại vuốt ve đầy sắc tình này, khiến cho Trần Phong cảm giác rõ ràng, tựa hồ như đối phương đang thưởng thức mọi dấu vết hoan ái được lưu lại ở trên người của anh.

Tựa hồ như là đã xác định được không có nhiều thêm bất kì một cái dấu hôn mới nào trên thân thể của Trần Phong cả. Đôi tay kia liền bắt đầu linh hoạt mau lẹ mở ra đai lưng quần. Sau khi đã mở xong, y cũng không hề cởi hẳn quần ra. Trái lại là tùy ý để chiếc lưng quần trượt xuống hơn phân nửa, nghiêng ngả, vướng lại trên xương hông của Trần Phong. Chiếc khóa kéo của quần đã bị kéo xuống, vừa lúc để lộ ra, chiếc quần nhỏ màu đen ở bên trong.

Chiếc áo sơmi trên người cũng đã bị cởi bỏ phân nửa, trượt xuống, mắc ở khuỷu tay hai bên.

Lúc này, tuy Trần Phong đang quần áo không mặc chỉnh tề. Mà trên thực tế, lại không hề để lộ ra bất kì chỗ trọng yếu nào cả.

Nhưng, hết lần này tới lần khác, cái loại hình ảnh nửa lộ nửa che này, lại khiến cho cả người của anh đều hiện ra một cỗ mùi vị sắc tình.

– Khốn kiếp!

Khóe mắt của Trần Phong mơ hồ đều đỏ ửng lên, nói không rõ, là do bị ủy khuất hay là vì đang bị tức giận.

Đáng tiếc, chủ nhân của đôi bàn tay, cũng không hề dừng lại động tác của y. Trái lại, càng thêm càn quấy, một tay xòe ra, cách lớp vải quần nhỏ, xoa nắn dục vọng mềm mại đang ngủ đông, tay còn lại bắt lấy đầu vú bên phải của Trần Phong mà bắt đầu ngắt, nhéo nhẹ nhàng.

Thân thể của Trần Phong cũng không có bộc lộ ra cái loại phản ứng gì quá mạnh mẽ. Do anh luôn sống trong các trận đánh nhau kịch liệt liên quan đến sống chết mà rèn luyện ra một thân thể thập phần rắn chắc. Trước cơ ngực chỉ có nhô lên một lớp mỡ hơi mỏng. Trên đó, lại nhô ra hai đầu nhũ màu hồng ửng lên. Lúc này, Viên đầu đỏ bên phải, đã bị hai căn ngón tay không ngừng ngắt nhéo, vuốt ve đến thập phần tội nghiệp, rồi lại không thể khống chế nổi mà nổi cộm lên.

– Ngô...

Dù sao, Trần Phong cũng là một người đàn ông đã thành niên.

Tuy rằng, nhìn hình ảnh đang diễn ra trong gương là anh đang môn trớn thân thể của mình. Nhưng trên thực tế, toàn bộ thân thể của anh, ngoại trừ việc anh đang há miệng thở hổn hển ra, thì mọi chỗ khác đều không hề ở trong phạm vi khống chế của anh.

Đầu ngón tay truyền đến loại cảm xúc mềm mại từ trên đầu nhũ của bản thân khiến anh rung mình một cái. Dục vọng dưới lòng bàn tay đang tận lực lấy lòng, đã có xuất hiện dấu hiệu bán cương rồi đi.

Anh đành phải cúi đầu, bật ra tiếng rên rỉ. Nghe được âm thanh này, tên quỷ đang khống chế lấy thân thể của anh tựa hồ như nghe được khen ngợi vậy. Hai bàn tay bận rộn liền tăng thêm độ mạnh yếu mà song song môn trớn.

Bàn tay đang vuốt ve lấy dương vật của anh, tựa hồ như cũng bị kích động lên, lập tức kéo lưng quần nhỏ xuống, lộ ra dương vật bán mềm ra ngoài, liền dùng tay tiếp tục môn trớn lên.

Biết rõ bản thân chống cự cũng không có ích gì, cho nên, Trần Phong cũng không chửi bậy nữa. Anh chỉ là gắt gao nhắm mắt lại. Dù là đàn ông, anh hiểu rõ bản chất đơn giản nhất của đàn ông. Đó là trong khi làm tình, mình càng giây dụa, chửi bới, thì đối phương càng vui vẻ. Nếu như đối phương là người, thậm chí là sinh vật nào đó có hình dạng ở trạng thái rắn, thì anh tuyệt đối có thể nắm chắc một cây súng máy mà bắn thân thể đối phương lỗ chỗ thành cái sàng đi.

Nhưng, hiện tại...

Rõ ràng là, đối phương đã vượt qua phạm trù “con người” rồi a, đến thân thể cố định cũng không có nữa là.

Đối với Trần Phong mà nói, thật sự là không có cách nào để giết chết y được cả.

Năm ngón tay vuốt ve lấy dương vật ngón tay càng lúc càng làm càn. Màu hồng tím trên thân dương vật, đã trưởng lên thành một độ căng kinh người. Mấy vết chai mỏng ở trên ngón tay, thành thạo vuốt lên trên dưới. Từng cơn sóng vui vẻ một, đang dần xói mòn đi đại não tỉnh táo của Trần Phong.

Tuy rằng, thân thể là xuất phát từ loại cảm giác bị ép phải tự “thủ dâm”, nhưng cảm xúc sung sướng cường liệt lại không hề suy giảm chút nào cả. Trên khuôn mặt của Trần Phong nhuộm lên từng mảng đỏ ửng một, anh cắn răng khắc chế, cảm giác gần đạt đến cao trào.

Tựa hồ là cảm nhận được Trần Phong sắp sửa gần đạt được cao trào. Bàn tay đang vuốt ve lấy thân dương vật càng thêm cố sức. Bàn tay đang xoa nắn đầu nhũ cũng dần cường liệt thêm.

Ngay trong nháy mắt, trước khi Trần Phong đạt được cao trào, một đôi môi mềm mại đã dán lên trên đôi môi đã hé ra không kịp kịp khép lại, đang rỉ ra ít nước miếng của Trần Phong. Đầu lưỡi linh hoạt chui vào, càn quấy ở bên trong khoang miệng của anh, liếm láp mỗi khắp góc nghách trong đó.

– A, ưm ưm ưm ưm... Ngô ngô ngô...

Trần Phong gầm nhẹ lên một tiếng, lập tức liền đạt đến cao trào. Chưa kịp để anh phát tiết hoàn toàn, thì một nụ hôn bất ngờ liền giáng xuống, hoàn toàn che lấp đi đôi môi của anh, khiến cho anh không có cách nào mà hô hấp nổi nữa, liền cảm nhận được cái loại cảm giác hít thở không thông. Cự nhiên, khiến cho anh thật sự tức giận phần nộ nhất là dương vật của anh vẫn còn đang bắn ra từng cổ từng cổ tinh dịch trắng đục.

Từng luồng tinh dịch được mạnh mẽ phun ra từ lỗ tiểu nhỏ trên đỉnh của quy đầu màu tím hồng bắn ra. Một vệt trắng đục thật nhiều, phun đến trên mặt gương lớn. Tinh dịch trắng đục thập phần dính dấp. Liền chảy xuôi theo cái mặt gương trơn nhẵn, chậm chạp nhiều xuống. Rõ ràng là tinh dịch đang dính lên trên tấm gương, vừa nhìn thấy hình dáng của người hiện ra ở trong gương.

Khiến cho Trần Phong sinh ra một loại ảo giác—

Kỳ thực, là thứ chất lỏng trắng đục dính dấp này, đang dính lên trên người của anh.

Anh chưa kịp từ trong cảm giác cao trào quay về hiện thực. Thì, đôi môi mềm mại đã rời khỏi môi của anh. Khiến anh đã bỏ lỡ mất một cơ hội tốt để cắn đứt đầu lưỡi của đối phương —

Nếu như, anh vẫn còn sức để cắn nổi thì hãy nói tiếp a.

Vừa mới trải qua cao trào, Trần Phong cảm thấy toàn thân đều đang mềm oặt xuống như nhũn ra. Nhưng đôi chân thon dài của anh lại vững vàng rũ đứng xuống trước mặt gương, phẳng phất như là cặp thương ghim chặt xuống mặt đất vậy.

– Mày, mẹ nó...

Đột ngột, cánh tay bị nâng lên, kéo đến phía trước, vươn ra ngón trỏ quét xuống một ít tinh dịch màu trắng đục đang chảy ở trên mặt gương, dính vào đầu ngón tay.

Bỗng nhiên, Trần Phong lập tức dâng lên dự cảm không tốt, liền gắt gao muốn khống chế thân thể lại. Nhưng, đáng tiếc lại bị bàn tay còn lại, bắt được chiếc cằm của anh, khiến cho anh hé miệng ra, cuối cùng, đưa ngón tay dính tinh dịch kia, nhét vào trong miệng của anh, xoay chuyển quét một vòng trong khoang miệng.

– Phi phi phi! Tao đệt.

Mùi vị đắng chát của tinh dịch tràn ngập khắp trong khoang miệng, thái dương của Trần Phong lập tức nảy lên ba sợi gân xanh.

Cái tên sắc quỷ khốn kiếp, chết tiệt này, còn dám ép mình ăn vào tinh dịch của bản thân a.

Bên tai tựa hồ như nghe thấy một trận tiếng cười thanh thúy, điều này càng khiến cho sắc mặt của Trần Phong lập tức đen đi vài phần.

Hai tay của Trần Phong tự vuốt ve thân thể của mình lần nữa Dùng ngón trỏ, vẽ theo đường cong của cơ thể. Nếu như lúc này có người ở ngoài cửa sổ nhìn vào, thì có thể thấy, Trần Phong đang tự âu yếm ôn nhu thân thể của mình như là người đang bị tự kỉ vậy.

Thân thể của anh, thoáng lùi hai bước về phía sau, cởi xuống áo sơ mi cùng quần ngoài lẫn quần nhỏ ở trên người, đều bị ném đi. Hiện tại, thân thể của Trần Phong đã hoàn toàn hiện ra lồ lộ ở ngoài không khí.

Đặt mông ngồi lên trên giường, hai chân của Trần Phong dạng ra cách xa nhau. Côn thịt mềm mại rũ xuống ở giữa, trên đỉnh vẫn còn đang dính một ít tinh dịch trắng đục.

– Mày đã thỏa mãn rồi còn muốn gì nữa hả.

Trần Phong cắn răng nói lớn.

Tuy rằng, anh biết rõ dù cho bản thân có nói gì cũng vẫn không hề sinh ra bất kì hiệu quả nào. Nhưng, anh vẫn ôm lấy một phần vụn hi vọng, mong rằng y sẽ không làm ra cái loại chuyện kia với anh như tối qua nữa.

Đáng tiếc là, tên sắc quỷ này, tựa hồ như cũng không hề được thỏa mãn. Trái lại, y khống chế hai chân của anh, giơ lên, nâng cao đập lên trên giường. Nửa người trên nhất thời bị bật ngửa về phía sau, mật huyết giữa kẽ mông do hai bắp đùi đang rộng ra bị ép phải bại lộ ra ngoài.

Ánh đèn phản chiếu lên màu nâu nhạt của mật huyết, lúc này đang hơi mấp máy liên tục, phỉm lên một tầng đỏ tươi nhàn nhạt.

Miệng huyết có chút sưng đỏ. Thế nhưng cũng không có dấu hiệu bị xé rách. Vuốt ve bên mép miệng huyết đang khép đóng chặt tựa hồ như có chút màu trắng của thuốc mỡ. Trần Phong đưa tay trái ra sau, chống đỡ lấy thân thể, còn tự vươn tay phải về phía miệng huyết sờ soạng.

Ngón tay giữa mơn trớn nhẹ nhàng miệng huyết đang đóng kín. Tuy rằng không cách nào để khống chế thân thể của mình, nhưng Trần Phong cũng không tự giác mà bắt đầu khấn trương lên. Các đường nếp uốn dày đặc xung quanh, hơi co rút lại, chống cự lại sự xâm lấn của ngoại vật.

Ngón tay vừa chen vào liền tiếp xúc với dịch thuốc mỡ màu trắng, lập tức càng trở nên trơn trượt dễ di chuyển. Đây chính là thuốc mỡ mà anh vừa bôi loạn ở bên trong không bao lâu, màu thuốc mỡ màu trắng này, vẫn còn không chưa bị thân thể hấp thu hoàn toàn, trái lại càng tạo nên thuận tiện cho tên sắc quỷ này xâm chiếm vào bên trong cơ thể của anh.

Ngón tay giữa của Trần Phong không chút do dự liền đâm sâu vào. Nương theo sự trơn trượt từ thuốc mỡ, đến cuối cùng, thân thể cũng không hề chống lại dị vật đang đâm sâu vào trong.

– Ngô...

Anh nhin không được mà phát ra một tiếng rên rỉ khuất phục.

Lúc này, Trần Phong thật hận chết bản thân.

Chết tiết. Tại sao mà mình lại muốn đi mua cái tuyết thuốc mỡ chết tiết này vừa bôi vậy hả. Hiện tại, lại càng thuận tiện để cho tên hồn ma đồng tính luyến ái chết tiết này thực hiện được hành vi cưỡng bức mình a.

Tự anh đâm một căn ngón tay vào trong, không hề bị cản trở, vẫn đang đưa đẩy, vào ra mật huyết. Loại cảm giác này, tuyệt đối là quỷ dị không thể nói nên lời đi.

Tuy rằng, thân thể của Trần Phong đã bị khống chế, nhưng xúc cảm khi ngón tay ra vào bên trong cơ thể lại cực kì rõ ràng.

Vách thịt bên trong gắt gao siết chặt, giữ lấy ngón tay của mình, tựa hồ như đang nỗ lực hạn chế sự di chuyển của ngón tay này vậy. Toàn bộ trong vách ruột, đều tiết ra tràn đầy chất dịch trơn trượt, dính dấp.

Cảm giác bây giờ tựa hồ như rất mâu thuẫn, lại là cảm nhận vô cùng chân thực của anh.

– A...

Trần Phong phần nộ, tự liếc mắt trừng vào khoảng không ở phía trước mặt. Tuy rằng, anh không hề nhìn thấy bất cứ cái gì, nhưng anh lại có loại cảm giác, cái tên sắc quỷ này, nhất định là đang đứng ở trước mặt anh. Thân thể vô hình của y, đứng ở giữa hai chân của mình. Thậm chí, anh còn có thể cảm giác được, tầm mắt nóng rực hừng hực lửa của đối phương đang chăm chú nhìn chăm chăm vào mật huyết vẫn đang bị bản thân tự khuyếch trương ra.

Sắc mặt của Trần Phong lập tức đỏ lên.

Loại cảm giác nan kham này, thật khiến anh phần nộ, xấu hổ đến muốn chết đi cho rồi a.

Lại vừa tự gia tăng thêm một căn ngón tay nữa.

Hai căn ngón tay cứ đang linh hoạt đưa đẩy mà mở rộng mật huyết. Tối hôm qua, đã bị thương yêu rất nhiều lần, cho nên, mật huyết không chịu nổi nữa, đã bắt đầu đưa ra phản kháng khi bị chà đạp.

– Tê...

Trần Phong khó nhin, hít vào một ngụm khí lạnh. Vô luận là người kiên cường đã trải qua rất nhiều đau khổ đi nữa, thì cái loại đau đớn phát ra từ nơi này, đều không thể chịu đựng nổi a.

Động tác của hai căn ngón tay, đột ngột, ngừng lại.

Trần Phong nhất thời lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào... tên nhóc quái quỷ này đã đổi tính a?

Ở trong lòng, Trần Phong nhìn không được mà nói thầm. Đồng thời, anh cũng âm thầm mang theo vài phần hi vọng.

Nhưng, đáng tiếc là, rất nhanh, mộng tưởng này của anh đã tan biến.

Bởi, hai căn ngón tay vạn ác này lại tiếp tục động lên lần nữa. Bất quá, chỉ là lúc này đây, cử động rõ ràng đã ôn nhu hơn rất nhiều đi.

Trong lòng của Trần Phong, nảy lên một loại tâm tình khó hiểu nổi? Hành động này được tính là cái gì đây? Tội phạm cường gian đây ôn nhu sao?

Rất nhanh, mọi suy đoán ở trong đầu đều nhanh chóng bị lướt qua, cho dù có đối xử ôn nhu với anh ra sao đi nữa, thì phạm tội cường gian vẫn là kẻ phạm tội cường gian như cũ a.

Bởi vì không lâu sau đó, hai ngón tay đang mở rộng đã biến thành ba ngón. Trên ngón tay của Trần Phong đều dính đầy một lớp chất dịch ướt sũng, dính dấp. Ba ngón tay có độ lớn khác nhau đang đưa đẩy ra vào trong mật huyết, tựa hồ như thay đổi mọi góc độ như là đang tìm kiếm gì đó vậy.

Trần Phong cắn chặt khớp hàm. Cho dù, nơi cực kì mẫn cảm ở trong cơ thể, thỉnh thoảng bị đụng vào, thì anh cũng không mấy may định để lộ chút sung sướng nào cả. Đáng tiếc, quyền điều khiển thân thể không nằm ở bản thân anh đây, cho nên, dù là anh có tự mạnh mẽ, nhẫn nại đến thế nào đi nữa, thì sau vài lần tìm kiếm, đụng chạm thì chỗ mẫn cảm đó đã bị con quỷ kia tìm được.

– Ân a...

Anh lập tức không có cách nào khống chế nổi nữa. Từng cơn sóng vui sướng cứ đánh vào thân thể của anh khiến anh như bị nhấn chìm vào trong khoái cảm.

Tuy rằng, sức mạnh ý chí của Trần Phong vốn được mệnh danh là kinh người. Nhưng đáng tiếc là, bản năng nguyên thủy cũng vốn là điều không phải chỉ dựa vào sức mạnh của ý chí liền đè ép xuống được. Anh vẫn đang cố chống cự, lại chịu không nổi sự kích thích đầy vui sướng này, liền bật ra rên rỉ.

– Ủ...

Cắn chặt đôi môi, Trần Phong phát ra giọng mũi nặng nề, còn thịt giữa háng lại cương cứng, đứng thẳng lên, tràn đầy tinh thần lần nữa, thỉnh thoảng giật giật lên, trên đỉnh còn nhỏ ra dịch trong suốt.

Trong ngực dường như một con mèo nhỏ không ngừng cào lên từng đợt, khiến thân thể của anh ngứa ngáy không ngừng.

Trần Phong bị dục vọng dần dặt đến muốn phát điên. Côn thịt đáng thương đang run rẩy bị bỏ rơi, không hề chiếm được bất kì âu yếm nào.

Mật huyết giữa kẽ mông bên hai đùi, đang bị ba ngón tay đưa đẩy, phát ra từng đợt tiếng nước âm mỹ, lớp thuốc mỡ màu trắng đã bị nhiệt độ cơ thể của anh hòa tan thành chất dịch dính dấp, theo ngón tay trườn sấp mà bị kéo ra bên ngoài cơ thể. Chất dịch dính dấp màu trắng này, xuôi theo đường kẽ mông, chậm rãi chảy xuống, nhiều lên mặt ga giường, thấm xuống cả tấm nệm lót bên dưới.

Trần Phong thực sự nghĩ, bản thân của anh sắp phải phát điên lên rồi. Mọi sắc thái trong đôi mắt cũng trở nên mờ mịt.

Trên thân thể truyền đến cái loại cảm giác cơ khát khiến cho đầu óc của anh đã biến thành một đồng hồ dẩn.

– Ngô ngô ngô... A a...

Bất chợt, một loại hơi lạnh giống vài phần như là bị bệnh phong thấp gì đó, đang bao lấy dục vọng của anh. Trong miệng của Trần Phong lập tức phát ra rên rỉ vô thức.

Quyền khống chế thân thể, tựa hồ như lại được anh nắm giữ lại một phần nào đó. Cho nên, anh không tự giác mà đóng đưa vòng eo, đâm vào đẩy ra bên trong thứ lạnh đang bao vây lấy côn thịt của anh.

– Hừm a a...

Trần Phong nhắm mắt lại, sắc mặt ửng hồng. Anh không ngừng đóng đưa vòng eo thon, rắn chắc lại dẻo dai của mình. Côn thịt thô to đang ở trong không khí mà hung hăng trườn sấp. Tuy rằng, thoát nhìn giống như là không hề có bất cứ cái gì. Nhưng Trần Phong biết, lúc này, côn thịt của mình, tuyệt đối là đang bị ngậm trong khoang miệng của tên sắc quỷ này.

Tuy rằng, anh tự biết bản thân sẽ khó thoát khỏi số phận bị cưỡng bạo tiếp theo. Thế nhưng, anh vừa nghĩ đến, thời khắc mà bản thân đang bị thao dưới thân của tên sắc quỷ này, lại khiến cho Trần Phong vẫn là nhìn không được càng thêm hưng phấn.

– Ngô ngô... Buông ra...

Vào một khắc trước khi Trần Phong sắp tới đạt đến cao trào, lại bị cái tên sắc quỷ chết tiệt này bóp chặt lấy ở bộ rễ của côn thịt, không có cách nào để phát tiết ra, khiến cho anh thống khổ không thôi, hận không thể đốt cái tên khốn nạn nào đó thành tro a.

Sắc quỷ tự nhiên sẽ không làm theo ý muốn của anh đi. Y khống chế thân thể anh, nằm lên trên giường. Hai chân gấp khúc dạng xa nhau ra, nhón cao lên. Hai bàn tay tự khống chế, giữ lấy bộ rễ của côn thịt thô to của chính mình. Trong tầm mắt của Trần Phong, tư thế này đã lập tức khiến cho mật huyết đã bị ngón tay khai phá thành mềm mại, ướt át, co dãn trong không khí.

– Không...

Trần Phong kinh hoảng hô lên.

Đáng tiếc là, sắc quỷ lại không cho anh có cơ hội phản kháng nào cả. Một dáng dấp vô hình như là côn thịt thô to, lập tức vội vàng chen vào, đâm thẳng vào hậu huyết của anh.

– A a...

Trần Phong kêu to một tiếng.

Cả thân côn thịt mang theo xúc cảm vài phần băng lãnh, đâm sâu vào trong cơ thể của anh, v chạm vào nơi cực kì mẫn cảm kia, khiến cho từng đợt khoái cảm dâng trào. Huyết khẩu chặt hẹp lại bị dị vật to lớn đột ngột chen vào khiến cho đau đớn, nhưng cũng không che giấu được từ trong cơ thể sinh ra từng cổ vũ sướng cường liệt. Côn thịt đang đứng thẳng chia lên trên bụng của anh, theo một lần hung hăng đâm vào này, lập tức, run rẩy lên, bắn ra chất dịch màu trắng dính dấp trên chiếc bụng nhỏ.

– Ngô ngô...

Tựa hồ như đã hoàn toàn chiếm được sự thả lỏng từ cơ thể của anh, cho nên, sắc quỷ lập tức hung hăng tiếp tục đưa đẩy, khiến cho khối thân thể cường tráng này hoàn toàn ở dưới thân của y, bị khoái cảm của y mang đến mà không thể khống chế nổi nữa.

Mật huyết mềm mại đang hoàn toàn bị xâm chiếm lấy, dần ra đến cực điểm, để cho côn thịt trong suốt vô hình nào đó, không ngừng trừu cảm đến nơi mẫn cảm sâu trong vách thịt. Miệng huyết bị banh ra hết mức đến có thể thấy rõ lớp vách thịt màu phấn hồng ở bên trong, tham lam bao bọc, hút chặt lấy một thứ vô hình nào đó. Theo động tác ra vào, một tầng rồi lại thêm một tầng thịt lập tức chồng chất đè lên cùng một chỗ. Các lớp nếp uốn của vách thịt này, không ngừng nhúc nhích, tiếp theo lại được tạo ra nếp uốn mới, lại bị đẩy tới, đè lên cùng một chỗ, lại tiếp bị động tác nọ đâm vào tạo ra cái mới.

– Khốn... kiếp..., tao ... Ngô, tao muốn giết mày.

Từ trong cao trào vừa hồi thần lại, lúc này, Trần Phong phát hiện ra bản thân đang nằm ngửa ở trên giường. Hai chân đang dang rộng, mặc cho tên sắc quỷ này đưa đẩy, làm tình kịch liệt. Anh lập tức tức giận, chửi ầm lên.

Sắc quỷ này lại tựa hồ như rất hưởng thụ khi bị anh tức giận mà mắng lê. Y không nhanh không chậm từng chút một, đâm vào hậu huyết của anh. Đồng thời, điều khiển hai tay của anh, tự môn trốn dụi dằm lấy thân thể của mình, thoát nhìn như là anh đang bày ra dáng vẻ rất thích thú.

– Ngô...

Trần Phong cứng rần, nuốt trở vào tiếng rên rỉ vừa bật thốt ra. Anh tập trung nhìn chăm chăm vào nơi giữa hai chân của mình. Tuy rằng, anh vốn cũng không hề nhìn thấy bất kì cái gì cả. Thế nhưng anh biết, tên khốn kiếp vô hình này đang ở ngay đối diện anh, nhìn chăm chăm anh, lại còn tận hưởng, chiếm lấy thân thể của anh.

Bên trong thân thể lại đang bị đâm đến tẩm lưng màu nâu nhạt cường tráng đều phải run rẩy, lay động lên từng đợt một. Dục vọng vừa phát tiết đang ngủ đông, mềm mại, nằm rũ xuống, theo động tác đong đưa của thân thể, mà lắc lư nhẹ nhàng trên bụng nhỏ của anh. Bề mặt của bụng nhỏ đều động lại một mảng chất dịch trắng đục dính nhớp đáng xấu hổ đang dần bị khô lại, thoát nhìn, dáng vẻ này lại tràn ngập cảm giác sắc tình kích thích mạnh đến thị giác.

Chẳng biết là từ đâu lại truyền đến một tiếng thời dài đầy thỏa mãn, côn thịt vô hình đang ra vào thư thả, đột ngột tăng lên tốc độ. Hai tay gắt gao giữ lấy bộ rễ thô to của bản thân, thân thể của Trần Phong lại tự giác phối hợp với động tác kịch liệt của sắc quỷ này.

Mật huyết càng không tự chủ được mà co rút, siết chặt lại. Trần Phong làm ra cái loại hành vi chống cự này, trái lại càng thuận tiện tạo ra một loại khoái cảm vô cùng cho sắc quỷ. Côn thịt vô hình lại tiếp tục ra vào càng thêm kịch liệt hơn nữa. Đến cuối cùng, cả thân của côn thịt vô hình này, đột ngột, trương lớn lên một vòng, vừa hung hăng đâm sâu vào vài cái, lập tức bắn ra một cổ tinh dịch lạnh lẽo, dừng mãnh tiến vào trong vách thịt ẩm áp sâu ở bên trong cơ thể của Trần Phong.

Gắt gao cắn chặt lấy môi dưới, Trần Phong tàn bạo nhìn trân trân lên trần nhà. Hai tay vẫn giữ chặt lấy thứ ở giữa đùi, trên mặt của anh, chỉ lộ ra một biểu tình khuất nhục.

2. Chương 2

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng ăn qua cái loại thiệt thòi to lớn đến thế này.

Bây giờ, anh lại bị cường bạo bởi một tên sắc quỷ, liên tục hai ngày.

Loại cảm giác nan kham khiến cho khóe mắt của anh đều đỏ ửng cả lên, đến môi dưới cũng đều bị anh cắn ra mas.

Một loại cảm xúc mềm mại, đột ngột, dán lên đôi môi của Trần Phong. Một thứ mềm mại, linh hoạt lại lạnh lẽo như băng, giống như con mèo nhỏ liếm láp từng chút một, vết máu đang rỉ ra từ môi dưới của anh.

Đôi mắt đột ngột trợn to lên, Trần Phong thấy được đường nét mơ mơ hồ hồ đang vẽ ra dáng vẻ của một người xuất hiện ở trước mắt mình. Tuy rằng, anh không thấy rõ diện mạo của đối phương. Nhưng anh lại cảm giác được, mái tóc của đối phương rất dài, bởi vì, mấy lọn tóc đó, rũ xuống chạm vào gương mặt của anh, khiến anh cảm thấy ngứa ngứa đi.

Trần Phong cố sức trừng lớn đôi mắt, muốn nhìn rõ hình dáng của đối phương. Đáng tiếc là, cái bóng người mờ mờ, rất nhanh liền tụt tiêu tán đi. Mà, thân thể của anh, lại bị lật qua, nằm sấp trên giường. Nơi tư mật ở phía sau vẫn đang mấp máy, lại bị lấp đầy một lần nữa.

*

Trần Phong bị dần dặt tròn một đêm. Lần thứ hai, khi anh mở mắt ra, đã là buổi trưa của ngày hôm sau.

Từ giữa khe hở của tấm rèm cửa sổ, ánh nắng len lõi chiếu vào trong phòng. In lên trên mặt đất, một cái bóng loang lổ.

Cả người của Trần Phong đều bủn rủn, mà nằm im ở trên giường. Tầm mắt nhìn về tấm rèm cửa sổ đã được kéo ra, che kín cửa sổ này, liền lộ ra vài phần sắc thái âm ngoan.

Con mẹ nó, hành vi này được tính là cái gì hả?

Hắn là anh nên cảm ơn tên sắc quỷ này, sau khi chơi đùa anh đến sắp chết, còn tốt bụng mà nhớ rõ kéo rèm cửa sổ kín lại giúp anh, để cho anh an ổn ngủ một giấc hoàn chỉnh sao?

– Mẹ kiếp!

Trần Phong hung hăng mắng ra một câu!

Anh tiện tay quơ lấy chiếc đèn bàn trên đầu giường ném thẳng ra ngoài.

‘Ba’ một tiếng, chiếc đèn bàn đã quăng ngã ở trên mặt đất, vỡ ra thành từng mảnh một.

Trần Phong vô lực, gác cánh tay lên, che khuất đi đôi mắt. Anh vẫn nghĩ không ra. Tại sao bản thân mình, lại vô duyên vô cớ trêu chọc đến một tên sắc quỷ khó chơi đến vậy.

Bắt đầu điều khiển thân thể chậm chạp ngồi lên, trên làn da màu đồng cổ để lại không ít dấu hôn tím tím hồng hồng. Bất quá, trong lúc này, Trần Phong đã không còn hơi sức mà đi tính toán đến mấy việc này nữa.

Tình trạng bây giờ không khác gì với lần đầu tiên cả. Nơi tư mật ở phía sau, cũng không còn cảm giác dính nhớp nữa. Đối phương cũng thật đúng là biết săn sóc. Sau khi làm xong, còn rửa sạch giúp mình nữa đi.

Trần Phong nhịn không được tự giễu mà nghĩ đến.

Từ trên ngăn tủ đầu giường, anh rút một điều thuốc từ gói thuốc ra. Thế nhưng, vô luận là tìm kiếm đến thế nào, cũng không lấy được cái bật lửa. Trần Phong hung hăng vò nát điều thuốc lại thành một cục, mà cầm giận ném xuống đất.

Bàn tay nhanh chóng bắt lấy điện thoại di động, bấm số, gọi một cuộc cho Trương Kiến:

– Anh Phong? Có chuyện gì vậy a?

– Trương Kiến...

Trần Phong do dự một chút.

– Cậu có quen biết... thầy pháp không?

– Thầy pháp?

Giọng điệu của Trương Kiến có chút kinh ngạc.

– Đúng. Cái loại người mà hay tự rêu rao bản thân có thể bắt quỷ này nọ.

Chỉ cần đã mở miệng nói ra được câu thứ nhất, thì mấy lời kế tiếp nói ra lại rất dễ.

– Giống như là, em đã từng nghe người ta nói qua rồi a.

Trương Kiến nhìn không được, ở trong lòng gào thét: trước đây, anh Phong chưa từng bao giờ tin vào cái loại mê tín dị đoan, ma quỷ này đâu a.

– Vậy thì tốt rồi. Cậu tìm một tên lại đây. Phải lập tức đi ngay bây giờ đi.

Trần Phong mạnh mẽ đứng lên, động đến mạch huyết đã bị chà đạp suốt một đêm, khiến anh đau đến lập tức phải khụy xuống, ngồi trở lại giường.

– Vâng. Chỗ thầy pháp này đến nơi nào đây anh?

Trương Kiến cũng không nhiều lời vô ích.

– Trực tiếp, chỗ gã tới nhà của tôi. Tôi ở tại nhà, chờ cậu.

Trần Phong quyết đoán, đáp lại, liền tùy tiện cắt đứt cuộc gọi.

*

Không thể không khen ngợi, hiệu suất của Trương Kiến luôn thập phần cao. Sau khoảng chừng một giờ, hắn liền dẫn theo gã thầy pháp bắt quỷ vào trong nhà của Trần Phong.

Trương Kiến dẫn theo một gã thầy pháp họ Hoàng, xác thực, có chút danh tiếng ở trong Tây khu. Gã mặc một bộ áo bào màu minh hoàng chỉnh tề từ trên xuống dưới, trên cằm còn có chòm râu để dài xuống, thoát nhìn, bộ dạng này, thật sự là có vài phần tiên phong đạo cốt đi.

Bất quá, đối với Trần Phong mà nói, gã có đúng là tiên phong đạo cốt thì anh đều không thể tin tưởng nổi. Nhưng, chỉ cần gã có thể bắt cái tên sắc quỷ kia đi, thì anh nguyện ý trả thù lao gấp mười lần bình thường a.

– Chính là nơi này sao?

Thầy pháp họ Hoàng vượt vượt chòm râu mép, từ trong túi chéo đeo trên người, lấy ra một cái la bàn được điêu khắc khéo léo, cất bước chậm rãi, thông thả đi dạo một vòng ở trong nhà.

– Có chuyện gì sao?

Trần Phong khó có được, hiện lên vài phần lo lắng, hỏi.

Thầy pháp họ Hoàng cười cười, nói rằng:

– Ngài Trần. Xin cậu cứ an tâm a. Chỉ là có chút thứ dơ bẩn ở đây mà thôi. Bồ cục phong thủy của căn nhà này vốn không tệ. Hơn nữa, ngài Trần đây, cũng là một người giết chóc không nương tay. Theo lý thuyết, chỉ bằng sát khí vốn có ở trên người của cậu, thì đám cô hồn dã quỷ cũng không dám đến trêu chọc ngài Trần đây.

Trần Phong nhú nhú mày.

– Vậy thì tại sao tôi vẫn bị quẩn lấy. Lại còn...

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên, giọng điệu âm trầm, hạ thấp xuống một chút.

Thầy pháp họ Hoàng có chút suy nghĩ, nhìn Trần Phong, chậm rãi nói tiếp:

– Đám cô hồn dã quỷ cóc ké, tự nhiên sẽ không dám đến quẩn quít lấy cậu. Nhưng, nếu là do ngài Trần đây, chủ động đi trêu chọc phải một vài lệ quỷ cường đại, thì...

Cả khuôn mặt của Trần Phong đều căng chặt, đôi chân mày cũng nhăn nhúm lại. Anh nỗ lực nhớ lại xem, hai ngày này, mình có làm gì mà phạm phải chuyện đi trêu chọc lệ quỷ này hay không. Thế nhưng, anh nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tìm ra nổi cái đầu mối nào cả.

Thầy pháp họ Hoàng thấy sắc mặt của Trần Phong càng lúc càng khó coi, vội vã nói khuyên nhủ:

– Ngài Trần đây, không cần quá kinh hoàng. Lệ quý này cũng không thể luôn quần quít lấy cậu mãi được. Theo như tôi nghĩ, thì con quý này, đều xuất hiện vào lúc sau nửa đêm phải không a.

Trần Phong đen mặt, nghiêm túc, gật đầu. Đã xuất hiện liên tục hai ngày rồi, mỗi ngày đều là sau mười hai giờ, nửa đêm, thì cái tên sắc quý chết tiệt kia lại xuất hiện.

Thầy pháp họ Hoàng lập tức đắc ý, cười cười nói:

– Đã như thế, thì xin mời ngài Trần, hôm nay nên đi đến chỗ khác ngủ qua một đêm tránh đi y. Tối nay, tôi sẽ để cho y nhìn thấy tài phép của tôi.

Trần Phong bắt đắc dĩ gật đầu, đồng ý. Hiện tại, thực sự là anh đang có một loại cảm giác tuyệt vọng đến không từ một tia hi vọng nào để thử cả đi.

Bởi vì, anh đang phải đối mặt với một thứ gì đó vô hình lại có năng lực siêu nhiên. Anh càng không thể nghĩ ra cách nào khác để đối phó cả.

Cho nên, hiện tại, anh không thể làm gì khác hơn là giao toàn bộ hi vọng của mình, đều ký thác lên trên người của thầy pháp họ Hoàng này.

Vào ban đêm, chiếc đồng hồ đang treo trên tường, kim giờ lẫn kim phút vừa điểm đúng số mười hai, reo lên tiếng chuông báo giờ.

Thầy pháp họ Hoàng lẳng lặng ngồi ở giữa phòng khách, hai mắt của gã khép hờ. Ngũ giác đều hướng lên trời. Chiếc la bàn được điêu khắc khéo léo, đang được đặt trên hai đầu gối của gã.

Lúc này, cây kim trên la bàn đang điên cuồng xoay tròn.

Trước người của gã, đang được một miếng vải to phủ lên trên bàn trà, bên trên còn vẽ ra mấy hình bát quái. Gã còn đặt một chén chu sa màu đỏ tươi ở trên miếng vải này. Ở giữa còn đặt cả cây kiếm gỗ đào ở đó, trên thân kiếm đã được chu sa vẽ ra đầy ký hiệu, đè lên một vài tờ bùa chú màu vàng kim.

Âm thanh báo giờ cuối cùng cũng đã qua đi.

Đột ngột, thầy pháp họ Hoàng mở mắt ra. Cổ tay vừa chuyển, dùng ngón tay vỗ nhẹ lên cây kiếm gỗ đào. Cây kiếm gỗ đào lập tức dựng thẳng đứng lên, như là lên tiếng trả lời. Thân kiếm lơ lửng ở trước ngực của gã, tiếp theo, chuyển động xoay tròn liên tục.

Trong mắt của thầy pháp họ Hoàng này, lóe lên tinh quang, thần sắc ngưng trọng vài phần. Gã vươn ra hai ngón tay, bắt đầu di chuyển vài cái, như là đang vẽ gì đó trong không trung, chợt quát lên một tiếng:

– Khởi!

Ngay sau khi ngón tay của gã vừa dứt khoát vẽ xong nét cuối cùng, trong không trung, chợt hiện lên một chữ triện màu vàng kim mờ ảo, theo tiếng quát lớn này, đột ngột chìm vào giữa thân cây kiếm gỗ đào.

Trên cây kiếm gỗ đào, lập tức phát ra ánh sáng vàng kim bắn ra bốn phía. Thân kiếm cũng không xoay quanh nữa, mà chỉ lại nhẹ nhàng lay động vài cái, liền vũng vàng chia về hướng trên sô pha.

– Yêu nghiệt phương nào, còn không mau mau hiện thân!

Thầy pháp họ Hoàng bật người nhảy lên. Hai tay kết ấn, trong lòng bàn tay, lập tức có ánh sáng vàng kim mơ hồ hiện lên.

Trong phòng khách, đột ngột, im ắng đến đáng sợ. Không có một chút tiếng động nào cả, đến cả tiếng ô tô bên ngoài cửa sổ cũng đều hoàn toàn tiêu biến, không hề nghe thấy.

Đột ngột, toàn bộ căn phòng giống như là đã chìm vào trong một thế giới khác vậy.

Rõ ràng là đèn ở phòng khách vẫn bật, tỏa ra ánh sáng rất sáng sủa.

Nhưng ngoại trừ, chu vi gần xung quanh cây kiếm gỗ đào, thì mọi góc ngách trong căn nhà này, đều đầy lên một bầu không khí căng thẳng, nặng trĩu, áp bách đang đè ép lên lồng ngực của thầy pháp họ Hoàng này.

Bên thái dương của thầy pháp họ Hoàng này rỉ ra một giọt mồ hôi hột. Lúc này, đôi mắt híp dài, chứa cặp con ngươi có chút hơi khôn khéo, dị thường nghiêm túc. Gã cảnh giác nhìn về phía sô pha, ngón tay có chút run rẩy lên.

Ngay khi giọt mồ hôi từ thái dương chảy dọc xuống sườn mặt, từ chiếc cằm nhiều xuống dưới, ở trong nháy mắt này, bỗng nhiên, thầy pháp họ Hoàng này cắn ngay đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu từ trong yết hầu. Đột ngột, mảnh vải bát quái lần mấy lá bùa màu vàng sặc sỡ, bay lên, xoay quanh thân thể của gã, càng lúc càng nhanh, bảo hộ gã ở bên trong.

Ngay lúc, thầy pháp họ Hoàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm. Thì, trong hư không, lại truyền đến một tiếng cười nhạo.

‘Phù’ một tiếng. Ở trong nháy mắt, một đám màu vàng đang xoay quanh thân của gã, đột ngột bốc cháy, trong tích tắc, đã hóa thành bụi tro, chậm rãi mà bay lượn lơ lửng, rơi rớt xuống trên mặt thảm được lót trên sàn nhà.

Sắc mặt của thầy pháp họ Hoàng này, đột nhiên trở nên tái nhợt. Trong mắt của gã, không cách nào mà đè nén xuống nỗi sợ hãi đang dâng trào. Gã biết, lần này khẳng định, gã đã đá phải cây cột sắt cứng rắn rồi đi.

Ở trong lòng, thầy pháp họ Hoàng nhận không được, âm thầm kêu khổ. Gã đã đóng giả danh thầy pháp trừ yêu diệt ma, tung hoành ngang dọc ở thành thị này biết bao nhiêu năm rồi mới gây dựng được chút danh tiếng lợi hại. Vậy mà, bây giờ lại gặp phải thứ khó chơi rồi đi. Nếu lúc này làm không tốt, thì đến cái mạng nhỏ của bản thân cũng không biết có giữ nổi, sống sót qua ngày mai không đây.

Ngay khi gã định dùng yêu đan vốn là tánh mạng quý báu của bản thân để liều mạng, thì ở trong đầu, lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói dè nghe, thanh thúy vang lên:

– Một con chồn nho nhỏ, cũng dám can rở ở trước mặt của bản tọa. Đừng nói là người, đến cả hoàng bào lão tổ của các người tự bạo yêu đan ngay trước mặt bản tọa, cũng không thể nào khiến cho bản tọa bị thương tổn một chút mảy may nào cả đi.

Nhất thời, vừa nghe hết lời này, thầy pháp họ Hoàng gấp gáp ngừng lại hành động của mình. Gã vội khụy gối, quỳ sát xuống sàn nhà, cung kính mà hạ thấp giọng, cẩn thận nói:

– Không biết là vị đại nhân nào vừa giá lâm đến đây. Tiểu yêu vốn hiểu biết nông cạn, lỡ đắc tội. Xin đại nhân vui lòng thứ tội cho.

– Xi. Thân phận của ta, mà người có tư cách để hỏi đến sao hử.

Trong giọng nói toát ra một tia bất mãn.

Trong lòng của thầy pháp họ Hoàng liên cả kinh. Mấy vị đại nhân có thân phận cao quý ở trong Minh Giới, đều là dạng người luôn có tính tình cổ quái. Họ muốn giết gã, cũng chỉ cần dùng một cái suy nghĩ ở trong đầu liền khiến gã chết khó toàn thây. Cho nên, gã trăm triệu lần không thể nào đắc tội với bọn họ nổi a. Thế là, biểu hiện của gã càng tỏ ra cung kính.

– Là chủ của căn nhà này, kêu người tới đây?

Giọng nói lại đột nhiên vang lên, hỏi.

– Đúng vậy.

Thầy pháp họ Hoàng vội vã đáp lại.

– Chủ nhà này nói là, không hiểu vì sao, anh ta đang bị thứ không sạch sẽ gì đó quấn lấy...

– Hanh!

Đối phương bật lên một tiếng ‘hừ’ lạnh.

Trong đầu của thầy pháp họ Hoàng, lập tức vang lên tiếng nổ liên tiếp ‘ầm ầm’. Gã liền chỉ cảm thấy đầu bị đau đến như búa bổ muốn nứt toạc ra, khiến gã sợ đến mất hồn mất vía.

– Đại nhân xin thứ tội. Đây là do tiểu yêu đáng chết.

Thầy pháp họ Hoàng nóng vội dập đầu xuống sàn nhà, mở miệng liền nhận tội. Trong lòng, lại tự âm thầm mắng bản thân từ đầu đến chân đến vô số lần. Gã thực sự là chán sống rồi mà, lại dám tùy tiện giở trò trước vị đại nhân này. Còn ở ngay trước mặt, nhanh miệng mà nói y là thứ không sạch sẽ gì đó nữa.

– Cút đi.

Giọng nói vang lên, bất mãn, lại ra lệnh:

– Dẫn dò toàn bộ mấy đám người giả danh thầy pháp, yêu ma tu hành này nọ đang sống ở trong thành phố này. Bất kì kẻ nào đi nữa, cũng không được phép tới gần Trần Phong.

– Tiểu yêu tuân mệnh. Tiểu yêu sẽ đi báo lại cho mọi người biết ạ.

Thầy pháp họ Hoàng gấp gáp khấu đầu vài cái, lập tức đáp lời, liền vội đứng dậy, loạng choạng chạy nhanh ra ngoài.

Chờ sau khi thầy pháp họ Hoàng đã thật sự rời đi, trên sân pha, bỗng loáng thoáng hiện ra đường nét vẽ nên bóng dáng của một con người, chỉ thấy y thì thầm, lẩm bẩm:

– Hừm... đến người đàn ông của mình, em ấy cũng dám kêu người đến bắt đi. Thật đúng là đã hoàn toàn quên hết không còn sót lại một chút nào sao. Xem ra, tốt nhất là, vẫn nên nghiêm phạt em ấy một lần, để em ấy ghi nhớ mình nhiều thêm chút ạ.

Ngay lập tức, đường nét vẽ ra hình dáng người này, liền hóa thành một làn khói xanh, tiêu tán đi, không hề thấy nữa.

*

Nhưng mà vào lúc này, Trần Phong đang trốn trong hộp đêm thì nhận được một cuộc gọi.

– Ngài Trần.

– Pháp sư Hoàng? Ông đã đối phó được rồi chưa?

Trần Phong lộ ra chút kinh ngạc, hỏi ra miệng.

Ban đầu, anh vốn còn tưởng rằng, thứ này sẽ rất lợi hại đi, cho nên rất khó đối phó. Anh lại không ngờ được, cái gã thầy pháp họ Hoàng này, lại có bản lĩnh đến vậy, tùy tiện ở đó qua mấy tiếng đồng hồ, đã bắt được rồi đi.

– Ngài Trần a...

Giọng điệu này của thầy pháp họ Hoàng toát ra vài phần mùi vị khô khốc, khổ sở. Vị đại ca này cũng thật biết nói giống a. Sao mà mình dám bắt được a. Đến cái mạng nhỏ của bản thân còn khó giữ nữa là.

– Sợ rằng, tôi không cách nào để giúp được cậu đâu a.

Giọng điệu của thầy pháp họ Hoàng cực kì nặng nề.

– Lời này là có ý gì?

Trong ngực của Trần Phong, lập tức sinh ra một loại cảm giác rất không ổn.

– Không chỉ có mỗi một mình tôi... Sợ rằng, tất cả mọi thầy pháp có mặt ở đây cũng đều không thể giúp được cậu đâu a.

– Ý của ông là...

Trần Phong mơ hồ như là đã hiểu ra được ý gì đó. Thế nhưng, từ đáy lòng của anh vẫn không muốn tin tưởng vào sự thật này đi.

– Không sai. Ngay từ đầu, tôi vốn không phải là đối thủ của y a. Tôi vốn không thu phục được đâu.

Thầy pháp họ Hoàng cũng rất bất đắc dĩ. Ai lại sẽ nghĩ đến, một đại nhân vật lợi hại đến vậy, lại sẽ đi quần lấy một vị đại ca xã hội đen a. Hơn nữa, nhìn tình trạng này, tựa hồ như y cũng không có ý định gây bất lợi với vị đại ca này a.

– ...

Trần Phong im lặng một hồi, vẫn không biết phải nói gì.

Anh thật sự không ngờ tới. Cái thứ quái quỷ kia đang ở trong nhà của mình, lại sẽ có bản lĩnh lợi hại đến vậy đi.

– Ủm, vậy nếu như tôi lại tìm...

– Ngài Trần.

Thầy pháp họ Hoàng nghiêm túc khuyên bảo:

– Dù cho vị quỷ kia có làm cái gì đi nữa, thì tôi khuyên cậu, tốt nhất vẫn là không nên phản kháng lại. Tôi có thể thành thật nói cho cậu biết. Đừng nói là thầy pháp giỏi nhất thế gian này cũng không được, mà dù cho hiện tại, cậu có thể tìm lên tiên giới, cũng chỉ sợ, không có vài người dám cam đoan, có năng lực thu phục được y đâu a.

Vừa nghe xong, Trần Phong lập tức kinh hoảng đến sửng sốt.

Cái gì là tiên giới? Cái gã pháp sư này không phải bị lú lẫn gì đi. Trên đời này, nào có tiên giới gì đó a. Hơn nữa, thực sự là có đi nữa, gã còn nói, dù là người của tiên giới gì đó, cũng bất không nổi y sao? Điều này làm sao có thể chứ?

Ngay khi anh định mở miệng muốn nói chút gì đó, thì bên ống nghe vừa truyền đến giọng nói của thầy pháp họ Hoàng.

– Ngài Trần. Tuy rằng tôi không biết vì sao đối phương lại sẽ quần quýt lấy cậu. Bất quá..., cậu nghe tôi khuyên một câu thật lòng. Tựa hồ như, đối phương cũng không có ác ý gì đối với cậu. Tốt nhất là cậu... Ai~ cậu cứ nên thuận theo tự nhiên mà thôi a.

Nói xong, đối phương liền chấm dứt cuộc gọi.

Trần Phong ngây ngẩn, trong tay vẫn cầm lấy chiếc điện thoại di động, trong ống nghe vẫn không ngừng phát ra tiếng ‘đồ đồ’.

Anh sửng sốt một hồi lâu, mới hồi phục lại tinh thần.

Anh cảm giận mắng ra một câu, tiếp theo, lập tức, ném đi chiếc điện thoại xuống sàn nhà.

– Anh Phong?

Ở bên ngoài, Trương Kiến và Cung Thiên vừa nghe thấy tiếng động lớn, lập tức đẩy cửa văn phòng ra, đi vào trong.

Trần Phong hiện lên vẻ mặt tức giận, nói với Cung Thiên:

– Ngày mai, cậu dẫn theo đám anh em, bắt cái gã thầy pháp họ Hoàng kia, về đây cho tôi.

Cung Thiên hòa Trương Kiến đều sửng sốt. Bắt thầy pháp sao? Đây là cái tình huống gì vậy a?

Trần Phong cũng lập tức bình tĩnh, vừa nhớ lại hành vi bây giờ của anh khá là quái dị đi. Cho nên, chỉ đành phiền táo, lập tức phát phát tay, hủy đi cái mệnh lệnh vừa nghe qua liền rất không hợp lý, liền đuổi hai người bọn họ ra ngoài.

Cả một buổi tối, ở suốt trong văn phòng, Trần Phong luôn đi tới đi lui, vẫn không thể nào khiến cho tâm tư của anh bình tĩnh lại được. Anh hung hăng đâm một cái xuống mặt bàn.

Trần Phong thật sự không tin là, không có bất cứ một ai có thể thu thập được cái thứ quái quỷ đó a.

Hơn nữa, nếu đã thực sự không được, thì cùng lắm, anh đổi nhà ở thôi.

Anh cũng không tin cái thứ quái quỷ kia vẫn sẽ đuổi theo nữa đi a.

Anh cũng không biết lí do tại sao lại như thế.

Trong khi anh đang suy nghĩ đến chuyện tên “quỷ” kia vẫn sẽ bám theo anh, thì không hiểu sao lại khiến anh rung mình một cái.

Trong lòng vừa nhắc tới, anh tự nghĩ, sẽ không đến mức tà môn đến vậy đi a.

*

‘Cộc, cộc’

Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

– Cứ vào.

Cửa liền bật mở, quản lí của Miên Hạ – lão Triệu đi vào.

Lão Triệu vốn có bộ dạng phúc hậu, đỉnh đầu đều trơn láng, nhìn xa tựa như một quả trứng gà luộc đã được lột vỏ rồi vậy. Một đôi mắt khôn khéo, nhất thời bị che giấu sau lớp kính phẳng. Thoạt nhìn, bề ngoài mập mạp này của lão hầu như không ai nghĩ lão đang nắm trong tay nhiều thứ có thể gây hại đến người khác cả.

– Có chuyện gì?

Trần Phong đang phiền não không nhin được mà ăn nói ngắn gọn.

Trong lòng của lão Triệu cả kinh, đôi mắt nhỏ, sáng láng lập tức trực tiếp chuyển nhanh như chớp.

Khi lão vừa vào cửa, Trương Kiến và Cung Thiên cũng đều không hề cảnh báo gì cả. Nói cách khác, lúc này, tâm tình của anh Phong sẽ không tệ như mấy ngày trước đi. Nhưng lão lại nhìn thấy cả khuôn mặt của Trần Phong đều hiện lên phiền táo không có cách nào che giấu nổi đi.

Ở trong lòng, lão nỗ lực tự lấy lại bình tĩnh. Lão Triệu biết, trong công việc, Trần Phong luôn là người rất có trách nhiệm. Cho nên, dù tâm tình của anh có không tốt đến mấy đi nữa, hẳn là cũng sẽ không cần phải trút giận lên thân lão đi.

– Anh Phong, đây là sổ sách của tháng trước. Mời anh xem qua a.

Lão Triệu đặt quyển sổ sách lên trên bàn làm việc của Trần Phong. Lão liếc mắt nhìn Trần Phong, thấy anh không có chỉ thị gì, lão liền biết điều mà chọn cách rời đi.

Trần Phong thấy lão Triệu đi ra khỏi văn phòng. Thế nhưng, nỗi phiền táo đè nén ở trong lòng ngực của anh, vẫn tràn đầy như cũ. Tầm mắt của anh lại dời xuống, nhìn về quyển sổ sách được đặt ở trên mặt bàn. Anh đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động muốn ném quyển sổ sách này xuống đất đi.

Hít vào một hơi thật sâu, Trần Phong miễn cưỡng ép xuống cỗ tâm tình phiền táo này xuống. Trong lòng, anh tự hiểu rất rõ, ngoại trừ sự quyết tâm muốn tiêu diệt đi cái tên sắc quỷ chết tiệt kia, thì trên người của anh, vẫn còn phải gánh vác trách nhiệm nuôi trên dưới một trăm miệng ăn của anh em trong băng nhóm. Có công việc, thì anh vẫn cần phải hoàn thành.

Mở ra sổ sách, lật từng trang giấy ghi chép chi chít chữ lẫn con số, liệt kê ra doanh thu buôn bán tháng trước của mấy quán bar, hộp đêm dưới quyền điều hành của anh. Tổng lợi nhuận này, ngoại trừ, số tiền thu được từ việc bán ra các loại rượu tây đắt đỏ, thì phần thu nhập lớn nhất, chính là từ phần trăm được trích ra từ số tiền tiếp khách của các kiều nữ với ngưi lang.

Bỗng nhiên, tầm mắt của anh, dừng lại trên một hàng chữ như ngưng đọng. Trong mắt của Trần Phong lập tức bùng lên một đám hỏa hoa.

Kỳ thực thì hàng chữ kia, thoạt nhìn, phi thường đơn giản a.

Bởi chỉ hàng chữ kia là tên của một quan gay bar thuộc quyền quản lý của anh, cùng với phần trăm tháng trước được trích ra từ số tiền của MB (money boy: trai bao) tiếp khách ở đây mà thôi. Nhưng, sau khi

Trần Phong đã nhìn thấy hai chữ MB, trong đầu lại đột ngột, nảy ra một ý định kinh người khiến anh vui vẻ không có cách nào ức chế nổi đi.

Khả năng lớn nhất mà cái tên sắc quỷ chết tiệt này luôn thích quần lấy mình, đều luôn muốn được làm tình thỏa mãn.

Nhưng, anh lại không cảm thấy thân thể đàn ông này của anh, vốn luôn đều rắn chắc đến cứng cáp. Nào có thể bằng với đám thiếu niên luôn bày ra tư thái mềm mại, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần đi.

Nếu như mình tổng mấy tên MB đến miệng của cái tên sắc quỷ kia, để thỏa mãn y được. Thì, sau đó, y sẽ không lại đến quần quít lấy mình nữa hay sao nha?

Dù có nói ra sao, thì đây cũng là một cách rất đáng để thực hiện thử a.

Trần Phong túm lấy chiếc điện thoại, bấm số của lão Triệu.

– Lão Triệu.

– Anh Phong?

Giọng điệu của Lão Triệu bật thốt lên hiện ra vài phần kinh ngạc. Vừa nãy, lão đã nhìn vẻ mặt đầy phiền tảo của anh Phong. Lão còn tưởng rằng, đến ngày mai, mới có thể cầm sổ sách về chứ a.

– Ông chọn ra mấy tên MB vốn rất được hoan nghênh trong gay bar, dẫn đến đây cho tôi.

– A? ...

Giọng điệu của Lão Triệu lập tức đột ngột cất cao lên, tựa hồ như lão không thể tin được bản thân vừa nghe thấy cái gì vậy.

– Có chuyện gì sao?

Giọng điệu của Trần Phong bắt đầu trở nên không vui. Khi anh đang phiền tảo, điều cấm kị đó chính là, anh không thể nhin nổi, khi có người dám nghi ngờ quyết định của anh.

– Không có a. Tôi lập tức điều bọn họ tới văn phòng của anh ngay.

Lão Triệu không hổ là người tinh ý, lập tức nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của Trần Phong, lão thấp phần mau lẹ, quyết đoán mà trả lời.

– Anh Phong. Anh muốn... cái loại hình nào vậy a?

Lão Triệu thử hồi ký lại. Trong lòng của lão lại đang buồn bực. Bởi, danh tiếng ở bên ngoài của Trần Phong luôn luôn phi thường tốt, cũng phi thường biết tự tiết chế chính mình. Thậm chí có thể nói là, anh đã tự kiềm chế tính dục đến trình độ có chút quá biến thái đi. Anh chưa bao giờ gọi kiều nữ đến văn phòng hay nhà riêng. Tuy rằng, hộp đêm, quán bar dưới tay của anh vốn không hề thiếu bất kì loại hình phụ nữ nào. Dạng người xinh đẹp nào hầu như cần là đều có. Nhưng, anh chưa từng có quan hệ thân mật nào với bất cứ một ai trong đó. Nếu không thì anh cũng chưa bao giờ gọi đàn ông đến cả. Thậm chí, mọi người đều phải hoài nghi anh có phải là đồng tính luyến ái hay không đây.

Tuy rằng, cũng từng có lời đồn nói, đại ca của bọn họ là ở trên phương diện nào đó, thật là không được. Nhưng sau khi vừa vừa nghe thấy loại tin vệt này, đại ca lại lập tức phái người tìm ra tung tích của tên côn đồ đã truyền ra, mà hung hăng dạy dỗ. Cho nên, ai sáng suốt cũng đều không dám truyền ra bất kì lời đồn đãi bậy bạ nào nữa.

Có lẽ mà nói, ít nhất, bề ngoài vẫn không hề có bất cứ tin đồn gì lại truyền ra nữa.

Thế nhưng, ngay lúc này, anh đột nhiên lại muốn đàn ông. Điều này khiến cho lão Triệu có một loại cảm giác đột ngột như là cả người bị sét đánh trúng vậy. Trong khoảng thời gian ngắn đến vậy, thật sự, lão hoàn toàn hoang mang, không biết mình nên chọn ai để dẫn đi đây.

– ...

Trần Phong lập tức bị nghẹn lời một hồi. Anh làm sao mà biết được loại hình yêu thích của cái tên sắc quỷ kia là gì chứ.

– Mỗi một loại hình chọn ra một người mà dẫn đến đây đi. Tốt nhất, là ba đến năm người a.

Trần Phong ngần gợn đưa ra chỉ thị. Cứ vậy đi, dẫn về đủ loại hình dạng, chung quy, vẫn sẽ có một người hợp với khẩu vị của tên sắc quỷ này đi.

Ở bên này, vừa nghe xong, Lão Triệu đang bị lú lừ không ngớt. Quả nhiên, anh Phong thật dũng mãnh a, tùy tiện một lần liền muốn ba đến năm người hầu hạ, thật không hổ danh là đại ca của bọn họ đi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, trong lồng ngực của Trần Phong mới có chút dễ thở hơn đôi chút. Anh đứng lên thử cử động một vài động tác mạnh, liền động đến chỗ ở phía sau kia.

Nỗi đau đớn của ngày hôm qua, đã biến thành một loại đau nhức âm ỉ. Khiến cho Trần Phong nhớ tới chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua. Biểu tình ở trên mặt của anh, vừa đen đi vài phần.

Hiệu suất làm việc của Lão Triệu thập phần nhanh nhẹn. Không đến ba mươi phút, năm thanh niên có ngoại hình đặc sắc, lập tức được đưa đến văn phòng của Trần Phong.

Anh tuấn suất khí, có. Thanh tú ôn nhu, có. Tao nhã đơn thuần, có. Quả nhiên là mọi loại hình đều có rất đầy đủ.

Trần Phong hài lòng gật đầu. Sau khi đã đuổi lão Triệu đi rồi, anh liền gọi Trương Kiến đi vào.

– Dẫn tất cả bọn họ đến nhà của tôi đi.

Trần Phong chỉ vào đám người này mà chỉ thị.

Trương Kiến thoáng sửng sốt một chút. Nhưng, rất nhanh liền lập tức phản ứng lại, hẩn gật đầu, liền hơi cúi người lập tức mở cửa văn phòng ra, đứng nép qua bên cạnh, biểu thị lên ý tứ, để cho năm thanh niên này đi ra ngoài trước.

Trần Phong nhìn về đám người MB chuẩn bị đi ra ngoài, lập tức mở miệng lạnh lùng nói:

– Sau khi đã được đưa đến nhà của tôi, mỗi một người trong mấy cậu, hãy tự mình tìm một phòng mà ở trong đó. Ngoại trừ phòng khách, phòng bếp, buồng vệ sinh, ban công ở ngoài, thì đều tùy các cậu chọn. Bất quá, dù cho các cậu có ở đâu đi nữa, dù cho có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không cho phép được phản kháng. Nghe hiểu không?

Trần Phong nói ra lời này, mang theo ý tứ tự quyết định rằng dù là ai bị cái tên sắc quỷ kia tập kích, cũng phải im lặng chịu đựng mà thỏa mãn ý. Năm người này, dù là bị làm ở trong phòng bếp hay là phòng tắm, mặc kệ là cái tên sắc quỷ này, muốn làm ở đâu, thì hẳn là cũng không có vấn đề gì đi.

Năm thanh niên đều hai mặt nhìn nhau. Bọn họ đều đã nghe lão Triệu nói, lần này là tới để hầu hạ đại ca Tây khu – Trần Phong. Trần Phong là người quản lý quán bar của họ, cho nên, bọn họ tự nhiên là biết rõ người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị ở trước mắt này vốn chính là Trần Phong a. Thế nhưng, nghe thấy Trần Phong kêu người đưa năm người bọn họ đến nhà riêng của anh, lại đưa ra một yêu cầu kì lạ như vậy, khiến cho đám người MB đều lộ ra biểu tình không giải thích nổi hiện rõ lên trên mặt mình.

Tuy là, bọn họ đã từng gặp phải nhiều vị khách thích chơi một lần cả hai người, thế nhưng, một lần liền lên cả năm người?

Còn phải ở các nơi khác nhau?

Tiếp theo, đường nhìn của đám người này tự động, không dấu vết liếc nhìn xuống nơi giữa háng của Trần Phong.

Quả nhiên là đại ca phi thường dũng mãnh hay sao a.

Tuy rằng, trong đầu vẫn đang xoay chuyển đủ loại ý nghĩ đa dạng, phong phú. Nhưng, đám người MB vẫn thập phần nhu thuận mà gật đầu.

Trần Phong đang vui vẻ đến mức không hề chú ý tâm mất lẫn thần thái khác lạ của đám người MB này.

Bởi, hiện tại, ở trong đầu của anh, chỉ hiện lên duy nhất ý nghĩ rằng, anh chỉ nhất định phải đuổi cái tên sắc quỷ kia ra khỏi nhà mình mà thôi.

Nếu như, gã thầy pháp lần trước, không làm gì được y, thì anh hi vọng lần này, sau khi y đã thỏa mãn được dục vọng, thì y sẽ mau chóng rời khỏi anh đi.

Chờ sau khi năm thanh niên đều nối đuôi nhau, lần lượt đi đi ra ngoài, thì Trương Kiến cũng định đi ra ngoài.

Trong lúc vô ý, Trần Phong xem xét ngoại hình của Trương Kiến đôi chút, đột nhiên, kêu hắn một tiếng:

– Chờ một chút.

– Anh Phong?

Trương Kiến mờ mịt nhìn Trần Phong.

Trần Phong quan sát thấy bộ dạng này của Trương Kiến cũng được xưng là anh tuấn đi. Trong lòng của anh, đột ngột, nảy lên chút cảm giác không an tâm. Tuy rằng, anh đã đưa năm MB về cho tên sắc quỷ kia rồi. Nhưng, vạn nhất, cái tên sắc quỷ kia lại vừa mắt Trương Kiến thì sao đây?

Anh càng không muốn để cho đàn em đặc lực của mình, dâng tặng cho cái tên sắc quỷ kia đạp hư đi.

– Trương Kiến. Sau khi vừa đưa bọn họ đến nơi, cậu lập tức đi trở về ngay, càng không nên đi vào trong căn nhà của tôi, có biết chưa?

Trần Phong nghiêm túc nói.

Trương Kiến không có nói gì nhiều. Hắn chỉ gật đầu. Dù trong mắt của hắn, việc duy nhất mà hắn vốn phải làm là luôn phục tùng mọi mệnh lệnh của Trần Phong. Dù cho là mệnh lệnh không hợp lý đến thế nào đi nữa, cũng không phải là chuyện mà hắn cần phải bận tâm đến.

Sau khi Trương Kiến nói một tiếng với Cung Thiên đang đứng canh ở trước cửa văn phòng, hắn liền dẫn theo đám người MB lên một chiếc SUV.

Sau khi đã đưa đám người MB đến nhà riêng của Trần Phong, Trương Kiến rất nghe lời cũng không hề đặt một bước chân nào vào trong căn nhà này.

Sau khi đám người MB vừa bàn luận xem, mọi người sẽ chọn đi vào phòng nào, vừa đóng cửa ra vào lại, Trương Kiến lập tức rời đi, nhanh chóng bước đến cửa thang máy.

Đột ngột, hai mắt của hắn đều nhất thời nhắm nghiền lại, ngất đi.

Chưa đến một phút đồng hồ sau, “Trương Kiến” đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, đột ngột, mở mắt ra. Trong ánh mắt, hiện lên một tia hắc khí.

Sau khi từ trên mặt đất đứng lên, “Trương Kiến” co duỗi tay chân, tùy ý, quay người lại, đối diện với cánh cửa kim loại sáng bóng đang đóng chặt lại của thang máy, lộ ra một nụ cười tà ác. Khiến cho khuôn mặt ban đầu, miễn cưỡng có thể được xem là có chút anh tuấn, lưu manh, không đứng đắn. Nhưng, lúc này lại toát lên một mùi vị mỉa mai hoặc lan tràn.

“Trương Kiến” rất nhanh chóng rời khỏi khu nhà ở này, nhìn tới cánh cửa xe hơi SUV, lại lộ ra biểu tình có chút khổ ải, đau đầu.

Bất quá rất nhanh, “Trương Kiến” liền lộ ra một nụ cười, từ trong túi quần lấy ra một ví da, ngăn lại một chiếc xe taxi.

Hành vi này, rõ ràng không hề giống với phong cách làm việc ngày thường của Trương Kiến chút nào.

Sau khi đã lên xe, “Trương Kiến” nói ra địa chỉ của hộp đêm, lập tức thả lỏng người mà dựa hoàn toàn vào ghế da, nhắm hai mắt lại.

Cung Thiên vẫn đang làm tròn chức trách canh giữ ở trước cửa văn phòng. Hắn luôn không hề phân tâm, chăm chú mà di chuyển ngón tay bấm liên tục trên màn hình điện thoại chơi trò chơi, vừa thấy Trương Kiến trở về, liền gạt đầu chào hắn.

“Trương Kiến” lập tức nở nụ cười một cái đáp lại hắn. Tiếp theo, liền đưa tay, tùy ý đẩy cánh cửa ra, đi vào văn phòng của Trần Phong.

Lúc này, biểu tình của Cung Thiên có chút ngây ra, đến ngón tay cũng đơ ra, dè lên trên màn hình điện thoại, đang hiện lên một hàng chữ ‘GAME OVER’ thật lớn. Hắn cũng vẫn chưa hề chú ý tới. Hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn cánh cửa văn phòng đã đóng chặt của Trần Phong.

Trong đầu của hắn lại nảy ra một ý nghĩ kỳ quái:

Vừa nãy, nụ cười kia của A Kiến...

Rất là quyến rũ a.

Trong lòng của hắn, lập tức, hung hăng rung mình một cái.

Cung Thiên liền đổ ra mồ hôi lạnh. Hắn lại sẽ nghĩ cái bản mặt lưu manh luôn thiếu đánh đó quyến rũ, câu nhân sao?

Nhất định là do đầu óc của hắn bị úng nước rồi đi.

Không sai. Vừa nãy, nhất định là do hắn bị ảo giác a!

Ở trong lòng, hung hăng đập xuống một kết luận chắc chắn, cho nên, Cung Thiên dời đi lực chú ý của mình, tập trung lên trên trò chơi trong điện thoại trên tay của mình lần nữa. Hắn cũng không biết phải giải thích, tại sao lại như thế. Rõ ràng vẫn là khuôn mặt lưu manh thiếu đánh này vốn đã rất quen thuộc đã nhiều năm rồi đi, nhưng bây giờ, lại luôn luôn hiện ra, xoay vòng trong đầu của hắn...

*

– Cậu đã trở về rồi sao.

Trần Phong nghe thấy tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên, thấy “Trương Kiến” vừa đi vào.

Mặc dù, anh có chút kỳ quái, tại sao hắn đi vào lại không gõ cửa như ngày thường. Thế nhưng, anh cũng không có suy nghĩ nhiều gì cả.

– Cậu đã xảy ra chuyện gì sao?

Từ khi bước vào phòng, Trần Phong luôn thấy “Trương Kiến” lộ ra nụ cười mỉa mai ác, chậm rãi, từ từ đi tới mình. Trong lòng, không hiểu sao, lại khiến anh nảy lên loại dự cảm không tốt.

– Sao vậy? Không nhận ra tôi sao?

Giọng điệu cứng rắn, lạnh lùng ban đầu của “Trương Kiến”, lúc này, lại có thêm vài phần khàn khàn.

– Mày là ai?

Trước tiên, Trần Phong lập tức vươn tay, sờ đến phía thắt lưng, ở phía sau lưng mình, liền rút ra cây súng ngắn, chĩa thẳng vào đầu của Trương Kiến, lạnh lùng hỏi.

“Trương Kiến” tựa hồ như không hề nhìn đến khẩu súng Desert Eagle đang chĩa ngay trên chính giữa trán của y.

Y chỉ nhẹ nhàng giơ tay phải lên, khẽ búng tay phát ra một tiếng ‘tách’.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Phong lập tức không tốt. Bởi vì anh phát hiện ra, thân thể của mình lại bị cầm thanh, đến cả một đầu ngón tay cũng đều không hề động đậy.

Anh vừa định muốn há miệng gọi Cung Thiên tiến vào, nhưng lại bị ngón trỏ của “Trương Kiến” nhẹ nhàng đặt lên trên đôi môi của anh.

‘Suyt —’

“Trương Kiến” cười đến thập phần quynh rũ. Y dùng cái loại giọng điệu từ tính, nhẹ nhàng nói:

– Nếu như em kêu mọi người ở bên ngoài tiến vào đây, thì thật không tốt nha? Em cũng không muốn cho đám đàn em của mình, chiêm ngưỡng thấy một màn cung đồ sống là, em bị tôi thao đến sung sướng chứ a. Mà cái chính là— em nghĩ xem, với một người phàm như bọn họ có thể ngăn cản được tôi sao?

Vừa nghe xong, trong mắt của Trần Phong hiện lên một tia hàn quang. Nhưng, anh hé môi ra cũng không hề phát ra một chút âm thanh nào.

– Hừ, em cứ ngoan ngoãn im lặng thế này là được rồi.

Trong mắt của “Trương Kiến” toát lên vẻ hài lòng, vươn ngón trở đến, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của anh.

– Trương – Kiến – đang – ở đâu – hả?

Trần Phong cắn răng, rít ra từng chữ một nói ra thật rõ ràng.

“Trương Kiến” vừa cười. Y vươn hai bàn tay đến phủng lấy khuôn mặt của Trần Phong kéo sát đến khuôn mặt của mình, dùng ánh mắt ngắm kĩ từng đường nét trên khuôn mặt của anh một vòng.

– Thì đang ngay ở trước mắt của em đây a.

– Mà y đã làm gì với cậu ta rồi hả?

Trần Phong lạnh giọng hỏi.

– Nếu như mà khiến cậu ta bị thương, thì đừng trách sao, tao không khách sáo với mà y.

Đột nhiên, “Trương Kiến” nở nụ cười, loại tiếng cười thanh thúy này, lại khiến cho Trần Phong cảm thấy không rét mà run.

– Phong. Tốt nhất là em đừng nên quá quan tâm đến cậu ta a.

Trên mặt của “Trương Kiến” lại lộ ra nét cười sáng lạn, nhưng trong mắt lại nhìn không thấy chút tiểu ý nào cả.

– Ngoại trừ tôi ra, em không thể yêu bất kì kẻ nào khác cả.

Bàn tay nâng chiếc cằm của Trần Phong lên, “Trương Kiến” nhấn mạnh từng chữ một, mà nói ra:

– Nghe cho kĩ đây, dù em có chạy trốn đến đâu, thì em vẫn chính là người của tôi mà thôi.

Ánh mắt của Trần Phong ánh mắt nhất thời ngưng trọng lại, khóe miệng co rút, nói:

– Trương Kiến chỉ là đàn em giỏi nhất của tao mà thôi. Hơn nữa, cậu ta lại là một thằng đàn ông. Thì thế quái nào, tao lại có thể thương cậu ta được hả.

Hơn nữa, tao cũng không phải là người của mà y a.

Lời cuối này, là do Trần Phong nói thầm ở trong lòng thôi.

Lúc này, quả nhiên, “Trương Kiến” rất hài lòng mà nở nụ cười. Hai tay của y choàng lên cổ của Trần Phong, dùng chóp mũi của mình mà cọ cọ lên chóp mũi của anh, cứ chỉ âu yếm vô cùng thân mật.

– Tôi chỉ biết là, dù cho Phong đã quên mất tôi, cũng sẽ không thể yêu ai khác, chỉ có thể yêu mỗi mình tôi mà thôi.

Vừa nghe xong, khóe mắt của Trần Phong không tự giác co rút a.

Cái tên sắc quỷ chết tiệt này, thật đúng là khiến cho trong lòng mình không ghê tởm là y không thể chịu nổi mà a.

Tựa hồ như cảm nhận được sự khó chịu ở trong lòng của Trần Phong, “Trương Kiến” nhấp môi một cái, hé miệng, ngời khóa lên trên môi của Trần Phong, hình thành một tư thế vô cùng thân mật lại ái muội.

Sắc mặt của Trần Phong đột nhiên trở nên không tốt. Bởi vì anh cảm nhận được, cái tên sắc quỷ này lại bắt đầu khống chế thân thể của anh.

Hai tay của anh không tự chủ được mà chậm rãi ôm lấy thắt lưng của “Trương Kiến”, đầu của anh tự giác hơi ngẩng lên, bày ra một bộ dạng như đang chuẩn bị muốn được hôn.

Mà, “Trương Kiến” đang ngồi trên đùi của anh, cũng phối hợp mà cúi đầu xuống.

Trong khoảng cách gần gũi đến vậy, thậm chí, Trần Phong còn có thể cảm nhận được từng đợt hô hấp của Trương Kiến đang phả lên trên mặt của mình.

– Cút... dừng...

Cắn chặt răng, từ trong miệng, Trần Phong khó khăn, rít ra hai chữ này. Lúc này, khoảng cách giữa hai đôi môi của họ, được rút ngắn lại, chỉ còn lại chưa đến một centimet.

Hầu như, Trần Phong đã dồn hết khí lực còn sót lại của toàn thân mà giãy dụa lên. Nhưng mà, thân thể của anh vẫn không hề làm ra được bất kì cử động nào cả.

3. Chương 3

Mất thấy đôi môi của “Trương Kiến” càng lúc càng gần, thậm chí, Trần Phong còn cảm nhận được, có thứ to dài, cứng rắn gì đó của ai kia đang đâm lên chiếc bụng nhỏ của mình. Sắc mặt của anh lập tức xấu đi thêm vài phần. Trong dạ dày của anh không nhịn được sôi sục, đảo lộn cả lên. Một loại cảm giác ghê tởm không ngừng dâng trào lên, ớn lạnh lan tràn khắp toàn thân, khiến anh thập phần muốn nôn.

– Ha ha...

Bất thành lời, “Trương Kiến” đột ngột phát ra một trận tiếng cười thanh thúy. Tuy, đôi môi của hai người đang kề sát đến cực kì gần, nhưng vẫn không dán lên nhau.

– Con mẹ nó, mau lăn khỏi người của ông đây, ngay đi.

Trần Phong tàn bạo quát lên. Trong mắt lóe lên hung quang bắn ra bốn phía.

Từ trên người của “Trương Kiến” hờ hững, chậm rãi đứng lên. Y còn đứng ở đối diện anh, tự sửa sang lại quần áo trên người một chút. Tầm mắt của Trần Phong vừa nhìn xuống, trúng ngay, nửa người dưới của đối phương đang hoàn toàn trương lớn lên, lập tức trên mặt liền bày ra vẻ cực kì chán ghét.

– Yên tâm đi, Phong. Dù nói sao đi nữa, thì em cũng phu nhân của tôi. Tôi làm sao có thể dùng cơ thể không phải của chính mình mà chạm vào em được a.

Tâm tình của “Trương Kiến” tựa hồ như rất tốt, lập tức búng tay một cái, giải đi phép thuật cấm thanh của Trần Phong.

– Phu nhân cái mẹ gì, biến mẹ mày đi.

Nhất thời cảm nhận được thân thể đã có thể tự do để bản thân điều khiển, Trần Phong không chút do dự nào, lập tức giáng xuống một đấm, đánh “Trương Kiến” té ngã xuống sàn nhà, liền vọt đến, cười lên người của y, liền tiếp xuống tay hành hung y.

Đáng tiếc, anh chưa kịp nện xuống mấy đấm, thì quyền khống chế thân thể lại đổi chủ lần nữa. Anh phát hiện ra, thân thể đã không có cách nào nhúc nhích được nữa.

“Trương Kiến” bị Trần Phong cười ở dưới thân. Trên khuôn mặt anh tuần đã hiện lên mấy khối xanh tím. Bên khóe miệng cũng rỉ ra một vệt máu tươi. Y muốn nhếch môi cười một cái, nhưng rõ ràng vừa khẽ động khóe miệng liền khiến vết thương càng đau thêm, y bật lên tiếng than thở:

– Ấy da... Phong. Không ngờ, nắm đấm của em lại cứng vậy a.

“Trương Kiến” từ tốn xoa xoa mấy vết bầm tím trên gương mặt, vừa lộ ra một mặt mỉm cười mang theo vài phần cứng chiều.

– Khốn kiếp chết tiệt! Mày đùa giỡn tao thì vui vẻ lắm sao hả?

Trần Phong nhin không được rống giận. Anh trừng mắt, tàn bạo, nhìn chăm chăm “Trương Kiến” đang bị anh đè ở dưới thân.

“Trương Kiến” tựa hồ như không thèm để ý đến cái loại ánh mắt hung ác này chút nào cả, trái lại, trong ánh mắt của y hiện lên vài phần nghiền ngẫm, nhìn từ dưới người Trần Phong chuyển dần lên đến khuôn mặt của anh.

– Phong. Cũng đã lâu rồi, chúng ta chưa dùng qua tư thế này nha.

Sắc mặt của Trần Phong lập tức trở nên thập phần đặc sắc. Trong mắt liền hiện ra một loại biểu tình giật mình, kinh hoảng, tựa như ‘không thể nào tin nổi’.

Cái tên sắc quỷ này vừa mới bị mình đánh cho bầm mặt này, vậy mà, trong lúc này, ở trong đầu của y, lại chỉ nghĩ đến loại việc quái quỷ này thôi sao hả?

– Ha hả...

“Trương Kiến” nhin không được liền bật cười. Phong thái ung dung của y vẫn trước sau như một, không hề động dung a.

– Mày, con mẹ nó, rốt cuộc là muốn làm cái gì hả?

Trong ánh mắt của Trần Phong liền hiện ra nỗi bi phẫn rất rõ. Trong lồng ngực, lại dâng lên một cỗ cảm giác bất lực cực kì mãnh liệt. Đối mặt với cái loại “quỷ” vô hình, có phép thuật cường đại, vừa lì lợm, lại đánh cũng không đi, bắt cũng không được, thậm chí tùy tiện đều có thể ám lên trên thân của những người khác này, quả thật là, anh đã không còn cách nào có thể suy nghĩ ra được gì để đối phó được nữa.

– Giống như trước đây a...

Trong đôi mắt của “Trương Kiến” ánh lên sự ôn nhu hầu như có thể chảy ra nước a,

– Tôi chỉ muốn em là của riêng tôi thôi.

Cảm nhận được thân thể của mình tựa hồ như đã có thể tự do cử động, Trần Phong túm lấy cổ áo của “Trương Kiến”, kêu ầm lên:

– Ông đây đã dâng một đám đàn ông đẹp lên đến tận cửa cho mày rồi. Làm sao lại không có một tên nào vừa mắt của mày hả? Tại sao mày lại cứ bám chặt lấy ông đây không tha hả?

Trong phút chốc, ánh mắt của “Trương Kiến” lập tức phát ra lạnh lẽo. Đột ngột, y xoay người lại, lập tức đè người của Trần Phong xuống dưới thân của mình. Sự lạnh lùng trong ánh mắt này, nhìn chăm chăm Trần Phong khiến anh nổi lên một trận ớn lạnh.

– Phong. Em hãy nghe cho kỹ. Tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc em đã quên tôi. Nhưng tôi lại không thể nào dễ dàng tha thứ cho hành vi em nỗ lực đẩy tôi cho kẻ khác.

Nhất thời, trong ánh mắt của “Trương Kiến” toát ra cỗ khí thế cường đại. Thậm chí, cỗ khí thế này, khiến cho người đã thân kinh bách chiến, từng trải qua rất lần ra vào sinh tử, như Trần Phong lại bị áp lực đến thân thể đỡ ra không cách nào nhúc nhích nổi.

Trần Phong nhất thời siết chặt lấy nắm đấm, tựa hồ như định mở miệng còn muốn nói chút gì đó. “Trương Kiến” lại đột ngột nói ra câu tiếp theo, thành công bịt kín lấy cái miệng của anh.

– Phong. Hơn nữa, nếu như em muốn nói ra thêm bất cứ một lời nào muốn để tôi đi tìm đến kẻ khác lần nữa, thì ngay bây giờ, tôi sẽ lập tức thượng em, ngay tại đây.

Biểu tình của “Trương Kiến” nghiêm nghị đến không gì sánh được. Trần Phong thật sự cảm thấy, nhất định y đã nói được thì sẽ làm được a. Trên mặt của anh, khó tránh khỏi lộ ra có chút biểu tình khiếp sợ.

– Đương nhiên... Tôi không biết là mình có nên dùng thân thể này của Trương Kiến thượng em hay không đây a.

“Trương Kiến” híp mắt lại, vươn ngón tay đến, vuốt ve khuôn mặt của Trần Phong. Ngay sau đó, đối phương lại trực tiếp thở dài ra một hơi, biểu lộ vẻ mặt khổ não, chậm rãi nói:

– Nhưng mà... Tôi cũng có thể khống chế cậu ta như là đang khống chế thân thể của em vậy. Tôi sẽ để cho cậu ta thanh tỉnh mà đứng yên ở bên cạnh, không thể cử động được, mà từ từ nhìn kĩ xem, vị đại ca Trần Phong kính yêu của cậu ta là, làm sao để đang rộng hai chân ra, bị tôi thao túng khoái, đến bắn ra đi.

Sắc mặt của Trần Phong đột ngột biến đen. Sự tức giận, tàn bạo ở trong mắt của anh, sắc bén như dao nhỏ, trừng mắt lên, nhìn chằm chằm “Trương Kiến”. Ánh mắt này, tựa hồ như hận không thể, đốt trên hai cái lỗ thủng ở trên người của y vậy. Nhưng khiến cho người ta bị ai nhất, chính là, anh biết rõ, đối phương thực sự có loại năng lực làm ra điều này...

“Trương Kiến” thấy ánh mắt căm tức của Trần Phong, y lại thoả mãn, câu lên khóe môi, vẽ ra một mặt mỉm cười, tiếp theo, nhẹ nhàng nói ra một câu:

– Cho nên... Em đừng ngoan cố mà chống đối tôi nữa.

Sự tức giận ở trong mắt của Trần Phong tiêu tán đi từng chút một, cuối cùng, hóa thành một luồng bất lực tràn đầy.

– Rốt cuộc là cậu muốn làm gì đây...

Lúc này, vang lên giọng nói mệt mỏi này của Trần Phong. Từ trước đến nay, tinh thần của anh chưa từng cảm thấy sa sút, bất lực đến vậy. Đến “Trương Kiến” vừa nghe lời này xong, cũng bị ảnh hưởng mà trong lồng ngực, dâng lên một loại cảm giác thật khó chịu.

Thế nhưng y cũng tự hiểu rất rõ.

Biểu hiện này, bất quá chỉ là bởi vì Trần Phong đã hoàn toàn mất đi ký ức ngày xưa giữa hai người, cho nên, anh mới hành xử như vậy.

Vừa nhớ đến bảo bối quý báu của mình vốn luôn yêu thương, cưng chiều đến không gì sánh nổi, cư nhiên, lại bị biến thành bộ dạng đối xử xa lạ với y như hiện tại. Trong lòng của “Trương Kiến” không tìm được, mà lập tức sinh ra sát tâm tàn sát khắp nơi.

Cái ả tiện tì chết tiệt kia, mình đánh ả rơi vào đạo luân hồi súc sinh trải qua mười vạn năm, vẫn còn quá thoải mái cho ả rồi đi. Sau khi, mình trở lại, nhất định phải cho ả luân hồi thêm một trăm vạn năm nữa mới đúng.

Đột ngột, đối phương đang nổi lên sát ý cuồng liệt như có như không, khiến cho trong lòng của Trần Phong nhìn không được mà giật mình. Sát ý cuồng liệt kinh khủng đến mức khiến cho sắc mặt của Trần Phong đột ngột trở nên trắng bệch.

“Trương Kiến” chú ý tới sắc mặt của Trần Phong đã biến thành tái nhợt. Y vội thu liễm lại sát khí của bản thân. Đồng thời, cũng vươn tay tới kéo anh đứng lên, rời khỏi tư thế nằm trên mặt đất, y còn dịu dàng đưa tay đến, sửa sang lại quần áo chỉnh tề thay anh.

Một tiếng ‘bốp’ vang lên.

Trần Phong đánh cái tay đang vuốt ve của “Trương Kiến” rớt ra, tầm mắt lạnh lùng nhìn y, hỏi:

– Rốt cuộc thì cậu muốn làm gì đây hả?

“Trương Kiến” không chút phật lòng đối với thái độ xa cách này của Trần Phong. Y xoa xoa khóe miệng bị thương, lau đi vết máu đọng lại trên đó, thừ thả ngồi xuống sô pha, hừ hững đáp:

– Không muốn làm cái gì cả.

Thái dương của Trần Phong, bỗng nổi cộm lên ba dây gân xanh, trong lòng lại âm thầm căm giận mắng: nếu không muốn làm cái khỉ khô gì, thì mày bám riết lấy ông đây để làm gì vậy hả.

“Trương Kiến” thấy vẻ mặt không tin tưởng của Trần Phong. Trong lòng, y chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, bởi thật đúng là y chỉ muốn tìm vợ của mình về mà thôi, thật là ‘không muốn làm cái gì’ cả a.

Nhưng, chỉ là, y cũng hiểu rõ, nếu y đưa ra lí do này để giải thích, thì tuyệt đối, lại càng khiến cho Trần Phong càng khó tin được hơn a. Cho nên, với tình huống ở trước mắt, chỉ đành tương kế tựu kế, việc đầu tiên là tìm lại kí ức đã mất của bảo bối đã.

– Đúng là tôi không muốn làm cái gì cả, nhưng mà...

Trần Phong lập tức dựng hai lỗ tai lên nghe ngóng. Hiện tại, anh kỳ vọng, tốt nhất là có thể lập tức thỏa mãn được yêu cầu của đối phương, tiếp theo, lập tức có thể đuổi y cút đi, rồi khỏi mình rồi a.

A?

Kỳ quái.

Đột ngột, Trần Phong không giải thích được, lập tức vươn tay đến trước ngực mình mà xoa xoa.

Làm sao vậy a. Khi mình vừa nghĩ đến việc đuổi được đối phương cút đi, thì trong ngực của mình, đột nhiên, lại dâng lên cái loại cảm giác rầu rĩ, không muốn?

Lẽ nào, bản thân bị y hạ bùa chú gì rồi sao?

Mọi lúc mọi nơi, “Trương Kiến” đều luôn chú ý đến mọi tâm tình, hành vi của Trần Phong. Cho nên, tự nhiên là y sẽ không hề bỏ sót qua động tác nhỏ này của anh. Hai bên khóe miệng câu lên tạo thành một độ cung.

Tuy, thân của y là Quỷ Vương vốn đã có thực lực rất cường đại đi, lại không thể có năng lực hoàn toàn nghe được suy nghĩ của người khác. Thế nhưng, y vẫn cảm nhận được bản chất của người mình yêu vẫn không thay đổi. Chỉ cần dựa vào điều này, y nắm chắc, mà bày cách đưa bảo bối quay về bên mình lần nữa a.

Mà, cũng chính nguyên nhân này, cho nên, ngay sau khi, Trần Phong vừa làm ra hành vi này, ở dưới đáy lòng, y lập tức đã có thể cười to ba tiếng.

Ha! Ha! Ha!

Quả nhiên không hổ là người yêu của Hoàng – Quỷ Vương Đông Hải mình đây, cho dù là đã mất đi ký ức, nhưng linh hồn bên trong thân thể này, vẫn luôn giữ lại tình yêu như cũ dành cho mình a.

Tuy rằng, nghĩ như vậy, nhưng “Trương Kiến” vẫn chưa hài lòng lắm. À không, hiện tại, nên gọi y là ‘Hoàng’ mới đúng. Mọi xao động ở trong lòng đều không hề hiện lên trên mặt một chút nào cả. Y chậm rãi mà nói tiếp:

– Tôi muốn tìm một thứ mà thôi.

– Có đúng là, chỉ cần cậu tìm được thứ đó, thì cậu sẽ liền lập tức rời đi sao?

Tuy rằng, Trần Phong nghĩ, thật đúng là điều khó có thể xảy ra, nhưng anh vẫn nhin không được, thốt lên hỏi.

Hoàng liếc mắt, nhìn Trần Phong thật sâu, lại mỉm cười một cái, chậm rãi nói:

– Tôi chỉ cần tìm lại đúng thứ tôi muốn. Thì, tôi lập tức mang theo thứ đó ‘của tôi’, rời đi ngay a.

Trần Phong vốn không hề có chú ý tới tầm mắt nóng bỏng, bách khí đối phương đang nói đến cụm từ ‘của tôi’. Mà, toàn bộ tinh lực của anh, đã hoàn toàn tập trung vào trên hai chữ ‘rời đi’.

– Mãi mãi cũng không quay trở về nữa?

Lúc này, hô hấp của Trần Phong có chút vội. Tầm mắt chăm chú của anh đều tập trung lên trên người của “Trương Kiến”.

Hoàng mỉm cười gật đầu, ý vị thâm trường nói tiếp:

– Chỉ cần, trong tay tôi cầm lại đúng thứ đó của tôi. Thì, tôi vốn không cần nán lại ở chỗ này nữa.

Trần Phong vui mừng quá đổi

Trên mặt của anh, lập tức để lộ ra biểu tình vô cùng vui vẻ, khiến cho Hoàng vừa nhìn thấy, trong lòng liền phi thường khó chịu. Ý nghĩ không được, mở miệng nói:

– Em đừng đắc ý quá sớm. Trước khi tôi tìm được ‘thứ đó của tôi’, thì em phải làm bạn tình của tôi a.

Sắc mặt của Trần Phong lập tức tối sầm lại. Trong lòng, liền âm thầm chửi ầm cả lên:

Con mắt của tên sắc quỷ này đã mù rồi sao? Một đám thiếu niên xinh đẹp đều dâng đến trước mắt y thì y lại không thèm. Nhưng lại cứ nhất quyết, bám chết lấy mình, không biết để làm gì nữa. Mà, ngoại hình của mình lại nào có giống với kẻ đồng tính luyến ái đâu a.

Nhưng, dù trong lòng của Trần Phong đang đau khổ mắng nhiếc y, lại không có can đảm, dám nói ra mấy lời này. Bởi vì, sự uy hiếp trắng trợn của “Trương Kiến” vừa nãy, khiến anh vẫn còn nhớ như in đây.

– Được thôi. Tôi đồng ý yêu cầu này của cậu.

Tuy rằng, khi Trần Phong đang nói ra vài chữ này, lại bày ra biểu tình dữ tợn, tựa hồ như hận không thể nhào tới cắn một ngụm, nhai nuốt đối phương vào miệng vậy a. Nhưng trong lòng của anh tự biết rất rõ, ngay từ đầu, bản thân của anh đã không hề có quyền được từ chối rồi đi. Dù có nói sao, thì anh chỉ cần đuổi cái tên sắc quỷ chết tiệt này đi, thì bản thân liền...

Thôi quên đi. Anh xem như mình bị chó cắn một ngụm.

Rơi vào đường cùng, Trần Phong cũng chỉ có thể suy nghĩ như vậy để bản thân thoải mái đôi chút.

– Vậy tốt rồi a. Tôi quay về nhà, chờ em đi làm về nha.

Hoàng đi tới, ôm lấy Trần Phong, ghé sát vào lỗ tai của anh, nhẹ nhàng nói:

– Nhớ kỹ, tên của tôi, chỉ có một chữ là “Hoàng”, chỉ có em mới quyền được gọi tên của tôi mà thôi.

Thân thể của Trần Phong bị ôm, lại cứng đờ, cơ mặt cũng co rúm, nhăn nhó hết cả lại. Anh đang tự chuẩn bị tinh thần, tiếp đón một số cử chỉ gì đó để tạm biệt của tên ma quỷ chết tiệt này. Không ngờ là, đợi một hồi lâu, nhưng thân thể của Trương Kiến vẫn không hề có bất cứ cử động nào cả.

Nhất thời, Trần Phong mãnh liệt lui thân thể về phía sau, lập tức, anh liền đối diện với biểu tình khiếp sợ của Trương Kiến.

Trương Kiến chỉ cảm thấy, lúc này, trong đầu của hắn đều đã loạn lên thành một đống. Hắn cũng không rõ, vì sao mình lại đang trong tư thế đứng ôm chầm lấy đại ca a. Càng đáng sợ hơn, đó chính là, hắn hoàn toàn không nhớ nổi, từ lúc nào đã về đến hộp đêm, làm sao mà hắn lại đi vào trong văn phòng của anh Phong vậy a. Cho nên, hắn chỉ có thể đứng chết trân ở nơi đó, không dám làm ra bất kì phản ứng nào.

– Trương Kiến?

Trần Phong cất tiếng dò hỏi.

– Anh Phong...

Trương Kiến siết chặt nắm đấm có chút run run, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh mà thốt ra hai chữ này.

Ở trong lòng, Trần Phong lại chửi bới tên sắc quỷ chết tiệt này thêm lần nữa. Nhưng, trên mặt của anh vẫn bày ra biểu tình nghiêm túc như trước, vỗ vỗ bờ vai của hắn, trịnh trọng nói:

– Ủ, chuyện tôi đã giao cho cậu, cậu đã làm rất tốt. Bây giờ, cậu đi ra ngoài đi a.

– Vâng, anh Phong.

Trương Kiến lên tiếng đáp lại. Nhưng lập tức, hắn cảm nhận được miệng vừa động thì cảm giác được trên mặt lại truyền đến một trận đau đớn. Theo kinh nghiệm của hắn, thì hắn tự biết, khuôn mặt của mình nhất định là đã bị đánh sưng lên rồi đi.

Mắt thấy Trần Phong đã xoay người, ngồi trở lại trên ghế da sau bàn làm việc, bày ra một bộ dáng định tập trung để làm việc, cho nên, Trương Kiến cũng chỉ đành yên lặng cúi đầu, cất bước đi ra khỏi văn phòng.

– Cậu... cậu đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Cung Thiên hiện ra vẻ mặt giật mình, khi vừa thấy Trương Kiến mang theo mặt mũi bầm dập, đi ra từ trong văn phòng của Trần Phong. Trong trí nhớ của hắn, thân thủ của Trương Kiến tuyệt đối không thua gì đám đặc công trong quân đội đi.

Nhưng, bây giờ đây...

Lẽ nào, có kẻ đánh lên cậu ta đi?

– Không có việc gì.

Trương Kiến vừa nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Cung Thiên, cùng với ý định xung động muốn chạy ào vào văn phòng để hỏi rõ của Cung Thiên. Trương Kiến vội vàng cản hắn lại.

– Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Cung Thiên nhú nhú chân mày.

Cả khuôn mặt của Trương Kiến đều sưng phù cả lên.

Trong văn phòng, lại chỉ có hai người, mà kết quả thế này, cũng chỉ có thể là anh Phong ra tay mà thôi. Nhưng, anh Phong chưa từng vô duyên vô cớ mà đánh người, nhất là đàn em của mình. Huống chi, còn là Trương Kiến, vốn là thân tín đã có sáu năm đi theo anh a.

– Đừng hỏi nhiều. Không liên quan đến cậu cả.

Giọng điệu của Trương Kiến mang theo vài phần khó chịu.

Đến tận bây giờ, hắn cũng đều hoàn toàn không hiểu nổi đã có chuyện gì xảy ra. Thì, hắn làm sao có thể giải thích rõ với Cung Thiên được chứ?

Sau khi vừa nghe câu ‘không liên quan gì đến cậu cả’, Cung Thiên yên lặng không nhận được siết chặt nắm đấm, không hiểu sao, trong lồng ngực lại cảm thấy cực kỳ không vui.

Mỗi một ngày cứ an ổn mà trôi đi.

Tựa hồ như Trần Phong lại nhớ về loại trạng thái quá mức yên tĩnh của ngày trước.

Mỗi ngày, cứ đúng giờ là anh đi đến Miên Hạ để làm việc, thường xuyên xem xét, đi dạo một vòng khắp các sân bãi thuộc khu vực quản lý của mình.

Hiện tại cũng vẫn giống như cuộc sống trước đây.

Chỉ ngoại trừ...

– Ân a...

Trần Phong bị đặt ở dưới thân đang phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp. Ở trên ga giường, liền tùy ý, bị lưu lại một vệt ô uế dài màu trắng đục ướt sũng.

– Hô... Hô...

Thở hổn hển, cổ hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, trên khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Trần Phong đều bị nhuộm lên một ửng đỏ của dục vọng. Sau khi đã phát tiết, tinh thần vẫn còn chìm trong khoái cảm, khiến cho vẻ mặt của anh không tự giác mà để lộ ra một loại thần thái thoải mái, thả lỏng nhàn nhạt.

Từ Khi trở thành đại ca xã hội đen đến nay, hầu như là, anh đã rất ít có khi được thả lỏng, đến khi đi vào giấc ngủ, tựa hồ như anh cũng phải giữ cho tinh thần có ba phần tỉnh táo vậy.

Đám đại ca khác còn có thể chiếm được chút thoải mái, bằng cách giải tỏa lên trên thân của phụ nữ. Thì, hết lần này tới lần khác, anh lại sinh ra phản cảm đối với cái việc giải tỏa sinh lý này. Đối với loại phản cảm này, anh cũng không tìm ra được bất kì nguyên nhân nào. Tuy rằng, bản thân vốn luôn có dự vọng sinh lý của đàn ông bình thường. Nhưng hết lần này tới lần khác, khi anh đã đối mặt với những người đó, đều không nhắc nổi một chút hứng thú nào cả. Anh cảm thấy, mơ hồ, cứ như là, anh đang giữ sự trong trắng của thân thể này để dành cho ai vậy.

Anh đã từng, tưởng rằng bản thân sẽ giữ lấy cái trinh tiết thân thể này, mà chờ đến già đi. Cũng từng thâm nghĩ, anh sẽ hoan ái, âu yếm với người mà mình yêu chân chính, ở trên trên giường đi.

Ai lại biết được.

Bây giờ, lại không hiểu sao, anh lại dính phải một tên sắc quỷ còn lăn giường cùng nhau.

Hơn nữa, điều khiến cho anh ngoài ý muốn, đó chính là, cảm giác phản cảm, chán ghét việc giải tỏa sinh lý của anh, tựa hồ như cũng không hiểu sao, lại hoàn toàn biến mất đến không còn sót lại gì cả. Tuy rằng, anh hoàn toàn là bị ép buộc làm với cái tên sắc quỷ này. Nhưng trên thực tế, quả thật là, anh có bị làm đến sáng khoái mà bắn ra.

Cũng chính vì điều này, khiến cho anh phiền muộn hồi lâu.

Chính do chứng chán ghét làm tình này, đã khiến cho anh từng gieo vào đầu mình một ý niệm cố chấp rằng, mình chỉ có nổi lên hưng trí khi cùng lên giường đứng với người mà anh yêu thôi.

Nhưng, sau khi đã trải qua việc làm tình cùng tên sắc quỷ này, thì cái ý niệm đó, đã sớm bị anh ném đến sau óc rồi a.

Nói giỡn sao.

Anh làm sao lại có thể yêu một tên sắc quỷ chứ a. Chưa nói đến cái tên sắc quỷ này, chính là tên phạm tội cường gian, còn uy hiếp anh liên tục lên giường với y nữa chứ.

Hiện tại, suy nghĩ duy nhất có ở trong đầu của anh là, làm ơn, nhanh nhanh một chút, khiến cho tên sắc quỷ này tìm được thứ mà y muốn đi. Vậy thì ngay sau đó, anh có thể càng sớm đuổi y đi, để cho cuộc sống của mình có thể quay trở lại quỹ đạo bình thường trước đây a.

Một ngón tay thon dài không rõ hình dạng, không thành thật, mò lên trên đầu nhũ của Trần Phong, nhẹ nhàng mơn trớn, đẩy về sắc tình.

– Cậu đủ rồi đi.

Trần Phong khó chịu, bởi hành vi mơn trớn của cái tay kia. Anh xoay người, ngồi dậy. Lại tiếp tục, vươn tay lên, mò đến trên cái tử đầu giường, lấy xuống một điều thuốc cùng bật lửa. Sau đó, anh đốt điều thuốc lên, rít vào một hơi thuốc thật sâu, liền phun ra từng vòng tròn khói trắng lượn lờ trong không khí.

Bên cạnh, dưới tấm chăn đang phủ lên anh lẫn chiếc giường. Không biết là từ bên phía nào, chỉ thấy chiếc chăn đang di chuyển, có hơi giật giật lên, phát ra lên vài tiếng động loạt xà loạt xoạt nhỏ. Lập tức, xuất hiện ra một bóng người mờ mờ không rõ chui ra từ trong ổ chăn, lười biếng mà duỗi thẳng thất lưng ra.

Trần Phong ngậm lấy điều thuốc. Tầm mắt tận lực liếc về nơi khác, nhưng khóe mắt lại luôn luôn không tự giác mà nhìn về phía bóng dáng mơ hồ, không rõ hình người kia.

Có đôi khi, anh thật sự nghĩ là hình như mình đang nằm trong mộng.

Trần Phong nhận không được tự giễu.

Tên sắc quỷ này đang đứng đối diện anh đây, đến hình thể thật cũng không có được hoàn chỉnh. Nhưng, y lại cực kì dồi dào tinh lực. Mỗi ngày đều luôn chờ ở trên giường, chủ động quần quít lấy anh.

Không phải nói là dự vọng của ma quỷ chỉ là chấp niệm lúc còn sống hay sao?

Nếu thực sự, đúng như lời nói này, thì khi còn sống, khẳng định tên sắc quỷ này, cũng là một tên yêu râu xanh, dâm ma.

– Em đang suy nghĩ gì vậy?

Đột ngột, một giọng nói nhu hòa, thanh thúy vang lên trong đầu. Lúc này, Trần Phong mới hồi thần lại, phát hiện ra, khuôn mặt không rõ hình dạng của đối phương, đang dựa sát lại đây, cách anh chỉ đến một centimet.

Trần Phong không được tự nhiên, vươn tay đẩy y ra. Anh thật không hiểu nổi, rõ ràng đối phương không có bất kì hình thể cố định nào. Nhưng, lại khiến anh luôn luôn có loại cảm giác, nếu khuôn mặt này hiện ra rõ ràng mọi đường nét cùng ngũ quan, thì tuyệt đối sẽ bày ra một diện mạo khuynh quốc khuynh thành đi.

Tựa hồ như là đang bất mãn với hành vi đẩy y ra của Trần Phong, đột nhiên, bóng người này, lập tức cúi người xuống, kề sát bên tai của Trần Phong, nhẹ nhàng nói:

– Đi tắm thôi a.

Liền, vươn hai tay đến, lập tức bế cả người Trần Phong lên theo kiểu công chúa.

Sắc mặt của Trần Phong trầm xuống, giận dữ, la toáng lên:

– Khốn kiếp! Mau thả tôi xuống.

– Chân của em vẫn còn có thể đứng nổi sao?

Bóng người liền nghiêng đầu sang một bên, ngả ngón hỏi. Tuy rằng, không nhìn thấy rõ ngũ quan trên khuôn mặt kia, nhưng Trần Phong lại cảm thấy rằng, biểu tình lúc này của y, tuyệt đối là cực kì thiếu đánh.

– Nói nhảm. Đương nhiên là có thể.

Bóng người kia nghe vậy, rất thẳng thắn, trực tiếp đặt chân của Trần Phong xuống sàn nhà.

Lòng bàn chân của Trần Phong, nhất thời vừa chạm sàn nhà, lập tức, trở nên mềm nhũn, suýt nữa là đã rồi té ngã rồi. May mà, bóng người kia cũng không hề hoàn toàn buông ra, cho nên, liền đứng lúc đỡ lấy anh.

– Em xem, tôi đã nói là em không đứng nổi rồi mà.

Giọng nói của Hoàng trực tiếp vang lên trong đầu của Trần Phong, thậm chí anh còn nghe ra được sự trêu ghẹo trong giọng nói của đối phương.

Trên mặt của Trần Phong lập tức đỏ bừng lên. Lời vừa nãy mà anh tự nói ra miệng, cứ như là một truyện cười vậy. Ở trong lòng, anh không khỏi vạ lần chửi bới cái tên sắc quỷ này, sớm muộn gì thì cũng sẽ có một ngày, tình tấn quỷ vong đi.

Nhưng, thẳng đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể để cho Hoàng ôm mình, đi vào phòng tắm mà thôi.

Chờ đến khi bọn hắn từ phòng tắm đi ra, chẳng biết Hoàng đã dùng cách nào, thì tắm ga vừa nãy trải ở trên giường đã được đổi thành một cái mới rồi đi.

Nhưng, Trần Phong đã có định lực miễn dịch hoàn toàn với cái loại ‘pháp thuật’ này của tên sắc quỷ chết tiệt này rồi a. Cho nên, anh không hề kinh ngạc.

Hoàng cực kì dịu dàng đặt Trần Phong lên trên giường, cũng tùy ý, thoải mái nằm xuống bên cạnh anh. Vươn cánh tay đến ôm choàng lấy thắt lưng của Trần Phong, biết rõ hành động này của mình sẽ khiến cho anh rất tức giận, nhưng y lại nhịn không được mà muốn ghẹo anh a.

Y ngược mắt nhìn lên, sườn mặt có mỗi đường nét, cùng góc cạnh đều rõ ràng của người đàn ông nằm bên cạnh, luôn có một lực hấp dẫn y vô cùng, khiến cho y không bỏ được thói quen mãi ngắm nhìn anh mà không biết chán, vẫn như xưa.

Hoàng bất giác đưa bàn tay đến, nhẹ nhàng xoa xoa chiếc cằm lún phún râu của anh. Ngay lập tức, một tâm mất mang theo chút phiền chán dời xuống, nhìn đến y, khiến cho y rùng mình không thôi.

Đều là do cái ả tiện tì chết tiệt kia!

Nếu không phải do ả, Phong – em ấy làm sao lại sẽ mất đi toàn bộ ký ức đối với mình được chứ!

*

Ban đầu, ngay sau khi nghe xong mấy lời từ trong miệng của ả tiện tì kia, y biết được kí ức của Trần Phong đã bị cướp đi, còn hồn phách Đá bị đánh vào đạo luân hồi chuyển sang kiếp khác. Y lập tức nổi giận, hầu như đều đã quăng cả nửa cái Minh Giới đi. May mà, thập điện Diêm vương cực kì thức thời, vừa biết được chuyện này, lập tức sử dụng kính luân hồi, tìm được Trần Phong đầu thai chuyển kiếp đến nơi này. Thì bấy giờ, mới dập được lửa giận của y.

Nhưng, từ lúc lão ta đi lên thiên đình để trình báo lại việc này, đến khi tìm được Trần Phong, cũng đã vừa đúng trôi qua hơn hai mươi ngày. Tính theo nhân giới, thì cũng đã trải qua hơn hai mươi năm.

Khi y xoay kính luân hồi ngược lại, nhìn thấy trong gương, liền hiện lên mọi hình ảnh cuộc sống gian khổ đã diễn ra trong hai mươi mấy năm nay của người mình yêu. Khiến y hận không thể hành hạ, dẫn vật ả tiện tì kia đến hồn phi phách tán. Nếu không phải Diêm La vương tinh mắt nhanh tay, đã lập tức đánh cái ả tiện tì kia vào đạo súc sinh, trước khi y xuống tay mà nói. Dù cho ả có là muội muội của Cửu Thiên Huyền Nữ đi nữa, thì chỉ sợ rằng, y đã bất chấp mọi luật lệ mà xóa bỏ hoàn toàn sự sống của ả tiện tì này rồi đi.

Bàn tay của y nhẹ nhàng vuốt ve một vết sẹo ở trên cánh tay của Trần Phong. Vết mặt mông lung của Hoàng càng hiện ra biểu tình âm ngoan.

Đây là người mà y yêu thương còn hơn cả tánh mạng của mình, lại tùy tiện, bị ả tiện tì kia hại đến phải chịu nhiều khổ sở đến vậy a.

Không được.

Chờ sau khi y trở lại, y nhất định phải ‘trừng trị’ tốt ả mới được. Tuy ả đã bị đánh vào đạo luân hồi súc sinh, nhưng như vậy, vẫn còn quá thoải mái cho ả rồi đi.

Y sẽ phái người trong Minh Giới của mình, đi an bài vận mệnh của ả đi. Sắp đặt cho ả yêu phải một kẻ, lại vĩnh viễn không hề thương ả.

Hừm ~ rất đúng a.

Một ả đàn bà ác độc như vậy cần phải thêm trừng phạt a. Y nên tìm thêm mấy tên quỷ nhỏ đi theo ả, khiến mọi kế hoạch tốt đẹp của ả đều thất bại trong gang tấc, khiến cho kẻ mà ả yêu thương, có thể thuận lợi phát hiện ra bản mặt xấu xa thật sự của ả nha.

Hắc hắc. Dù cho cái ả đàn bà tiện tì này có luân hồi, đầu thai chuyển kiếp bao nhiêu lần đi nữa, cũng sẽ không thể sống được suôn sẻ, đến cuối cùng, nói không chừng, ả sẽ hoàn toàn phát điên đi a.

Hoàng cực kì ác độc mà suy nghĩ đến kế hoạch trả thù của mình.

– Nay, rốt cuộc thì cậu đã tìm được thứ kia chưa hả?

Giọng nói có chút không vui của Trần Phong vang lên, khiến y đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà bình tĩnh.

– Vẫn còn chưa tìm được.

Hoàng nhàn nhạt, đáp lời.

Mí mắt của Trần Phong nhướng cao lên, chấp vắn:

– Đã trải qua ba tháng rồi đi, cậu vẫn còn chưa tìm được sao? Cậu không phải là cố ý chơi tôi đi.

Hoàng ngả ngón, bắt lấy chiếc cằm của Trần Phong, nâng lên:

– Thì, tôi vẫn thường xuyên ‘chơi’ em mà.

Tay lại còn đang mò xuống thân dưới, mà sờ soạng một hồi a.

– Cậu...

Trần Phong phần nộ trừng y.

Nhưng anh cũng không còn có bất kì cách nào khác. Anh cũng biết, bản thân đối mặt với cái tên sắc quỷ có năng lực cường đại này, cần bản, anh vốn không hề coa quyền từ chối y.

Trong ba tháng này, trên cơ bản, anh đã có thể hiểu biết về tính cách của cái tên sắc quỷ này rồi đi. Có thể nói, ngoại trừ ép anh dùng thân thể cùng y lăn giường ra, thì cái tên sắc quỷ này lại khá là lương thiện. Thậm chí, có thể nói, y đối xử với anh, tốt hơn rất nhiều so với trong dự đoán của anh đi.

Hơn nữa, anh cũng từng len lén đi tìm mấy gã thầy pháp bắt quỷ khác. Đáng tiếc, chỉ cần vừa thấy mặt anh, thì đám thầy pháp trừ danh này, không có nơi nào mà không phải là hiện ra sắc mặt khó xử, khổ sở. Mở miệng ra đều là nói cùng một lời. Nào là, cái gì mà, họ không dám tới giúp anh bắt quỷ đâu. Thậm chí, còn khuyên anh, chỉ cần vị quỷ kia không gây ra chuyện gì cái gì quá đáng, thì anh vẫn nên thuận theo y đi.

Trần Phong cũng không phải là kẻ ngốc. Rút ra từ việc này, anh có thể phân tích rất rõ ràng rằng, cái tên sắc quỷ này luôn luôn bám chết dí lấy anh này, chỉ e là có thân phận thực sự rất không đơn giản. Tuy rằng không biết, tại sao y lại chấp nhất với anh như thế. Nhưng anh biết rất rõ, nếu anh luôn đối nghịch với y, thì đây thật là một lựa chọn không hề sáng suốt. Cho nên, Trần Phong rất lý trí, quyết định chọn cách là thuận theo y.

– Tôi thật sự vẫn còn không có tìm được a.

Hoàng hài lòng nhìn biểu tình phần nộ, trừng mắt nhìn chăm chăm mình của Trần Phong.

Ở trong lòng, Hoàng lén cười một cái.

Cái biểu tình tức giận này của Phong, thực sự là quá mê người a. Khiến cho thân dưới của y lại có chút rục rịch. Chỉ là, y biết rõ, bây giờ, thân thể của Trần Phong vẫn còn là người phàm thai, sẽ không thể nào chịu nổi, hành vi cầu hoan một ngày một đêm của y a. Lúc này, y mới hung hăng đè nén xuống dục vọng của bản.

– Rốt cuộc là, cậu đang muốn tìm cái gì a. Nói ra cho tôi nghe một chút. Nói không chừng, tôi có thể tìm ra giúp cậu thì sao.

Trần Phong một lòng một dạ muốn y nhanh một chút tìm được thứ kia, cho nên, liền chủ động mở miệng, thử giúp đỡ y.

– Đó là một khối ngọc.

– Một khối ngọc?

Trần Phong mở to hai mắt nhìn.

– Mẹ kiếp! Sao cậu không nói sớm a. Thứ kia không phải chỉ là một khối ngọc thôi hay sao, chỉ cần cầm tiền đưa ra, thì loại ngọc nào mà không mua được a.

– Ha hả. Đương nhiên, đây vốn không phải là loại ngọc bình thường đâu a.

Hoàng cười cười, giọng điệu ẩn theo vài phần trêu ghẹo.

Trần Phong kinh sợ một chút.

Nhưng thật ra anh đã quên, một tên quỷ lại muốn tìm ngọc, nhớ đến, khối ngọc kia cũng không thể là loại mặt hàng phổ thông đi. Nhưng, anh vẫn còn cố mạnh miệng nói:

– Dù là thứ kia vốn là khối ngọc không bình thường đi nữa. Thì cậu cũng đừng xem thường mạng lưới tin tức của xã hội đen a. Chỉ cần đưa tiền ra, thì bất kì thứ gì trên trời dưới đất cũng đều có thể tìm được thôi.

Đôi mắt của Hoàng có chút lóe sáng lên. Nhưng thật ra y đã quên, hiện tại, nếu cả hai là đang ở nhân giới, thì tự lợi dụng mạng internet ở đây để tìm kiếm tin tức về bất kì thứ gì, hẳn là cũng sẽ thuận tiện lại nhanh hơn so với việc y phải đám quỷ nhỏ đi điều tra a.

– Được thôi. Vậy cứ dùng mạng lưới tin tức của em mà tìm kiếm thử xem.

Hoàng dễ dãi đồng ý. Y đã tìm suốt mấy tháng nay, đều đã không tìm được. Hiện tại, y vừa nhớ đến đây, đầu óc liền xoay chuyển giống như là đã tìm ra một cách tìm kiếm tốt hơn rồi đi.

Trần Phong sửng sốt.

Anh chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi.

Anh lại không ngờ được, cái tên sắc quỷ này đã thực sự đồng ý sao?

Lẽ nào, khối ngọc của y đang tìm, là vật mà người thường cũng có thể nhìn thấy được đi?

– Cứ dựa theo hình dạng khối ngọc đang hiện ra trong đầu này, mà em có thể chỉ thị cho người tìm kiếm. Ai tìm được, tôi liền trọng thưởng a.

Giọng nói của Hoàng lại đột nhiên vang lên trong đầu anh.

Trong đầu của Trần Phong, đột ngột, hiện ra một khối ngọc có dáng vẻ hình con rồng. Khối ngọc bội này được điêu khắc giống y như thật. Mình rồng loáng thoáng hiện ra sau một tầng mây, quả thực giống như là bộ dạng uy vũ của thần long đang ở cuối mây đập gió vậy.

Xung quanh khối ngọc này, được bao bọc bởi một lớp gỗ xinh đẹp. Cả khối ngọc chỉ có thuần một màu xanh lục mượt mà, trong suốt, sáng ngời, không hề có chứa một tia tạp chất nào cả. Viên long châu được ngậm ở trong miệng của thần long lại tỏa ra ánh lên ánh sáng trắng mờ ảo, lại êm dịu, man mát.

Xem như là Trần Phong hoàn toàn mù tịt, không biết gì cả về thế giới của các loại ngọc đi nữa, thì anh cũng nhìn ra được, cái ngọc bội này, tuyệt đối là có giá trị rất xa xỉ đi.

– Tên của nó là: Ngọc Phong Hồn, có thể cất giữ một hồn của con người a.

Hoàng giải thích.

– Đệt. Đây là thật hay giả hả? Còn có thể cất giữ một hồn của con người sao? Cậu thật hay nói đùa đi.

Trần Phong tấm tắc, lú lẫm.

– Ngày xưa, tôi đã tặng khối ngọc này cho một người rất ngốc nghếch a. Kết quả là, cái người ngốc nghếch đó, không chỉ đã đánh mất khối này, đến cả một hồn của người đó, cũng bị hút vào đó, liền mất đi ký ức a.

Hoàng tức giận nói ra.

Quả nhiên, vừa nhớ tới, y lại liền tức giận. Nếu không phải do cái người ngốc nghếch này, không cần thận, để cho cái ả tiện tì lấy được khối ngọc này, lại bị ả giấu đi một hồn. Thì làm sao, ngày thường, chỉ bằng với phép lực của cái ả tiện tì kia, muốn đẩy người đó rơi xuống dòng luân hồi, vốn là chuyện không thể nào đi.

– Ai là tên ngốc nghếch hả? Cậu, cái tên sắc quỷ chết tiệt này...

Trần Phong có chút tức giận. Vừa nghe thấy, Hoàng luôn miệng cứ kêu ‘ngốc nghếch’ này, gọi ‘ngốc nghếch’ kia, không hiểu sao, khiến cho anh dâng lên một loại cảm giác ——

Hoàng vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc của bản thân mà nói luyên thuyên, cho nên, y định phản xạ theo thói quen, muốn mở miệng phản bác.

Nhưng, lời này vừa ra khỏi miệng, cả hai người đều sững sốt.

Trần Phong vô cùng kinh ngạc vì sao bản thân lại thốt ra những lời này với tên sắc quỷ chết bầm này. Tuy rằng, bình thường, anh cũng lén lút mắng y là tên sắc quỷ này, tên sắc quỷ nọ. Nhưng, anh cũng chưa từng nói ra miệng, nhưng mà, vừa rồi, anh không chỉ nói ra miệng, lại còn cực kì thuận miệng, tựa hồ như là...

Anh đã từng nói qua rất nhiều lần rồi vậy. Có lẽ nên nói là, anh đã có thói quen dùng xưng hô này để gọi đối phương đi.

Về mặt của Trần Phong hiện lên biểu tình mê mang. Anh nhận không được liền lâm vào trầm tư. Do đó không hề chú ý tới, đôi mắt của Hoàng đang bắt đầu lờ lờ phát sáng bởi vì cách xưng hô vừa nãy của anh. Khóe miệng cũng không tự chủ được nhẹ nhàng câu lên nở ra một mặt tươi cười. Một bàn tay tà ác lặng lẽ mò vào trong giữa hai chân của người nào đó.

– A... cái tên này... Ngô...

Đợi đến khi người nào đó bình tĩnh từ trong trầm tư do hành động quấy rối của tên sắc quỷ kia, thì tất cả đã đều không còn kịp nữa rồi.

Tấm ga giường vừa mới được thay, lại bị làm dơ lần nữa...

Có hình dáng khối ngọc ở trong đầu làm đầu mối, Trần Phong nhanh chóng bắt đầu hành động. Anh mượn lực từng đám đàn em mà mình đang quản lí, bắt đầu chỉ thị, phái đi từng nhóm người điên cuồng tìm kiếm khối ngọc Phong Hồn kia.

– Anh Phong.

Từ trên xe hơi, Trương Kiến bước xuống, mở cửa xe thay Trần Phong.

– Ủ, dạo gần đây, đã có tin tức gì sao?

Trần Phong ngồi vào hàng ghế sau của xe, nhắm mắt dưỡng thần. Cái tên sắc quỷ chết tiệt này, càng ngày càng quá phận. Hiện tại, thất lưng của anh vẫn còn bủn rủn không ngừng a.

Trương Kiến do dự một chút, nói:

– Có tin nói: lần này có buổi bán đấu giá ngầm dưới mặt đất, hình như có một khối ngọc rất giống với cái mà anh Phong đang tìm kiếm.

Trần Phong chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên tinh quang mà hỏi lại:

– Phiên bán đấu giá ngầm dưới mặt đất sao?

– Vâng, anh Phong.

Trương Kiến trầm giọng đáp lại.

– Ủ, tôi biết rồi.

Trần Phong lại nhắm mắt lần nữa.

Trương Kiến xoay vô lăng, xe hơi liền lăn bánh chạy về đến Miên Hạ.

Đi theo Trần Phong lên tới trước cửa văn phòng, khi bóng lưng vừa khuất sau cửa, Trương Kiến thuận tay đóng lại cửa ra vào của văn phòng, liền đứng bên cạnh cửa. Còn một người khác là Cung Thiên đã đứng ở bên kia, cầm điện thoại cảm ứng ở trong tay, tầm mắt đều dán lên màn hình hình, ngón tay luôn hí hoáy bấm liên tục, chơi đến quên trời quên đất.

Trương Kiến nhìn bộ dạng tập trung chơi game của Cung Thiên. Đôi chân mày của hắn bắt giác cau lại. Hắn không biết tại sao lại có tình trạng như bây giờ nữa.

Từ sau vụ mất trí nhớ lần trước, thì dạo gần đây, hắn lại không hiểu sao bản thân lại cảm thấy, Cung Thiên vốn là người anh em đã kề vai sát cánh với mình nhiều năm, lại có thái độ đối xử với hắn, cực kì kỳ quái.

Với hắn mà nói, việc bảo vệ cho Trần Phong chính là nhiệm vụ hàng đầu của hắn.

Mà, Cung Thiên là người anh em luôn kề vai sát cánh này của hắn, cũng có bốn phận y như thế.

Nhưng, dạo gần đây, mối quan hệ giữa Cung Thiên và hắn, tựa hồ như xuất hiện ra loại cảm giác xa cách. Đến cả khi bình thường, nếu có thể thì Cung Thiên cũng sẽ tự động tránh né, không chịu đối diện tầm mắt của hắn.

Tựa như lúc này vậy, rõ ràng là Cung Thiên có thể cảm nhận được tầm nhìn chăm chú của mình dán lên trên người của hắn. Nhưng hết lần này lại tới lần khác, hắn vẫn không chịu ngẩng đầu lên liếc mắt một cái nhìn đến mình a.

Trong lòng, hắn khẽ thở dài một hơi. Xem ra, một ngày nào đó, hắn có muốn tìm Cung Thiên để nói chuyện nghiêm túc mới được a. Cứ kéo dài tình trạng này, nếu Cung Thiên vẫn bảo trì loại trạng thái này như cũ, thì hắn lo lắng lại phải tìm người thay thế vị trí của Cung Thiên mất thôi.

Trong khi đang cố sức ép bản thân đang dồn lực chú ý vào trò chơi trên điện thoại ở trong tay, chờ đến khi Cung Thiên cảm nhận được hai đường nhìn thẳng tắp, khó hiểu, hiểu kì dán lên trên người mình, cuối cùng cũng đã tự động dời đi. Hắn lén lút thở phào nhẹ nhõm. Lại tiếp tục, mà dời tầm nhìn, liếc mắt nhìn đến

Trương Kiến đang đứng bên kia. Sườn mặt kiên nghị của hắn giống như là được đao điêu khắc ra vậy, thoát nhìn, cực kì anh tuấn.

Thu hồi lại tầm mắt đang lén nhìn đối phương của mình, Cung Thiên hoàn toàn không chú ý tới trò chơi của mình, trên màn hình đã hiện lên dòng chữ GAME OVER to tướng chắn cả màn hình di động. Hắn tâm phiền ý loạn, gãi đầu túm tóc.

Dạo gần đây, mình thật sự là rất cổ quái a. Rõ ràng, mỗi ngày cả hai đều luôn cùng đứng canh giữ ở trước cửa văn phòng của anh Phong. Nhưng, hiện tại, hắn luôn luôn không kìm nén được, mà tầm mắt tự động chuyển qua dán dính lên trên người của Trương Kiến.

Mà, điều khiến cho hắn không thể hiểu nổi, đó chính là, chuyện luôn nhìn Trương Kiến cũng không phải là cái việc to tát gì đi. Nhưng, ngay khi Trương Kiến nhìn thẳng hắn, thì hắn lập tức giật mình, bối rối mà dời tầm mắt đi, thật giống như ——

Trong lòng mình đang có ý xấu gì vậy.

Tức giận vì chẳng biết vì sao mình lại như vậy, Cung Thiên căm giận mở ra một màn trò chơi mới, dời đi lực chú ý của mình, cố sức tập trung vào trên màn hình trò chơi, mà không phải là ——

Trên cái mông của Trương Kiến a.

4. Chương 4

Khi Trần Phong đi vào văn phòng, bấm một dãy số, gọi một cuộc điện thoại. Rất nhanh, một thiếu nữ xinh đẹp ăn diện hở hang, liền đi vào văn phòng, đưa tới một cái hộp giấy có vẻ ngoài cực kì đẹp đẽ, tinh xảo.

Thiếu nữ xinh đẹp vừa đi bước, còn không quên dừng lại một chút, quăng một cái liếc mắt đưa tình quyến rũ cho Trần Phong, sau đó mới ông ẹo rời khỏi văn phòng.

Khuôn mặt của Trần Phong không hề bày ra biểu tình gì mà nhìn Trương Kiến tiến bước thiếu nữ kia. Anh mở chiếc hộp được trang trí đẹp đẽ, tinh xảo này ra.

Trong hộp, liền xuất hiện một quyển mục lục cũng được chế tác đầy tinh xảo, trang trí hoa lệ, bày ra đáng vẻ xa hoa, không tầm thường. Đây chính là thứ mà Trần Phong vừa gọi điện kêu người mang tới——

Danh sách liệt kê ra các thứ được bán trong buổi bán đấu giá ngầm dưới mặt đất.

Trần Phong chậm rãi mở ra bản danh sách này. Bên trong, mọi dòng chữ đều là giới thiệu cùng với liệt kê các hạng mục và tất cả các thứ có trong lần bán đấu ngầm này. Tổng cộng có gần nghìn thứ đa dạng, phong phú khác nhau. Phần lớn mấy thứ được ghi ở trong đó, Trần Phong xem xong, đều cực kì không thể tưởng tượng nổi.

Mấy loại ngọc, đá cẩm thạch thượng hạng loại nhất, đúng thật là còn có chút giá trị để mua về đi.

Nhưng, khiến người ta kỳ quái nhất, chính là, bên trong có rất nhiều thứ từ ngọc nhiên đến cổ quái cũng được bán a. Thoạt nhìn, có lẽ, muốn đánh cược, bán tháo đại đi.

Chứ, ví như, trong danh sách này, có một mảnh lụa màu hồng sắc. Tuy thoát nhìn, màu sắc này, cực kì rực rỡ. Nhưng, Trần Phong tin rằng, cái loại tơ lụa la, tùy tiện đi vào bất cứ tiệm vải cũng đều có thể mua được một cuộn vải lụa y hệt vậy, dài hơn một nghìn mét đi.

Cái thứ này, mà cũng cũng đưa ra đấu giá được sao a?

Còn có một cây dù cầm tay. Tuy rằng, đồ cổ rất đáng giá, nhưng với nhìn vào màu sắc của cây dù này mà nói, lại không giống như bất kì một món đồ cổ nào cả.

Kì quái nhất, đó chính là, có rất nhiều viên thủy tinh tròn nhỏ đủ mọi màu sắc, y hệt như đồng viên bi để cho mấy đứa bé hay chơi vậy, cũng có thể đưa ra bán đấu giá hay sao a?

Trần Phong thật sự là hoàn toàn không thể nào giải thích được sự thất bại của mình.

Bất quá, cũng may, chủ nhân tổ chức ra cuộc đấu giá này cũng là người anh quen biết. Tuy đối phương không phải là người có danh khí không lớn trong giới đấu giá, nhưng vẫn là có tiếng về uy tín rất tốt. Anh tin đối phương tuyệt đối sẽ không dám lấy việc quan trọng mà lừa dối, qua mặt anh đi.

Tầm mắt cẩn thận rà soát mỗi một hình ảnh vật phẩm có trong danh sách ở trong tay mình, đến khi đã lướt qua khoảng chừng ba, bốn phần danh sách này, thì rốt cục, Trần Phong đã tìm được một khối ngọc có hình dạng giống y như hình ảnh ở trong đầu của anh vậy.

Dù chỉ là qua ảnh chụp, thì sáng màu xanh ngọc bích kia cũng có thể xuyên thấu ra như đang lóe sáng ở trước mặt vậy, rõ ràng, vật này có giá trị để đạt ‘mức đặt cược’ cao hơn một đồng đồ vật trước rất nhiều.

Bàn tay liền thuận thế cầm lên chiếc điện thoại, Trần Phong bấm một dãy số của một người trong giới đấu giá kia.

– Sao rồi? Anh Phong. Hiếm khi nào được như hôm nay đi. Trong một ngày, anh đã liên tục gọi điện cho em hai lần rồi nha.

Bên tay nghe liền truyền tới một giọng nói dịu dàng, truyền cảm của một phụ nữ. Người ta chỉ cần nghe thấy chất giọng này, đều có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cực kì xinh đẹp cùng vô cùng quyến rũ của đối phương để như thế nào rồi đi.

Bất quá, Trần Phong hoàn toàn vô cảm đối với giọng nói này. Bởi vì anh biết rõ, người đàn bà này xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng tâm tư của cô lại không thua gì rắn rết. Kẻ muốn chiếm lợi ích từ cô, hầu như đều đã bị cô lột xuống một lớp da từ trên người.

– Vật phẩm trong phiên đấu giá này, có thể mua trước khi đấu giá được sao?

Trần Phong cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

– Là chuyện này a. Ha hả, anh Phong đã vừa mất vật gì rồi sao?

Tiếng cười thanh thúy của người phụ nữ từ trong ống nghe truyền tới.

– Một khối ngọc bội, trang năm trăm bảy mươi hai.

– ...

Đột nhiên, người đẹp lại trầm mặc, ngoài dự đoán.

– Thế nào? Không được sao.

– Ha hả. Sao lại không được a.

Giọng nói yêu kiều, quyến rũ, nói tiếp:

– Chỉ là, em không ngờ tới, anh Phong lại dễ dàng vừa mất một thứ như vậy a.

– Tôi đây cũng không muốn nhiều lời nữa. Nếu như đã có thể bán, thì cô cứ cho một cái giá đi.

– Ai nha...

Người phụ nữ cười khỏ mà nói tiếp:

– Anh Phong a. Việc này, không phải là do em không nể mặt anh. Nhưng mà, em lại chỉ là một kẻ nhỏ nhố trong giới đấu giá này thôi. Nào dám có quyền to đưa ra quyết định lớn đến vậy a.

Trần Phong nhú nhú mày.

Cái người đàn bà này, lại muốn làm gì đây?

– Anh Phong, anh đừng nóng giận mà.

Tựa hồ như tình ý cảm nhận được tâm tình không vui của Trần Phong, người phụ nữ liên tục lên tiếng xin lỗi:

– Vốn là có thể. Chỉ cần hợp cách với lại cho ra một cái giá cao, em hoàn toàn có thể thay anh Phong giữ lại vật mà anh Phong muốn. Nhưng chỉ có thể là vật phẩm được giới hạn ở trong ba trăm trang trước thôi a. Còn vật phẩm thuộc về ba trăm trang sau đó, đều là vật phẩm quan trọng để được đưa vào phiên đấu giá chính thức. Cho nên, em cũng không có quyền hạn để bán trước mấy thứ đó a.

Người phụ nữ vô cùng thức thời nói tiếp:

– Nhưng mà... Nếu như anh Phong thực sự yêu thích khối ngọc bội đó mà nói, thì thật ra em có thể giúp anh lấy một thiệp mời tham dự phiên đấu giá này a. Chung quy, không biết là, anh Phong đây, có hứng thú hay không thôi.

– Vậy được rồi, cô giúp tôi lấy hai thiệp mời gửi qua đây đi.

Trần Phong lo lắng một hồi, nhưng vẫn là đồng ý.

– Ha hã. Không cần hai thiệp mời làm gì nha. Anh chỉ cần cầm một thiệp mời trên tay thì đã có thể dẫn theo sáu người ngồi vào bàn rồi a.

Người phụ nữ cười khanh khách, nói:

– Nhưng mà, thật ra thì, em chưa từng được nghe thấy, lời đồn về phương diện này, anh Phong lại tốt đến mức thiên phú đi.

Cái gì mà tốt đến mức thiên phú hả?

Trần Phong không hiểu lời này là ý gì, càng không thể giải thích được. Đương nhiên, anh sẽ không ngốc đến mức lại lựa loại thời điểm này mà hỏi ra miệng a.

– Một thiệp mời là mười vạn. Mời anh Phong gửi tiền vào tài khoản này liền nhận được thiệp mời ngay a.

Người phụ nữ thuận miệng báo ra một chuỗi dãy số.

Quá đắt đỏ!

Đây là cảm nhận đầu tiên của Trần Phong. Anh thật sự không ngờ tới, chỉ là một cái thiệp mời đến phiên đấu giá mà thôi, cũng tùy tiện có giá mười vạn rồi a. Nhưng, nếu anh đã quyết định đi tham gia, thì tự nhiên, anh cũng sẽ không để ý đến mười vạn này đi. Hơn nữa, nếu như muốn đuổi cái tên sắc quỷ chết bầm kia đi, thì trả ra cái giá mười vạn này thật sự là rất đáng giá nha!

Vì vậy, Trần Phong cực kì mau lẹ, trực tiếp, dùng máy vi tính, mở tài khoản chuyển tiền qua. Chưa đến một phút đồng hồ sau, người phụ nữ bên kia liền xác nhận tiền đã được chuyển vào.

– Ba ngày sau, thiệp mời sẽ được đưa đến. Thời gian, địa điểm của phiên đấu giá hội đã có ghi rõ trên thiệp mời. Mỗi một thiệp mời, có thể tùy ý dẫn theo sáu người vào bàn. Không được phép mang theo bất kì một loại pháp khí nào bên người khi đi vào trong tham dự phiên đấu giá cả.

Lúc này đây, giọng nói của người phụ nữ, không hề mang đến cái loại cảm xúc yêu kiều, quyến rũ nữa, mà lại mang theo vài phần nghiêm túc, trịnh trọng.

Trước khi cúp máy, người phụ nữ dặn dò:

– Anh Phong. Tuy rằng, em không biết là anh có hứng thú đến mức nào đối với vật kia. Nhưng mà, nếu như anh thực sự yêu thích vật đó mà nói, tốt nhất là anh nên chuẩn bị thêm một chút thứ gì đó đi. Em không có ý gì. Chỉ sợ là anh không lấy được vật tới tay mà thôi.

– Cảm ơn.

Sau khi Trần Phong cúp điện thoại, anh lại nhin không được nhớ đến hai chữ trong mấy lời cấm kị của người trong giới đấu giới vừa nói.

Không được mang theo bất kì pháp khí gì đi vào tham dự trong phiên đấu giá?

Nhất thời, vươn tay xoa xoa cằm, Trần Phong không hiểu rõ cái từ ‘pháp khí’ này là muốn chỉ vật gì đây.

Bởi có luật lệ không cho phép mang theo vũ khí mà nói, anh hoàn toàn có thể hiểu được đi.

Thế nhưng, ‘pháp khí’?

Là chỉ vật gì đây?

Còn nữa, lời cuối của người đàn bà kia trước khi cúp máy, lại dặn mình nên chuẩn bị thêm chút ‘thứ gì đó’, mà cô ta cũng không nói rõ, là mình nên chuẩn bị nhiều thêm chút tiền.

Lẽ nào nói, muốn có được vật trong phiên đấu giá thì phải dùng vật đổi vật sao?

Anh mang theo ý niệm này quanh ở trong đầu, mà kết thúc một ngày làm việc, buổi tối liền đi về nhà.

*

Hiện tại, từ trong miệng của Trần Phong nghe được tin này, Hoàng nhin không được bật cười to.

– Cậu cười cái gì chứ?

Trần Phong có vài phần bất mãn.

Mình hoàn toàn không thể hiểu ra được gì cả. Nhưng, còn cái tên sắc quỷ chết bầm này, hình như lại hiểu ra được đi, thậm chí là y còn hiểu rất rõ nữa a, thực sự là khiến người ta cực kì khó chịu mà.

Dạo gần đây, cũng không biết bởi vì sao mà, thân thể của Hoàng đã dần bắt đầu có đường nét hình người ngày càng rõ ràng hơn trước. Bình thường, ở nhà, Trần Phong cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của y. Tuy là không đến mức đã hiện ra thân hình trọn vẹn, nhưng tốt xấu gì, cũng tốt hơn trước đây, vốn hoàn toàn không sờ được, không nhìn thấy nổi đi.

Đối với loại biến hóa này, dựa theo suy luận bình thường, hẳn là do cái tên sắc quỷ này đã hấp thụ nguyên dương của mình mà tạo nên kết quả này đi. Chỉ có điều trên thực tế, tuy nói ra thì khá là mất mặt, nhưng Trần Phong cũng biết, muốn nói đến chuyện hấp thụ nguyên dương này, nói không chừng, thì bản thân anh đã hấp khá là nhiều đi...

– Phong. Em đang suy nghĩ gì vậy nha?

Đột ngột, một khuôn mặt mơ hồ ập đến trước mặt của Trần Phong, dọa anh nhất thời bị giật mình. Chẳng biết tự lúc nào, Hoàng vừa dụi đến bên người của anh, liền ôm lấy thất lưng của anh, bất mãn nhìn anh.

Lập tức giấu giếm vứt bỏ ý nghĩ linh tinh của mình vừa hiện lên trong đầu không sót một chút gì cả, trên khuôn mặt của Trần Phong hiện vẻ khó chịu, nhìn Hoàng:

– Đừng có mà đột ngột hiện ra ở trước mặt tôi nữa a, làm giật cả mình.

Hoàng bất mãn, bĩu môi. Tuy rằng, hiện tại, thân hình của mình rất mơ hồ, nhưng cũng hoàn toàn không thể nào tới nỗi dọa người đi.

Nhưng, vừa nghe xong lời này của Trần Phong, thì thật ra, y cũng thực sự bắt đầu lo lắng. Không được rồi, hẳn là mình nên đi tìm một cái thân thể mới được. Thuận tiện, cùng đi với Trần Phong tham gia cái hội đấu giá kia a.

– Phong. Trước đây, em đã từng thích qua ai chưa?

Hoàng cười meo meo hỏi. Trong lòng lại hạ quyết tâm, nếu như Phong đã thích ai đó, thì y sẽ lập tức đi giết chết đối phương, đoạt lấy thân thể của kẻ nọ.

– Không có. Cậu hỏi cái này để làm gì?

Trần Phong còn đang chuyên tâm phân tích chuyện hội đấu giá, liền thuận miệng trả lời.

Đôi mắt của Hoàng đột nhiên sáng ngời:

– Vậy thì... Trước khi gặp được tôi, Phong vốn là xử nam hả?

Trần Phong lập tức bắt đầu cảnh giác. Bởi vì, anh không muốn thừa nhận rằng, mình là một người đàn ông trưởng thành hai mươi mấy tuổi lại vốn là thân xử nam. Nếu nói ra, thì không hề dễ nghe chút nào cả.

Trần Phong lo sợ bị Hoàng cười nhạo. Vẻ mặt anh khinh thường, nhếch miệng nói:

– Làm sao lại có thể chứ?

Sắc mặt của Hoàng sắc mặt lập tức bắt đầu âm trầm xuống, xung quanh thân thể liền xuất hiện một luồng khói đen lượn lờ bao quanh. Giọng nói của y càng trở nên trầm thấp mà khàn khàn, trong lời nói còn lộ ra một cỗ sát khí.

– Là ai... Là ai đã từng chạm qua em?

Tuy y cũng đã từng nghĩ tới, trong hai mươi mấy nay này, Trần Phong không thể nào chịu trông vắng được. Nhưng khi thật sự, nghe thấy chính miệng của Trần Phong ra câu này, khiến y không thể nào kiềm chế nổi mà đỏ mắt.

Đột ngột, tâm tình của Hoàng biến xấu đi, khiến cho trái tim của Trần Phong run rẩy. Nhưng anh vẫn mạnh miệng mà nói rằng:

– Ông đây cần gì phải nói cho cậu biết hả.

Màu đỏ ở trong mắt của Hoàng, lại đậm lên thêm một ít, gần giọng:

– Nói! Rốt cuộc là ai! Nếu như em không nói, hiện tại, thì tôi lập tức đi giết sạch đám người từng quen biết em. Trước tiên, nên bắt đầu từ gã tên Trương Kiến kia...

Vừa dứt lời, thân hình của Hoàng lập tức hóa thành một luồng khói đen, vọt nhanh về phía ngoài cửa muốn bay đi.

Trần Phong kinh sợ, trái tim run rẩy không thôi. Anh biết rõ, bản lĩnh cao cường của cái tên sắc quỷ chết bầm này, đến cả đấng thầy pháp cũng không dám đụng đến y nữa là. Nếu như y làm như lời đã nói rằng, muốn giết sạch đám người đó có liên quan đến anh, thì chắc chắn một kẻ trong đám người đó, đều sẽ trốn không thoát. Đặc biệt là đám anh em thân tín đã từng đi theo anh rất nhiều năm này đi. Anh cũng không muốn để cho bọn họ bởi vì cái loại nguyên nhân vớ vẩn này mà toi mạng được a.

– Đệt! Cậu lập tức trở về ngay cho ông đây.

Trần Phong nhảy dựng lên, lớn tiếng mắng.

Đám khói đen dừng lại ngay tại chỗ, xoay lại. Giọng nói xót xa, bi thương của Hoàng liền truyền đến:

– Nói. Rốt cuộc là ai đã từng chạm qua em. Nếu như em chịu nói, thì tôi cũng chỉ giết mỗi một mình hắn ta mà thôi.

Trần Phong nghẹn lời, trong khoảng thời gian ngắn như thế này, lại ép anh tìm ra ngay một cái danh tín “gian phu” để nói ra lập tức, thì làm sao được a?

Nhìn anh ấp úng không nói ra lời nào, Hoàng càng giận dữ, xoay người lại định bay đi.

– Xem ra. Tôi cần phải giết sạch bọn họ rồi a.

Mắt thấy Hoàng lập tức sẽ bay ra ngoài cửa sổ, rốt cục, ép đến Trần Phong nóng nảy lên, xấu hổ, gấp đến mức mặt mũi đã đỏ bừng lên, liền hé miệng hùng hùng hổ hổ nói lớn:

– Khốn kiếp! Coi như là ông đây sợ cậu rồi đi. Ông đây chưa chạm qua người nào cả. Ông đây chỉ bị mỗi tên sắc quỷ chết tiết là cậu đã chạm qua mà thôi! Mẹ nó! Ông đây, nổi tiếng là bị lãnh cảm. Cậu, con mẹ nó, tùy tiện đi tìm bất kì ai hỏi một câu thì liền biết đi.

‘Vù’ một tiếng, trong nháy mắt, đám khói đen lập tức bay trở về bên cạnh Trần Phong, biến hình thái thân thể không rõ của Hoàng, liền đè Trần Phong áp ngã xuống trên sofa. Trong giọng nói liền hiện lên sự hưng phấn khó khống chế nổi:

– Tôi biết ngay mà. Phong vốn vẫn luôn thủ thân vì tôi a.

Trần Phong xấu hổ, tức giận đến cả khuôn mặt đều lập tức đen đi. Anh không chút do dự, vỗ một cái mạnh lên trên đầu của Hoàng. Đáng tiếc là, chỉ là vỗ xuyên qua khối thân hình mơ hồ này thôi.

– Dẹp mẹ nó, cái ‘thủ thân’ chó má gì đi. Ông đây vốn là bị lãnh cảm, hiểu không hả.

Hoàng ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, tựa như con mèo nhỏ dụi dụi lên trên cổ của Trần Phong cổ thượng cọ cọ. Còn đưa bàn tay xuống đặt lên nơi ở giữa chân của anh, xoa nắn vài cái. Y vừa cười meo meo vừa nói:

– Khi Phong cùng tôi làm, rất nhiệt tình nha. Nào có lãnh cảm gì a?

Trần Phong lại vừa thẹn vừa giận, cả khuôn mặt của anh đều bắt đầu trở nên nửa hồng nửa đen, quá đi đến nói không nên lời. Tuy, anh rất muốn phản bác lại lời nói này của Hoàng. Chỉ có điều, ở trong lòng của Trần Phong cũng tự thấy kỳ quái. Tuy, vài lần làm tình ban đầu, anh đều là bị ép buộc, nhưng cũng không thể phủ nhận, đó chính là, cho dù là đang ở trong quá trình bị ép buộc làm tình này, anh cũng chiếm được khoái cảm, sung sướng.

Càng miễn bàn nói đến bây giờ, khi anh bất chấp mà đồng ý ở chung với Hoàng. Thì, trong lúc hai người hoan ái lại càng thêm hòa hợp, hài hòa đến mức khiến anh đã nghĩ là, hình như hai người đã từng làm vô số lần rồi vậy.

Mỗi một chỗ mẫn cảm ở trên thân thể của anh, đều bị đối phương biết rõ như lòng bàn tay. Vô luận là anh đang run rẩy, rên rỉ, hay là khó nhịn thở dồn dập, đều là do đối phương động chạm đến mà khiến anh cho ra phản ứng, lại thỏa mãn bất luận cái ham muốn nào của anh.

Thậm chí có thể nói là thế này đi. Nếu như không phải, trong đầu của Trần Phong vẫn còn nhớ rõ hoàn chỉnh toàn bộ kí ức của hai mươi mấy năm qua hơn nữa, anh cũng xác định là, cái tên sắc quỷ này vốn chỉ mới xuất hiện vào mấy tháng trước mà thôi. Thì, anh thật sự hoài nghi mình cùng người này có phải là đã từng làm người yêu đã qua vài chục năm rồi đi. Không phải như thế, thì tại sao khi làm tình, hai thân thể xa lạ lại có hòa hợp đến thế a?

Tất nhiên là Hoàng không biết được suy nghĩ ở trong đầu của Trần Phong lúc này. Thế nhưng, y vừa biết được sự thật là Trần Phong đã vì mình mà “thủ thân như ngọc”, khiến y hưng phấn không có cách nào tự kiềm chế nổi nữa. Nếu trong khoảng thời gian ngắn, Trần Phong không có làm ra động tác phản kháng nào, thì đương nhiên là, y liền cho rằng hành vi ‘không nói lời nào’ này, trở thành ngầm đồng ý, không chút do dự bắt đầu xé đi quần áo của đối phương y phục.

Vì vậy, người nào đó vừa hồi thần càng không kịp tránh né, cho nên, Trần Phong đành kháng nghị vô hiệu, lại bị ăn khô đến không bỏ sót gì, lần nữa. Sau khi ăn xong, Hoàng mới thỏa mãn mà chép miệng, chắc lưỡi.

Thật là ngon miệng a...

Ba ngày sau, một miếng bạch ngọc sáng ngời được đặt bên trong chiếc hình vuông xinh đẹp, được đưa đến văn phòng của Trần Phong.

Trần Phong nhẹ tay cầm miếng bạch ngọc trong veo này lên, lật đến xoay đi, bày ra vẻ không thể hiểu nổi. Tuy lần này vẫn là cô gái xinh đẹp kia đưa thiệp mời, nhưng Trần Phong vẫn hoài nghi, thứ này, có phải là đưa lầm hay không đây a.

Thứ này, là thiệp mời kiểu mới gì đây hả?

Anh thật muốn gọi điện thoại hỏi người phụ nữ bên giới đấu giá kia. Nhưng, lại do dự một chút, anh vẫn là không hề bấm lên số điện thoại ra của đối phương.

Vì anh biết, chút quy tắc ngầm trong giới đấu giá. Cho nên, nếu như anh gọi điện thoại hỏi người ở trong giới đấu giá này, thì chỉ sợ, đối phương sẽ cho rằng anh không có đủ tư cách để được tham dự vào trong phiên đấu giá này nữa. Với anh mà nói, thì đây hẳn là không phải cái tin tức tốt gì đi.

Dù sao, thì không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a.

Anh thật vất vả mới tìm được ra khối ngọc bội mất tích này. Nếu như bởi vì cái chuyện vợ vắng nhà mà bị người trong giới đấu giá đá ra ngoài cửa, thì không phải liền trở thành trò cười lớn nhất rồi hay sao. Dù sao thì cũng mặc kệ đi, nói thế nào thì, vụ làm ăn này là làm giùm cái tên sắc quỷ chết bầm kia, cho nên, đối với mọi chuyện về phương diện này, hẳn là y hiểu biết khá nhiều đi a?

Vừa nghĩ đến cái tên sắc quỷ chết tiệt kia, Trần Phong chưa kịp bực mình một chút nào, thì thân thể đã vòng eo đã bủn rủn mất rồi. Giờ phút này đây, hầu như là như có như không, mà đang nhắc nhở cho anh nhớ đến. Ngày hôm qua, cái tên khốn kiếp không biết tiết chế nào đó, đã lấn qua lộn lại làm anh nguyên cả một đêm. Tuy rằng, anh đang trong thời kì tráng niên, nhưng thực sự muốn để anh cứ vậy mà sống tiếp mỗi ngày, Trần Phong thật đau xót mà phát hiện ra, chỉ sợ rằng, thân thể của anh sẽ thực sự sẽ rơi vào kết cục “tinh tấn nhân vong”.

Đặt mảnh ngọc sáng này vào trong hộp lần nữa, Trần Phong không để ý đến vấn đề này nữa. Dù sao thì trước mắt, anh chỉ cần đưa mảnh ngọc này cho cái tên sắc quỷ chết tiệt kia là được rồi. Nếu như y còn không thể nào bắt được đến tay, vậy thì đây chỉ là vấn đề của y mà thôi.

*

Buổi tối vừa về đến nhà, Trần Phong đưa miếng bạch ngọc này cho Hoàng nhìn. Hoàng chỉ vươn tay đến, sờ lên một cái, lại bất chợt cười cười:

– Hai tháng sau, phiên đấu giá sẽ được tổ chức tại địa điểm này a. Đến lúc đó, tôi dẫn em đi là được rồi.

– Cậu có thể ra khỏi cửa sao?

Trần Phong hiện lên chút kinh ngạc, bật hỏi.

Về cái vấn đề đi ra khỏi nhà này, trước đây, cả hai cũng đã từng bàn luận qua. Có lẽ là bởi vì bị hạn chế cái gì đó (mà Hoàng lại không chịu nói cho anh biết), cho nên, linh thể của anh không thể nào rời đi ra khỏi chung cư này được, trừ phi y phải nhập vào thân thể của ai đó mới đi ra được ——

Ví dụ như nhập vào Trương Kiến lần trước vậy.

Tuy một tháng đầu, Trần Phong lo lắng đến mức muốn dùng cách bỏ trốn để thoát khỏi cái tên sắc quỷ này, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn từ bỏ.

Phải biết rằng, bên trong chung cư này, vốn có mấy trăm hộ gia đình, thì ít nhất, cũng có số lượng đàn ông chiếm hết phân nửa đi. Dù cho, Hoàng thật sự là có kén cá chọn canh đến đây, nhưng chỉ cần có một người có thể lọt vào mắt của Hoàng, thì mắc gì, anh còn bị y ám nữa đi.

Cho nên, hành vi chạy trốn này của Trần Phong, tất nhiên là sẽ dẫn đến kết cục bi kịch của một mình anh đi.

Để phòng ngừa cái mộng của mình phải hy sinh vô ích, Trần Phong tự dần lòng, nhịn xuống khát khao muốn mình nhanh được trốn thoát khỏi cái tòa nhà chung cư cao cấp này đi a.

– Tôi tìm được một thân thể hợp với mình rồi a.

Hoàng cười meo meo, dịu dàng vuốt ve gương mặt của Trần Phong.

Mí mắt của Trần Phong nhướng cao lên.

Lời này là có ý tứ gì?

Tìm được thân thể hợp với y?

Người này lại muốn đi chiếm thân thể của ai hay sao?

– Ha hả. Em không phải vẫn luôn muốn chạm được cơ thể của tôi hay sao?

Hoàng lại vừa cười vừa nói.

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt của Trần Phong lập tức đỏ bừng lên, lập tức tức giận mắng:

– Ai, mẹ nó, muốn chạm vào cậu hả!

Hoàng mỉm cười. Y cũng không nói lời nào để vạch trần mấy hành động bất giác của anh trong vài lần hoan ái gần đây. Khi anh cho rằng y đã ngủ say, đã từng nhiều lần vươn tay, cố gắng xoa tóc dài của y. Trước đây, đó là một động tác mà Phong thích nhất.

Ngày trước, Phong yêu thích nhất là đưa tay đến xoa tóc dài dày mượt, đen tuyền này của y a. Ngày thường, không có gì, anh cũng sẽ xoa hai cái.

Cho dù, Phong đã mất đi ký ức, tựa hồ như vẫn không bỏ được cái thói quen này.

Chỉ có điều, bởi vì hiện tại, thân thể của y vẫn không có hình thể cố định. Cái gọi là mái tóc dài, bất quá cũng chỉ hiện ra một đường viền mà thôi, căn bản, Trần Phong chỉ có thể sờ đến khoảng không mà thôi.

Cho nên, Hoàng chỉ cười không nói gì.

Trần Phong nhìn thấy vẻ mặt của y. Anh nhất thời càng cháy thêm lửa giận, đang hận không thể hung hăng đâm hai cú lên trên mặt của y nha.

Ban đầu, anh vốn tưởng rằng cái tên sắc quỷ chết bầm này, nói cái gì mà “tìm được thân thể”, thì cũng giống hệt như y nhập hồn vào trong thân thể của Trương Kiến ngày đó, chỉ cần tiến gần đến một mục tiêu y đã chọn, tiếp theo liền nhập vào mà thôi.

Nhưng, rất rõ ràng, lúc này đây, hành vi của Hoàng ngoài dự đoán của Trần Phong. Ngay sau khi y nói ra rằng y đã tìm được thân thể thích hợp, thì đến ngày thứ ba, cư nhiên, cái tên sắc quỷ này liền biến mất không thấy bóng dáng nữa.

*

Ngay khi Trần Phong về đến nhà, mới phát hiện ra, tìm đến toàn bộ các phòng cũng không thấy bóng dáng của Hoàng đầu. Thì, cư nhiên, nội tâm của anh sinh ra một loại cảm xúc rất bất an.

Mặc dù, anh vẫn nghĩ cách muốn thoát khỏi cái tên sắc quỷ chết tiết này. Nhưng mà khi anh vừa mở cửa nhà, phát hiện ra không có cái bóng người mơ hồ đột ngột chào đón mình nữa. Thì, trong lòng của anh, sinh ra một loại tư vị nói không nên lời.

Trần Phong lại tìm kiếm một vòng ở tất cả các phòng lần nữa. Sau khi đã thật sự xác nhận tên sắc quỷ chết bầm kia, giống như là hoàn toàn chưa từng xuất hiện qua, bóng dáng biến mất đến không còn thấy tăm hơi.

Vậy là anh đã không còn bị tên sắc quỷ chết tiết đó dây dưa nữa rồi đi. Đáng lẽ, Trần Phong nên cảm thấy rất vui mừng mới đúng. Nhưng, lúc này, anh không chỉ không có vui mừng như trong dự đoán. Trái lại, ở trong lòng anh, lại nặng nề dị thường, trong mũi còn có loại cảm giác chua xót.

Anh không thể giải thích được bản thân vì sao lại sẽ sinh ra loại cảm xúc không hợp với lẽ thường này. Nhưng Trần Phong là một người đàn ông đã trưởng thành, lại vẫn còn phải gánh lấy trách nhiệm của đại ca Tây khu. Cho nên, anh chỉ có thể ép buộc mình làm việc càng nhiều càng tốt, vẫn còn sót lại một tia che giấu.

Chỉ trong chớp mắt, đã liền trôi qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này, tâm tình của Trần Phong vẫn không thể nào tốt lên nổi. Bởi vì anh không biết, vì sao tên sắc quỷ chết tiết đồng này lại biến mất không bóng dáng, cũng như anh không biết vì sao mình lại gặp phải cái tên sắc quỷ này, còn nhất định phải luôn ở bên người của anh nữa.

Luồng khí lạnh áp suất thấp của Phong đại ca lan tỏa ra, khiến cho cả mọi người ở cả Tây khu này đều phải đang chịu đựng một loại trạng thái luôn nơm nớp lo sợ. Tất cả mọi người biết, mấy ngày nay, tâm tình của anh Phong cực kỳ không tốt. Nếu ai không muốn chết, thì trong hai ngày này, ngàn vạn lần, đừng nên gây nên phiền phức gì cả a!

Mặc dù, do tâm tình của anh nhất định đã ảnh hưởng đến công việc, nhưng thủy chung là Trần Phong vẫn không vật dấy tinh thần để khôi phục lại trạng thái bình thường nổi nữa.

Ngồi ở trong xe, nhìn cảnh đêm di chuyển vun vút ở ngoài cửa sổ xe, dưới từng ngọn đèn sắc sỡ phô bày sự phồn hoa, nhộn nhịp này, càng làm nổi bật lên sự cô tịch dị thường của Trần Phong.

Anh loại tự giễu, cười cười. Từ trong túi quần, lấy một gói thuốc, đốt lên một điếu, lập tức một màn khói trắng lượn lờ bay lên, phủ lên khuôn mặt của Trần Phong, thoạt nhìn, có chút không rõ ràng.

Từ khi còn là một tên côn đồ, đến tận bây giờ đã đại ca của cả Tây khu, Trần Phong đều vẫn luôn ngồi ở vị trí hào nhoáng ở trong thành thị này, mà vượt qua vài chục năm. Trong vài chục năm này, tựa hồ như là cho tới bây giờ, cũng không ai có thể động đến nỗi lòng của anh. Càng không cần nói đến đối tượng là cái tên sắc quỷ chết tiệt kia, rõ ràng là đã làm ra rất nhiều chuyện quá phận đối với anh rồi đi. Nhưng hết lần này tới lần khác, đều bị anh xem nhẹ, giống như là không quên nỗi y vậy.

Trần Phong rít thật sâu vào một hơi, trong nháy mắt, luồng khói cay độc lập tức tràn ngập khắp cả lồng ngực của anh. Anh lại chậm rãi nhả ra một luồng khói.

Trần Phong hung hăng dụi đầu mẩu thuốc lá đến nát bấy trong gạt tàn trên xe.

Anh cũng nên thanh tỉnh lại thôi. Anh lại tùy tiện vì một tên đàn ông, thậm chí còn có thể nói là tên đàn ông, người không ra người, quỷ không ra quỷ, mà phải thất hồn lạc phách đến thế này. Điều này, căn bản, không phải là tính cách của Trần Phong – anh đây. Mặc kệ là có như thế nào đi nữa, anh cũng đã quyết định, qua ngày hôm nay, anh cần phải khôi phục lại trạng thái bình thường. Cho dù là vì đám anh em hay đám thuộc hạ của mình hay không, thì anh cũng không thể cứ tiếp tục phiến tảo như vậy mãi được.

Sau khi xe vừa dừng đến nhà, anh liền đuổi Trương Kiến và Cung Thiên đi, Trần Phong mang theo vài phần uể oải, mở cửa lớn ra.

Mọi trang trí ở trong căn nhà vẫn trước sau như một, chỉ thiếu duy nhất mỗi cái bóng dáng quỷ quái kia luôn bất động, anh vừa về đến, đã nghĩ muốn cởi quần của anh ra.

Từ trong tủ lạnh lấy ra một lốc bia, tiếp theo, Trần Phong lười biếng ngồi ở trên sô pha, cũng không muốn tự hỏi bản thân mình, cái loại cảm giác cô đơn này ở trong lòng, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Chỉ duy nhất ngày hôm nay nữa mà thôi!

Trần Phong lại một lần nữa, âm thầm, phát thệ!

Qua ngày hôm nay, mình sẽ hoàn toàn quên đi cái tên sắc quỷ không biết vì sao xuất hiện lại đột ngột biến mất này, tuyệt đối không để cho sự hiện diện của tên đó, trở ngại lấy cuộc sống hàng ngày của mình được!

Đầu óc mờ mịt, có chút bất tri bất giác, uống từng ngụm một, liền uống hết một lon bia vai bụng, tiếp theo, hết cả một lốc bia, sau đó, thậm chí cả, rượu đế lẫn rượu nho được để ở trong tủ lạnh đều bị anh một hơi uống hết.

– Hức...

Trần Phong rũ rượi ngồi ở trên sô pha, đầu ngửa về sau, gác lên thành dựa của sô pha, hai mắt đều phủ sương mù, ngược lên, nhìn trừng trừng trần nhà, nấc cục lên hơi rượu.

Lon bia ở trên tay vô lực, bia đổ ra, tràn đầy sô pha lẫn sàn nhà. Anh hung hăng quăng nó ra ngoài.

Trên mặt của Trần Phong hiện ra tâm tình giận dữ không thể ức chế nổi:

– Đệt mẹ nó, cái tên sắc quỷ chết tiệt này! Mi, con mẹ nó, dám tùy tiện chơi xỏ ông đây! Từ khi bắt đầu đến giờ, ông đây vẫn còn không biết vì sao bị cái tên rùa rút cổ khốn nạn bám riết theo đây. Khốn kiếp! Còn khiến cho ông đây rất nghiêm túc mà tập trung đi kiếm tiền, muốn giúp mi mua được cái ngọc bội quỷ quái gì đó nữa chứ.

– Hức. Hiện tại thì tốt rồi. Mi cũng đã dứt đi biệt dạng rồi, không cần cái ngọc bội quỷ quái gì kia nữa. Thì, ông đây liền chiếm được tiền rồi a.

Đôi mắt của Trần Phong đã có chút đỏ lên. Rõ ràng, mình chỉ mới ở chung với tên sắc quỷ chết tiệt này, chỉ mới được mấy tháng mà thôi. Y cũng chỉ mất tích mới được mấy ngày, nhưng lại khiến trong lòng của anh phải dâng lên nỗi khổ sở đến vậy.

Rõ ràng là anh bị ép buộc.

Rõ ràng là do bắt buộc dĩ nên anh mới có thể chịu để y lật đến lần đi.

Rõ ràng, hẳn là anh nên vui vẻ bởi vì y đã rời đi mới đi. Nhưng, vì sao, hình như là anh bị người yêu lâu năm đã bỏ rơi vậy, nỗi khó chịu dâng lên đến cồn cào, không gì sánh được.

– Mi, con mẹ nó, rớt cuộc là đã hạ bùa chú gì cho ta hả! Vì sao ông đây lại không ngừng nhớ đến mi! Cái tên sắc quỷ chết tiệt khốn nạn này! Mau giải bỏ bùa chú ở trên người của ta ra! Nếu không, đến khi nhìn thấy mi lần nữa, ông đây nhất định phải làm mi, còn muốn cắt mi ra thành tám, mười miếng thịt lớn a! Đệt mẹ nó! Ông đây nhất định càng không thể nào yêu phải mi được!

Trần Phong hung hăng nói, trong mắt lại tràn đầy ngoan lệ:

– Mi, con mẹ nó, tên sắc quỷ chết tiệt này, ngàn vạn lần đừng để cho ông đây bắt được. Phi. Nếu không, thì mẹ nó, ông đây không thể không thiến mi đi. Thượng ông đây mấy tháng, lại nói đi là đi. Nào có chuyện tốt dễ dàng đến thế hả?

Vừa uống thêm xong một lon bia ném xuống sàn nhà.

– Con mẹ nó. Ông đây cũng không tin là không tìm được mi. Con mẹ nó. Mi không phải là rất muốn cái ngọc bội đồ bỏ kia sao a? Cứ chờ đến lúc ông đây bắt được nó tới tay rồi, thì ông đây liền đập vỡ nó a.

Trần Phong không ngừng mắng, nhân thần cũng càng ngày càng sượng mù.

– Đồ rùa đen rụt cổ! Đợi đến khi ông đây tìm được mộ phần của mi, thì coi ta liền có đào lên thi thể trước kia của mi hay không hả.

Từ từ, theo men rượu dâng lên, giọng nói chửi rủa của Trần Phong càng ngày càng thấp đi. Nhưng nếu như cẩn thận nghe kĩ, thì còn có thể nghe thấy miệng của anh đang lẩm bầm, lèm bèm trù cho cái tên sắc quỷ kia, cả đời cũng không cương nổi.

*

Cốc, cốc, cốc!

Đột ngột, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Phong bỗng giật mình tỉnh giấc, ở trong nháy mắt, bị ánh sáng chói chang ập vào mắt.

Nhìn qua cái đồng hồ đã treo ở trên tường, hiện tại, đã là ba giờ sáng, anh không tìm ra nổi, giờ giấc này còn có ai sẽ tìm anh a.

Thân người lung lay lắc lư từ trên mặt đất đứng lên. Anh trở tay, đặt lên báng súng Desert Eagle được giắt bên lưng quần, không rời. Anh trầm giọng hỏi:

– Ai?

– Anh Phong, là tôi.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói rất thanh thúy, có chút quen thuộc. Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn, quả thật là Trần Phong nghĩ không ra nổi là ai a.

‘Lạch cạch’

Vang lên một tiếng, cánh cửa liền bật mở ra, Trần Phong cảnh giác nhìn bóng người đứng ở ngoài cửa. Tuy anh vừa uống rất nhiều rượu, thì anh vẫn chưa mất đi cảnh giác ngày thường đi.

Một thân quần áo tây bắc trắng bị cắt may càng tôn lên thân hình thon dài của đối phương. Dưới mái tóc ngắn vừa mềm mại có màu vàng nâu, rậm nắng, hiện ra khuôn mặt có chút âm nhu, trên vành tai tinh xảo, còn mang một cái khuyên tai đính viên ru-bi màu hồng.

– Cậu Tiêu?

Trần Phong nhất thời sửng sốt.

Anh trăm triệu không ngờ tới, ba giờ sáng khuya khoắt, Tiêu Thiệu Lâm lại tùy tiện tìm đến nhà của anh.

Anh càng không chút do dự, trở tay rút cây súng lục giắt ở trên thắt lưng, vững vàng đỉnh ngay giữa trán của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong lạnh giọng, hỏi sắc:

– Tại sao mày lại tới nhà của tao hả?

Tầm mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Thiệu Lâm đang tươi cười, Trần Phong cảm thấy thật không ổn.

Mấy tháng trước, Tiêu Thiệu Lâm bị tai nạn xe cộ mà biến thành người thực vật. Nhưng, Trần Phong cũng không hề thu được bất kì tin tức gì nói rằng, hắn đã bình phục lại cả.

Hiện tại, Tiêu Thiệu Lâm lại toàn thân hoàn hảo không hề tổn hại gì, lại tùy tiện vào đêm khuya khoắt thế này, không hiểu vì sao đứng ở trước cửa của anh, khiến cho anh không khỏi hoài nghi. Có phải là cái đầu óc này của hắn có cái vấn đề gì hay không a?

Mà khiến cho anh kinh ngạc, nghi ngờ không ngừng, là nụ cười luôn hiện ra vài phần tà mị trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm trước mắt anh này.

Tiêu Thiệu Lâm này vốn là một gã phế vật ——

Điều này, đều là nhận thức từ lâu của mọi đại ca của các khu trong thành phố này a.

Chỉ có điều, hắn lại là một gã phế vật rất tự giác biết điều, cho tới tận bây giờ, hắn đều là cụp đuôi mà đối đãi với mọi người. Nếu không thì hắn cũng không có cách nào mà lại ngồi an ổn được trên cái vị trí đại ca của Bắc khu này, cho tới hôm nay đi.

Nhưng hiện tại, cái dáng vẻ của người tên Tiêu Thiệu Lâm đang ở trước mặt này, không hề nhìn thấy được một tia khúm núm của trước đây cả. Trái lại, trong ánh mắt lại tản mát ra vài phần khí thế vị giả, khiến cho Trần Phong kinh hãi đến khó hiểu.

– Phong.

Tiêu Thiệu Lâm đối diện, nhẹ nhàng câu lên khóe miệng, không thèm để ý đến nơi này là nơi nào, mà chỉ vươn tay đến vỗ vỗ lên nòng súng lạnh như băng đang chìa thẳng vào trán mình,

– Không cần phải đến dùng cái thứ này mà chào đón anh trở về đi.

Tuy rằng, trong lòng của Trần Phong nghĩ đến, người này có chút không thích hợp. Nhưng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt lại không hề biểu lộ ra bất kì thần tình nào khác. Anh vẫn chỉ lạnh lùng nhìn cậu, trên cổ tay vẫn không có một tia rung động nào cả.

– Mà đã hồi phục từ lúc nào? Tối đây tìm tao là có chuyện gì?

Trần Phong trầm giọng hỏi. Ánh mắt lướt qua phía sau của cậu một cái, đôi con ngươi hơi co rụt lại,

– Không đem theo đàn em của mày sao? Làm sao mà mày lại tìm được tao ở đây?

Nơi ở của Trần Phong cũng không phải là cái gì cơ mật. Nhưng anh không tin Tiêu Thiệu Lâm sẽ không dẫn theo một tên đàn em nào, cũng không dám chạy đến chỗ anh ở đi.

Phải biết rằng, mặc dù tất cả mọi người đều biết rõ Tiêu Thiệu Lâm là tên phế vật, nhưng tốt xấu gì thì trên danh nghĩa, cậu cũng là đại ca Bắc khu. Ngoại trừ, đám người đã từng bị ông lão họ Tiêu đã ‘chiếu cố’ qua chắc chắn sẽ không buông tha cậu ra, kèm theo đó là, muốn chiếm đoạt lấy địa bàn của cậu đi.

Đối với câu hỏi này của Trần Phong, tựa hồ như, Tiêu Thiệu Lâm nhăn nhúm mày lại,

– Hai câu hỏi này, thật đúng là rất khó trả lời a.

– Nói!

Giọng nói của Trần Phong mang theo vài phần thô bạo. Vẫn còn đang oán niệm đối với cái tên sắc quỷ chết tiệt kia vẫn không nơi phát tiết, cho nên, anh hoàn toàn chuyển dời mọi oán niệm, đến tên mặt trắng nhỏ ở trước mắt này khiến cho anh thập phần nhìn không vừa mắt này đi.

Mẹ nó. Một tên mặt trắng nhỏ phế vật mà thôi, lại có thể dễ dàng khiến mình sinh ra loại cảm giác bị áp bách đến thế a. Thật đúng là mẹ nó, mình càng sống càng lùi bước a!

Trần Phong âm thầm mắng.

Đôi mắt của Tiêu Thiệu Lâm liền mị mị, lộ ra một nụ cười thập phần vui sướng, nhẹ nhàng nâng tay phải lên.

Trần Phong lập tức hoàn toàn nâng cao tinh thần lên. Tuy rằng, anh không biết là rốt cục, Tiêu Thiệu Lâm đang nghĩ muốn làm cái gì. Nhưng anh lại bất giác dâng lên loại cảm giác thập phần cảm giác không ổn.

Tách!

Khẽ búng tay một cái.

Trong nháy mắt, cả thân thể của Trần Phong liền bị cứng ngắc.

– Ha ha...

Tiêu Thiệu Lâm nhẹ giọng nở nụ cười, tự tay đẩy ra họng súng đến chĩa ngay trên trán của mình ra.

Thân thể cứng còng của Trần Phong liền lui mấy bước về sau, tránh ra khỏi cửa lớn.

Tiêu Thiệu Lâm liền cất bước, dáng vẻ ưu nhã, tự nhiên đi vào, tiện tay đóng lại cửa lớn.

Nhìn mông hỗn loạn ở trong phòng, khắp nơi trên mặt đất đều là lon bia, Tiêu Thiệu Lâm cười càng thêm vui mừng. Quả thật là Phong của cậu chưa từng thay đổi qua a.

Tiêu Thiệu Lâm nghênh ngang ngồi xuống trên sofa, khồng chế hai chân của Trần Phong bước tới gần, dang hai chân ra, ngồi lên trên hai chân của cậu.

5. Chương 5

Tiêu Thiệu Lâm không để ý đến sắc mặt đã biến thành màu đen của Trần Phong. Cậu dùng đôi môi mình khẽ cọ nhẹ lên trên đôi môi của anh một cái.

– Đã vài ngày không gặp, có nhớ tôi hay không?

– Đệt con mẹ nó, tôi...

Trần Phong vừa mở miệng, thốt ra vài chữ, lập tức lại gắt gao ngậm miệng lại.

Tiêu Thiệu Lâm bắt mẫn, vươn ngón tay đến, lại chạm lên đôi môi của anh, xoa vài cái:

– Thật là, đã lâu không gặp đến vậy. Anh quay về rồi. Em cũng không kinh ngạc, vui mừng một chút nào sao?

Sau khi nghe được lời này, Trần Phong trừng mắt tàn bạo nhìn chằm chằm cái tên đàn ông là Tiêu Thiệu Lâm này. Nếu có thể giết người bằng ánh mắt, thì tốt nhất là, anh hận không thể, đâm cho trên cái thân thể này vài cái lỗ thủng đi.

Tiêu Thiệu Lâm lại bày ra dáng vẻ tràn đầy ai oán nhìn lại tầm mắt tàn bạo của Trần Phong.

Khẽ búng tay một cái.

Lập tức, một tiếng ‘bằng’ vang dội của súng nổ.

Tiêu Thiệu Lâm nổi lên hắc tuyến đầy đầu. Cậu lại khồng chế thân thể của Trần Phong lần nữa.

– Em muốn mưu sát chồng hay sao a?

Tiêu Thiệu Lâm toát ra mồ hôi lạnh, nhìn họng súng đang tỏa ra một làn khói trắng, cậu vừa thoát hiểm gần trong gang tấc a.

Trần Phong lại càng bị dọa đến hoảng sợ. Vừa rồi bắn ra một phát súng, nếu như không phải, động tác của Tiêu Thiệu Lâm cực kì nhanh nhẹn tránh thoát, tuyệt đối là sẽ bắn xuyên qua đầu của cậu rồi đi.

Theo lý thuyết, rõ ràng, anh sẽ không cần xung động đến thế.

Nhưng, trong lòng của anh mơ hồ cảm thấy được rằng, căn bản là anh không thể nào thương tổn được người ở trước mặt này. Tuy không biết là loại cảm giác này từ đâu mà đến, nhưng cứ như là đã nằm sẵn trong tiềm thức của anh vậy.

– Thật là. Anh thật vất vả mới tìm được một khối thân thể có mức sóng phù hợp a. Vừa tìm được, phải ám mất bảy ngày mới chiếm đoạt được. Nếu như lại bị em bắn chết, thì rất phiền phức đi.

Tiêu Thiệu Lâm bắt mắt môi.

Trần Phong cũng là trong trạng thái lãnh tĩnh mà bắn ra phát súng vừa nãy.

Nhưng lúc này, anh thực sự nói không rõ, trong lòng mình, rốt cuộc là nảy sinh ra cái tư vị gì.

Hiện tại, nếu muốn nói, anh không biết mình thích phải cái tên sắc quỷ chết tiệt này, thì thật đúng là anh có thể đi chết đi cho rồi. Thế nhưng, khiến anh không thể hiểu nổi, đó chính là, rõ ràng vào lúc ban đầu, cái tên sắc quỷ chết tiệt này đã ép buộc anh. Vậy mà anh không thể nào hiểu nổi vì sao mình lại thích cậu ta được a? Anh chưa bao giờ biết mình lại dễ dàng biến chứng thành người bị bệnh Stockholm (*).

Càng đáng sợ hơn nữa, đó chính là, loại cảm xúc thích này của anh, cũng không phải là cái loại chỉ yêu thích ở bề ngoại, thoáng qua. Mà là một loại cảm xúc nồng đậm yêu thương. Quả thực giống như là hai người đã yêu nhau hàng ngàn vạn năm rồi vậy.

Mà, tình yêu của cái tên sắc quỷ chết tiệt này dành cho anh, dù anh xem như giả bộ không thấy cũng đều rất khó. Hơn nữa, này cộng thêm mấy tháng ở chung này, quả thật, hai người bọn họ hài hòa vô cùng giống như là lão phu với lão phu đã ở chung vài chục năm vậy.

Rốt cuộc, điều này là đã xảy ra chuyện gì a?

Đầu óc của Trần Phong loạn thành một đống rồi a.

– Phong cho rằng, anh đã bỏ đi mất rồi, có đúng hay không a?

Tiêu Thiệu Lâm nhìn trong đồng hồ chai rượu lẫn lon bia bị vứt bừa bãi khiến cho căn phòng lộn xộn cả lên. Cậu lại cười meo meo hỏi.

Trần Phong vừa thẹn vừa giận mà cả khuôn mặt đều đen thui, không muốn trả lời cái câu hỏi ngu xuẩn này nữa.

Trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng cười càng thêm đắc ý. Sự vui sướng ở trong mắt mãnh liệt đến mức cả người mù cũng đều có thể cảm nhận được. Nhưng, hết lần này tới lần khác, ở trong nháy mắt, Trần Phong đã sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ như...

Trước đây, cũng phát sinh qua loại tình huống này rồi đi.

– Quả nhiên là Phong vốn chưa từng thay đổi qua a. Lần trước, em từng cho rằng anh đã bỏ đi, cũng đã từng uống say như chết nha.

Cả khuôn mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng cười đến mức nhìn thấy thấy liền buồn nôn a.

Trần Phong hơi híp mắt lại. Ặn nghĩ, tựa hồ như, mình loáng thoáng vừa bắt được thứ gì đó vậy.

Lần trước đã từng một lần như thế này sao?

Mình đã uống say như chết?

Từ lúc anh chào đời tới nay, thì số lần uống say như chết chỉ đếm được đủ cả mười đầu ngón tay đi, nhưng trong ấn tượng của anh, cả chín lần trước đây đều không có nửa điểm liên quan đến người này a.

Nếu là như vậy, thì tại sao người này lại bày ra một bộ dạng tràn đầy tự tin mà nói ra “đã từng có một lần” rồi a.

Vậy đã xảy ra lúc nào a?

Đôi mắt của Trần Phong bán híp lại. Nhưng anh lại không cảm thấy mình không hề dính đến cái loại tình tiết mất trí nhớ máu chó gì đó của nam chính trong phim truyền hình chiếu lúc tám giờ đi. Bởi vì ở trong ấn tượng của anh, anh cũng không hề thiếu đi bất kì một đoạn ký ức về thời gian nào cả.

Sau khi đã xác nhận lại toàn bộ kí ức từ nhỏ đến lớn của mình cũng không hề bị bỏ sót đi chút nào cả, Trần Phong trừng mắt lên, hung hăng liếc Tiêu Thiệu Lâm một cái, dùng nhãn thần ám chỉ mình muốn nói chuyện.

Tiêu Thiệu Lâm sờ sờ mũi, tiếp theo, liền giải đi cấm chế ở trên người của anh.

Nhưng, cậu chỉ giải bỏ cấm thanh cho chỉ anh mà thôi. Hiện tại, thân thể của anh vẫn đang duy trì một tư thế ngồi khoá lên trên đùi của Tiêu Thiệu Lâm, cực kì ái muội, thân mật.

– Rốt cuộc, cậu cùng tôi... Là đã từng xảy ra chuyện gì hả? Chúng ta... Trước đây từng quen biết sao?

Trần Phong phụng phịu hỏi.

Hầu như hai người đang ngồi dán vào cùng một chỗ, cho nên, khi Trần Phong mở miệng ra, vừa nói chuyện, liền phun ra một cổ hơi thở nồng mùi rượu.

Tiêu Thiệu Lâm đưa tay mò xuống, néo hai cái lên trên chiếc mông đầy đặn của Trần Phong. Cậu thoả mãn nhìn thấy cả khuôn mặt của Trần Phong xấu hổ mà lập tức biến đen lần nữa.

– Ừm. Quả nhiên, là có thân thể vẫn tốt hơn nhiều a. Xúc cảm thật không tồi.

Trên trán của Trần Phong bắt đầu nổi cộm lên mấy sợi gân xanh. Nhìn vẻ mặt của anh, tựa hồ như hận không thể cắt một miếng thịt ở trên thân của Tiêu Thiệu Lâm xuống vậy.

– Chung quy thì chuyện kể ra rất dài đi, trong một lời khó nói hết a. Phong muốn bắt đầu nghe kể từ đâu nha?

Tiêu Thiệu Lâm cười, dán môi mình tới trên cằm cổ của Trần Phong, vừa hé miệng nháy, cắn làn da màu lúa mạch, vừa nhẹ giọng nói.

– Mặc kệ là nghe từ chỗ nào. Thì, trước tiên, cậu nên buông ra, để tôi xuống khỏi người cậu ngay đi!

Trần Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cái cổ cũng là một chỗ cực kì mẫn cảm của anh, lại đang bị liếm gặm. Anh rất lo cho mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ hưng phấn lên mất.

– Không được a.

Tiêu Thiệu Lâm cực kì trực tiếp bác bỏ, trái lại, bàn tay lại mở ra lớp áo sơ mi đang mặc của Trần Phong, mò vào trong, bắt đầu làm càn xoa nắn cơ ngực đầy đặn của anh.

– Đã bảy ngày, chúng ta không gặp nhau rồi a. Em không nhớ anh sao?

– Nhớ cái rắm.

Trần Phong phụng phịu chửi lên.

Nhưng trong lòng vẫn đang âm thầm kêu khổ, bởi vì anh đã cảm nhận được, có cái gì đó cứng cứng, đang chĩa tới, cộm lên ngay dưới cái mông của mình.

– Đúng lúc, anh đang nhớ đến cái mông của em nha.

Tựa hồ như Tiêu Thiệu Lâm đã sớm biết được câu trả lời này của anh, cho nên, cậu không hề nổi giận một chút nào cả. Trái lại, cậu vươn tay đến, nhất thời bế cả người của anh lên, cả hai đi vào phòng ngủ.

– Ta, con mẹ nó, thao mi ...

Ngay khi đó, Trần Phong giận dữ lập tức gầm lên.

Cuộc nói chuyện giữa hai người liền tạm gián đoạn.

Mà, nghi vấn của Trần Phong cũng chỉ có thể đợi khi người nào đó đã ăn no nê, thỏa mãn xong dục vọng mới có được đáp án.

– Hô... Hô...

Trần Phong thở hổn hển, nhìn lên trần nhà. Cả toàn thân của anh đều đang bủn rủn không ngừng. Nơi tư mật ở phía sau vẫn còn đang chậm rãi chảy xuôi xuống một thứ chất lỏng gì đó. Đáng tiếc, hiện tại, đến khí lực mắng chửi người, anh cũng không có a.

Nằm bên cạnh, là một dáng người thon dài mang theo vẻ mặt thoả mãn, còn đang luôn hôn nhẹ lên bờ vai của anh.

Trần Phong trừng to hai mắt lên, tàn bạo, phần nộ, như sắp phun ra lửa, nhìn chằm chằm cái tên khốn kiếp này, vừa thượng mình hết một lần rồi lại thêm một lần.

– Phong, em lại nhìn anh như vậy, anh sẽ muốn làm thêm một lần nữa nga.

Tiêu Thiều Lâm thuận tay xoa xoa mái tóc của bản thân. Cậu chỉ cười khẽ, nhìn lại Trần Phong.

Cả khuôn mặt của Trần Phong đều bị cứng đờ. Hậu huyệt chưa xót đến tê liệt, phảng phất như bị tăng lên thêm vài phần vậy, khí thế này của anh, lập tức liền xui xuống dưới.

– Lúc này mới ngoan a.

Tiêu Thiều Lâm nhất thời xoay người lại, dè lên trên người của anh, khẽ cọ lên trên đôi môi của anh một cái, vô cùng yêu thương.

– Ngoan mẹ mi! Mau nói cho ông đây biết rõ ràng xem. Đây là có chuyện gì xảy ra hả?

Hai thân thể xích lõa vẫn đang dán sát vào cùng một chỗ, Trần Phong rất sợ mình lại làm ra động tác gì quá lớn khiến cho tâm tính của cậu lại nổi lên, lập tức rống giận nói lái sang chuyện khác.

Tiêu Thiều Lâm liền ‘phụt’ một tiếng, bật cười lên, cũng không vạch trần ý đồ của Trần Phong, trái lại, còn dùng ngón tay vuốt ve đường nét lạnh lùng, nghiêm nghị ở trên mặt của Trần Phong.

Ở trong nháy mắt, nhịp đập trái tim của Trần Phong lập tức nhảy vọt lên. Bên trong đôi mắt đậm đặc, trong trẻo đang chăm chú nhìn anh lại phảng phất như dòng suối chảy. Cậu luôn chăm chú nhìn anh, khiến anh không thể nào tự kiềm chế nổi mà trầm luân vào ánh nhìn đó.

Rất quen thuộc...

Anh không hiểu rõ. Vì sao mình luôn luôn có loại cảm giác rất quen thuộc đối với cái tên sắc quỷ chết tiệt này.

Ánh mắt quen thuộc, đến cả thân thể, tay chân lẫn lời nói đều quen thuộc. Tựa hồ như tất cả mọi điều về mình, cậu đều hiểu rõ như lòng bàn tay vậy.

Nếu như chỉ là vậy, thì Trần Phong còn có thể cố chấp mà tự cho rằng, đó là bởi vì cậu ta là một con quỷ, cho nên mới có thể biết rõ bản thân mình được đi. Nhưng, điều khiến anh hoảng hốt, đó chính là, tựa hồ như anh cũng hiểu rõ cậu giống y như vậy a.

Mặc dù, cái tên sắc quỷ chết tiệt này, vừa chiếm được thân thể mới liền đến gặp anh không tới mấy tiếng. Hơn nữa, mọi tiếp xúc của cả hai đều giới hạn ở trên giường lớn đi. Nhưng, cho dù là như thế này, thì Trần Phong cũng không có cách nào che giấu nổi sự quen thuộc của mình đối với cậu cả.

Anh vô thức âu yếm, vừa thấp giọng nỉ non. Rõ ràng là lần đầu tiên, anh mới tiếp xúc khối thân thể này, nhưng thật khó tin là cậu lại dễ dàng tìm được mọi điểm mẫn cảm vốn có ở trên thân thể của mình. Phảng phất như là đã làm trăm ngàn lần như thế này rồi vậy.

Quả thật, hai thân thể của họ đều phù hợp với nhau đến hoàn mỹ.

Căn bản, Trần Phong không thể nào chịu nổi, loại hành vi âu yếm vốn luôn tồn tại trong tiềm thức này, khiến cho thân thể của anh lập tức co rụt lại. Mỗi một lần như vậy, hoàn toàn mang lại sự sướng khoái lớn nhất cho tên sắc quỷ chết tiệt này a.

Nếu đã đến mức này, mà anh vẫn còn phủ nhận mối quan hệ giữa mình cùng với cậu đã đạt đến trình độ thân mật nào đó, thì Trần Phong cũng đã không thể ngồi trên vị trí đại ca Tây khu này đến tận ngày hôm nay đi.

– Phong. Thật sự muốn nghe chuyện xưa sao?

Giọng nói mềm nhẹ, dễ nghe vang lên khiến cho Trần Phong giật mình tỉnh giấc. Nhìn nụ cười yếu ớt hiện lên trên khuôn mặt của cậu, Trần Phong trầm mặc, gật đầu.

Tiêu Thiều Lâm chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của Trần Phong.

Dùng cái loại giọng nói êm tai lại tràn ngập nhu tình, kể ra chuyện xưa của hai người họ...

*

Mấy ngàn năm trước, Trần Phong là một vị tướng quân đóng quân ở nơi biên quan.

Mà, Hoàng lại là cao thủ nổi danh ở quỷ giới.

Từ đầu đến cuối, hẳn là cả hai đều không thể nào mà gặp nhau đi.

Nhưng, bởi vì một ả lệ quỷ bỏ trốn mà vô ý khiến hai người phải bị dính lại cùng một chỗ.

Ả lệ quỷ này muốn tu luyện tà pháp. Cho nên, ả đã lẻn vào quân doanh, trắng trợn mà hấp thụ dương khí. Không ít binh lính đã bị mê hoặc bởi ảo ảnh mỹ sắc do ả dùng yêu thuật hoá ra, đến cuối cùng, đều bị ả hấp thụ triệt để dương khí mà biến thành một bộ xác khô.

Trần Phong vốn là tướng quân, muốn đối phó với cái loại yêu ma quỷ quái này thì lại đau đầu đến không thể tả nổi. Tuy rằng, anh đã tìm một vài đạo sĩ cùng hoà thượng tới để bắt quỷ. Nhưng chút pháp lực thấp này, căn bản không thể chịu nổi một đòn công kích của ả lệ quỷ này, thậm chí đến họ cũng đã bị hấp thụ thành đồng xác khô.

Sau đó, Hoàng đến quân doanh, rất nhanh liền chú ý tới thân ảnh của Trần Phong. Anh được sinh vào ngày dương tháng dương năm dương, vẫn còn là một đồng nam, cả thân đều mang theo chính khí. Mỗi một chỗ đều là điều kiện tuyệt hảo để hấp dẫn ả lệ quỷ kia. Cho nên, tự nhiên, đối với người làm việc không từ thủ đoạn như Hoàng, liền lợi dụng Trần Phong trở thành mồi nhử, thành công hấp dẫn ả lệ quỷ xuất hiện, rơi vào bẫy.

Ngay khi ả lệ quỷ đang vui mừng quá đỗi mà tìm thấy Trần Phong, liền phun ra một ngụm khói mê để khiến anh giao hợp với ả, hấp thụ dương tinh của ả. Thì, ả không ngờ tới là Hoàng đang ẩn thân gần bên Trần Phong, trong lúc ả đang lơ đãng, cậu đã mau lẹ xuất ra một kích Lôi Đình, trực tiếp đánh ả đến hồn phi phách tán, rơi vào kết cục vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ban đầu, chuyện này đến đây cũng đã kết thúc. Hoàng chỉ cần trở lại cõi âm mà phục mệnh là xong rồi.

Nhưng, ngay trước khi định rời đi, trời xui đất khiến thể bào đó, cậu lại quay đầu liếc mắt nhìn Trần Phong.

Chỉ vừa liếc mắt nhìn một cái, Hoàng liền không thể nào bước tiếp nữa, mà xoay người lại, bất giác, không ngừng bước đến bên giường.

Trần Phong bị hít phải luồng khói mê vừa nãy, đã hoàn toàn lâm vào trong bể tình dục. Y phục ở trên người của anh đã sớm bị ả lệ quỷ kia cởi bỏ hoàn toàn. Lúc này, thân thể xích lô của anh đang không ngừng giãy dụa ở trên giường.

Làn da màu đồng đã nổi lên một tầng đỏ ửng. Khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị dưới sự kích thích của tình dục, toát ra sự quyến rũ kì lạ. Hai bàn tay không hề bị khống chế mà cơ khát tự vuốt ve lấy thân thể của mình. Đôi mắt sắc bén thường ngày, giờ đây đã lộ ra tia mê mang, bất lực.

Hoàng cảm thấy mình đã bị mê hoặc vậy. Cho tới bây giờ không ai lại có thể tạo nên cảm xúc hấp dẫn cậu đến cường liệt đến vậy. Rõ ràng, người đang nằm ở trước mặt của mình đây là một người đàn ông, nhưng lại khiến cậu muốn điên cuồng giữ lấy đối phương, chiếm đoạt hết tất cả.

Một người luôn làm theo trái tim lẫn dục vọng của mình như Hoàng, liền không chút do dự, tiến đến, giữ lấy đối phương.

Về phần sau khi thanh tỉnh, đối phương dâng lên lửa giận thế nào, căn bản là, cậu chưa từng lo lắng qua.

*

Quả thật, Trần Phong không biết nói gì, chỉ nhìn Tiêu Thiệu Lâm đang vụn phần đặc ý đang vừa kể, vừa nhớ đến chuyện ban đầu làm sao mà cậu đã lợi dụng đến đủ loại cách khác để bắt anh vào trong tay của mình. Đặc biệt là hình ảnh mà lần đầu tiên kết hợp của cả hai, được cậu miêu tả đến cực kì sống động, hương diễm không gì sánh được, khiến cho anh vừa nghe vừa hoàn toàn nhịn không được mà đỏ mặt.

Từ trước đến sau, từ đầu đến cuối, cậu đều kể ra, hết cả một đồng lớn.

Đến cuối cùng, Trần Phong chỉ tổng kết ra là:

Đơn giản mà nói. Chính là hai người đã là người yêu của nhau trải qua mấy ngàn năm rồi a. Sở dĩ, anh bị mất đi ký ức trước đây, là do anh đã bị lọt vào hãm hại. Mọi ký ức đều bị nhốt kín lại ở trong ngọc thạch, lại bị kẻ xấu kia đẩy khiến anh rơi vào dòng luân hồi. Mà, trong tiềm thức của anh vẫn trung trinh như một với người yêu của mình. Còn cậu thì xuống nhân gian này, nhập vào Tiêu Thiệu Lâm muốn đuổi theo lại lão phu nhà mình a.

Trần Phong bắt lực, nhu nhu thái dương của mình. Đối với mấy lời kể lại này của Tiêu Thiệu Lâm mà nói, rốt cuộc thì anh cũng nói không rõ là nên tin hay không tin đây a.

Nếu muốn nói là tin, thì mấy lời kể này, quả thật là quá ly kỳ a. Trình độ ly kỳ này còn thái quá hơn ra nhiều so với đồng nội dung buồn chán khi anh đọc mấy cuốn tiểu thuyết võ văn gì gì kia.

Mà, nếu nói không tin, thì anh lại càng không có thể nào giải thích được loại cảm giác quen thuộc quỷ dị giữa hai người a.

Tin?

Hay, không tin đây?

Trần Phong cảm thấy mình có chút bị đau đầu. Bất quá, rất nhanh, anh vẫn hiểu được. Vô luận là anh có tin không hay không, thì anh vẫn đều không thể chiếm thế chủ động ở trong chuyện này được nữa rồi đi.

Nếu như chuyện này là thật, vậy thì cứ chờ đến khi anh bắt lại kí ức của bản thân, tự nhiên liền sẽ rõ ràng ngay thôi.

Nếu như anh bị cái tên sắc quỷ chết tiệt này bịa chuyện để lừa gạt anh, vậy thì...

Vậy thì, anh cũng chỉ có thể tiếp tục diễn trò cùng cái tên sắc quỷ chết bầm này đến kết thúc mà thôi a.

Dù sao, trong mối quan hệ kì lạ bây giờ giữa hai người họ, anh tuyệt đối là kẻ nhược thế a. Cho nên, phản kháng và vân vân gì đó, hay là thôi đi. Nhiều lần bị cậu ta cưỡng chế này nọ, chẳng lẽ, anh còn sẽ không tiếp thu được bài học nào sao a ...

– Vì vậy, lần này, từ khi bắt đầu cậu xuất hiện ở nhà tôi, chính là, vì muốn tìm tôi sao?

Trần Phong không được tự nhiên, đẩy Tiêu Thiệu Lâm đang dán dính lên trên người của mình, nghiêng qua một bên. Trong lòng của anh, lại nói: cái tên này đều đã biến thành người rồi. Làm sao mà thân thể vẫn còn hơi lạnh hơn nhiệt độ bình thường a?

Tiêu Thiệu Lâm kiên nhẫn, lại dán sát qua đây:

– Không sai. Nhưng mà, vẫn còn muốn thiếu mất khối ngọc a. Em vẫn còn chưa khôi phục kí ức, nhớ đến quá khứ ngọt ngào cả mấy ngàn năm của chúng ta nữa rồi. Đều đã hoàn toàn quên hết rồi sao?

Trần Phong nghĩ đến đầu rất đau.

Quả thật, cái thế giới này quá không chân thật đi. Cái gì mà Quỷ Vương, cái gì mà tu chân. Loại triết lí này, hoàn toàn chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết huyền huyền gì đó. Làm sao lại đột nhiên xuất hiện ra đời thực a. Tiếp theo, lại còn dính dáng không đơn giản đến một đại ca xã hội đen như anh vậy a?

Trần Phong chỉ đành bắt lực thở dài, anh nhìn về Tiêu Thiệu Lâm nằm bên cạnh, đang bám dính lấy người của anh như con bạch tuộc bự đây, lại yên lặng quay đi.

Kỳ thực, anh rất muốn tự nói cho mình biết rằng, tất cả mọi chuyện đều là đang nằm mơ. Thế nhưng, rất hiển nhiên là, không có giấc mộng nào lại mơ đến suốt cả ba tháng được. Hơn nữa, với người này ở trước mặt này, dù cho anh có cố sức phủ nhận tất cả, thì khẳng định người này sẽ buộc chặt lấy anh, kéo anh quay trở lại a.

Thế nhưng, anh hiểu rất rõ ràng, hiện tại, thoát nhìn, người ở trước mặt này, rất vô hại. Thế nhưng, trong xương cốt của cậu, lại ẩn chứa dục vọng độc chiếm mạnh mẽ đến khó tin. Hơn nữa, dựa theo trên lời kể của cậu, thì anh không chỉ mất đi cả ký ức, đồng thời, cả pháp lực đã tu luyện được mấy ngàn năm, cũng bị phong ấn trong khối ngọc bội kia. Hiện tại, anh chẳng khác nào một người bình thường, cho nên, anh thấy mình nên nghe lời vẫn là tốt nhất a.

– Vậy hiện tại, tôi nên gọi cậu là cái gì đây? Hoàng hay là Tiêu Thiệu Lâm?

Cho tới bây giờ, Trần Phong vẫn luôn là một người thức thời. Bằng không, anh cũng làm không ngồi vào được vị trí đại ca này đi. Cho nên, thay vì anh luôn chống đối, phản kháng lại chuyện mà mình vốn không thể nào khống chế nổi, thì anh càng quan tâm đến đến lợi ích khi anh phục tùng, chiếm lấy lòng tin của đối phương hơn rất nhiều đi.

Tiêu Thiệu Lâm cười khê:

– Gọi sao không được a. Bởi, đừng nói là tên, đến cả khối thân thể này thì bất quá cũng chỉ là một bộ da người mà thôi. Anh cũng chỉ là mượn dùng một hồi mà thôi.

– Vậy, cứ gọi là Tiêu Thiệu Lâm thôi.

Trần Phong nhún vai. Anh vẫn luôn có cảm giác quen thuộc đối với cái tên ‘Hoàng’ này. Thế nhưng, quay sang, nhìn cái bộ dạng của tên mặt trắng nhỏ này, thì anh thực sự rất khó để mở miệng gọi ra cái tên kia a.

– Tùy em a.

Tiêu Thiệu Lâm lại bật lên khỏi giường, thân thể trắng nõn, trong trẻo như ngọc, thoát nhìn rất là động nhân.

– Cậu đang làm gì đó hả?

Trần Phong hét lên một tiếng kinh hãi, bởi vì Tiêu Thiệu Lâm đột nhiên bế anh từ trên giường lên.

– Phong. Chỗ này vẫn chưa có rửa sạch a.

Thoạt nhìn, nụ cười của Tiêu Thiệu Lâm, phát ra tà ác không có gì sánh được,

– Nhưng, bây giờ, anh đã có thân thể rồi mà, tự nhiên là sau khi làm xong thì ở bên trong cơ thể của em, sẽ lưu lại rất nhiều thứ gì đó đi.

Trần Phong xấu hổ, xoát một cái cả khuôn mặt đều biến đỏ, theo phản xạ mà hậu huyệt bất giác buộc chặt lại. Một cổ cảm giác dính dấp, cực kì ngứa ngáy đang lan tràn khắp trong cơ thể, nhất thời, khiến cả khuôn mặt của anh đen thui lại.

Chết tiệt!

Thì ra, khi có tên này có được thân thể thì còn có cái loại tác dụng phụ này nữa.

Thật khiến người ta phẫn nộ mà!

– Mau buông tôi xuống.

Để che giấu khuôn mặt đã hồng sạm của mình, Trần Phong quát lên.

Tiêu Thiệu Lâm nhướng hàng lông mi lên một chút:

– Em xác định?

– Nói nhảm!

– Được rồi.

Nhất thời, Tiêu Thiệu Lâm lộ ra biểu tình vui vẻ như đang xem hài kịch. Cậu vừa buông một tay ra, thả hai chân Trần Phong đặt lên trên mặt đất.

Trần Phong cương cứng cả người. Lòng bàn chân vừa chạm với mặt đất, cổ sức đứng thẳng người lên, nhưng hai cẳng chân vẫn mềm nhũn ra, suýt nữa là đã bị té ngã. May mà Tiêu Thiệu Lâm mau lẹ, túm lấy anh kéo lên.

Sắc mặt của Trần Phong lập tức liền hiện lên vẻ vừa xanh vừa đen.

Đích thật, ‘có thực thể’ với ‘không có thực thể’, vốn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau đi. Càng khiến cho Trần Phong là người bị làm, càng phải chịu đựng một loại áp lực lớn lại không giống trước đây đi.

Lúc này, thể lực của anh đã sớm bị vắt khô đến hoàn toàn rồi đi. Đừng nói là đứng lên, dù chỉ là ngồi thẳng lưng ở trên giường thôi, cũng là một chuyện khó a.

Tiêu Thiệu Lâm cực kì sáng suốt, cho nên, càng không dám đi kích thích Trần Phong nữa, chỉ là bế anh lên lần nữa, đưa vào phòng tắm. Cậu ôn nhu rửa sạch thân thể giúp anh, sau đó lại ôm anh trở về phòng.

Mấy đầu ngón tay của Tiêu Thiệu Lâm nhẹ nhàng ấn lên bả vai của Trần Phong, xoa bóp dần xuống, một luồng ánh sáng màu hồng luân chuyển không ngừng tuôn ra, mỗi một sợi ánh sáng này bám vào theo từng đường xoa bóp của cậu, từng chút một truyền vào trong thân thể của Trần Phong. Từ phía sau lưng truyền đến cái loại cảm xúc vừa nhiệt vừa ngứa, khiến anh sáng khoái đến muốn rên rỉ ra miệng vậy.

– Cảm giác đã tốt hơn chút nào chưa?

Tiêu Thiệu Lâm xoa bóp đến phần eo của anh, nhẹ giọng hỏi.

– Ừ.

Trần Phong mơ mơ màng màng đáp lại. Toàn thân đều bị vây trong một loại trạng thái cực kì thoải mái, hầu như anh đã sắp sửa ngủ mất rồi đi.

Động tác dưới tay của Tiêu Thiệu Lâm càng thêm nhẹ nhàng, dịu dàng, xoa bóp tứ chi bủn rủn của Trần Phong. Chẳng được bao lâu, Trần Phong liền ngủ mất dưới sự xoa bóp dễ chịu của cậu.

Khẽ hôn xuống tấm lưng của Trần Phong, hai tay của Tiêu Thiệu Lâm đè lên huyệt thái dương của Trần Phong, hai luồng ánh sáng màu hồng dọc theo ngón tay, ở trong nháy mắt đã biến mất, nhập vào trong huyệt thái dương của anh. Hành động này là để đảm bảo Trần Phong có thể nghỉ ngơi ở trong trạng thái tốt nhất.

Tiếp theo, Tiêu Thiệu Lâm đứng lên khởi động thân thể. Toàn thân, trên dưới đều vang lên một trận ‘rắc rắc’ kịch liệt.

Tiêu Thiệu Lâm đi tới trước cái gương thật lớn gương ở trước mặt. Trong cái gương, xuất hiện ra hình ảnh phản chiếu một khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông trẻ tuổi.

Nhìn hình ảnh người trẻ tuổi trên gương, tựa hồ như cậu cũng không phải là quá hài lòng về bề ngoài này của mình cho lắm đi. Cậu sờ sờ chỗ này, nhìn ngó chỗ kia trên thân thể này, cuối cùng, cậu chỉ đành bất đắc dĩ, thở dài:

– Quên đi. Đây là khối thân thể có tần số của sóng linh hồn thích hợp duy nhất mà mình có thể tìm được a. Tuy rằng, về bề ngoài hơi kém một chút, nhưng mà vẫn có thể dùng đỡ đi.

Sau đó, Tiêu Thiệu Lâm mặc quần áo vào. Lấy một khối ngọc đơn thuần từ trong chiếc hộp vuông được làm thiếp mời kia. Cậu dùng thần thức tham nhập vào trong khối ngọc đơn thuần này. Sau khi đã thăm dò một phen, Tiêu Thiệu Lâm mở mắt ra, lẩm bẩm nói:

– Lấy vật đối vật sao? Có chút phiền phức a...

*

Khi Trần Phong tỉnh lại đã là buổi chiều, cả người đều thoải mái đến cả cái thất lưng cũng không còn nhức mỏi nữa. Cái loại cảm giác chua xót, phảng phất như đều hoàn toàn tiêu tan không thấy đâu nữa. Ngoại

trừ hậu huyết còn có một chút trướng, đau mơ hồ, thì toàn thân đều đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất rồi a.

– Tỉnh?

Tiêu Thiệu Lâm từ ngoài cửa đi đến, cười meo meo nhìn hắn.

Trần Phong cảm thấy tròng mắt của mình đều đã rút ra rồi đi.

Anh cố sức dụi dụi mắt. Anh nghĩ mình nhất định là đang xuất hiện ảo giác a. Cư nhiên, anh lại thấy một hình ảnh buồn cười là Tiêu Thiệu Lâm đang đeo tạp dề in hình một con thỏ hoạt hình cười toe toét, trong tay còn đang cầm một cái xẻng chiên đồ a.

– Thế nào? Rất kinh ngạc sao?

Tiêu Thiệu Lâm đi qua, hôn lên mặt anh một cái.

Một màn này là một động tác chào đón anh thức dậy, hay là...

Ách. Có lẽ, nên nói là, mình vừa ngủ một giấc, đã có sự biến hoá khó tin nổi đến vậy a.

– Tôi nhất định là bị hoa mắt ...

Trần Phong dờ dẫm, không hề phản ứng lại, mà tự thì thào nói rằng.

– Ha hã. Phong. Em thực sự là rất đáng yêu a.

Tiêu Thiệu Lâm đều cười đến giữa tới, giữa lui.

Trần Phong lập tức chảy xuống mấy đường hắc tuyến. Dù là cái tên Tiêu Thiệu Lâm hoa hoa công tử, phé vật kia, hay là cái tên Hoang được “mọi người đồn” là một trong đám cao thủ nổi tiếng khắp quỷ giới này. Thì, cái người đàn ông đang cầm lấy cái xẻng xào đồ ở trước mắt này, thoát nhìn, có vẻ kém xa a.

– Không còn cách nào khác mà. Hiện tại, anh cũng đã có thân thể, cũng cần phải ăn a.

Tiêu Thiệu Lâm mím môi mỉm cười, đứng lên,

– Tuy mấy ngàn năm qua, vốn không cần ăn cái gì cả. Nhưng mà, chỉ cần nhìn theo chỉ dẫn của sách dạy nấu ăn mà làm theo, thì tay nghề của anh, hẳn là sẽ không quá tệ đi.

Trần Phong yên lặng biệt nữ.

Anh thực sự không có cách nào mà tưởng tượng nổi. Người đối diện này, nấu ra cái thứ này nọ liệu thực sự có thể ăn được sao?

Rốt cuộc, sự thực đã chứng minh...

Chỉ bằng nhìn theo chỉ dẫn của một quyển sách dạy nấu ăn thì không cách nào trở thành một vị đầu bếp được a. Cho dù cậu có là cao thủ nổi danh trong quỷ giới đi nữa, cũng không thể nào nắm được loại kỹ thuật này đi.

Trần Phong không nói gì, nhìn căn phòng bếp sạch sẽ ——

Đúng vậy, là sạch sẽ. Bởi vì, ngay khi Tiêu Thiệu Lâm phát giác ra mình không có thiên phú trên phương diện này, cho nên, toàn bộ thành phẩm thất bại đều đã bị cậu hủy thi diệt tích ...

Lúc này, Trần Phong không khỏi cảm thán. Có người này ở cùng, thì anh hoàn toàn không cần thuê người vệ sinh đến để quét tước căn nhà nữa rồi đi.

Do Trần Phong luôn ở nhà một mình, cho nên, trong phòng khách, kế bên điện thoại bàn đều có số điện thoại của một loạt tên các nhà hàng. Sau khi đã gọi xong một cuộc điện thoại, trong nửa tiếng đồng hồ, liền có người đưa tới bốn món đồ ăn phong phú.

Sau khi đã lấp vào đầy bụng, Trần Phong thay quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi làm.

– Anh Phong.

Ngày hôm nay, do Cung Thiên tới đón Trần Phong, sau khi hấn gõ cửa, cánh cửa được mở rộng ra, hấn vừa liếc mắt vào trong, liền thấy Tiêu Thiệu Lâm ở phía sau Trần Phong.

Ánh mắt hơi co rụt lại. Hầu như là Cung Thiên theo phản xạ, đưa tay ra sau thắt lưng.

Sau đó, hấn mới ý thức được Trần Phong tựa hồ như cũng không hề bị ai kẹp ở hai bên. Lúc này, hấn mới có chút trầm tĩnh lại. Nhưng, tay phải vẫn để ở sau người như trước, không hề thả lỏng.

– Cậu Tiêu.

Dù nói như thế nào, thì trên danh nghĩa, Tiêu Thiệu Lâm cũng là đại ca của Bắc khu. Cung Thiên cũng đã gặp qua cậu vài lần. Hôm nay đã gặp, tự nhiên là hấn không thể không chào hỏi.

Tiêu Thiệu Lâm khẽ cười một cái, hướng về hấn, gật đầu.

Ánh mắt của Cung Thiên liền căng thẳng.

Trong ấn tượng của hấn, mỗi lần Tiêu Thiệu Lâm luôn bày ra bộ dạng sợ sệt, nhút nhát như chuột nhắt, ánh mắt luôn luôn co rúm lại, không dám đối diện với hấn nữa là. Vì nguyên nhân này, mà Cung Thiên mới cực kì coi thường cậu. Đến một chút nhiệt huyết của đàn ông cũng không có. Ngoại trừ, cậu biết chơi bởi gái gú ra, thì không có cái gì tài giỏi cả. Loại người như thế, làm sao lại có thể ngồi lên vị trí đại ca Bắc khu được a?

Nhưng, lúc này, Tiêu Thiệu Lâm đang đứng ở trước mặt của hấn đây, không chỉ đã không hề hiện lên cái loại biểu tình khiếp đảm như trước, mà hơn nữa, rõ ràng còn lộ ra một loại khí thế kẻ bề trên, tản ra cỗ khí thế cường đại, thậm chí, mơ hồ còn áp lực hơn cả khí thế của Trần Phong.

– Đi thôi.

Trần Phong cũng không biết nên giải thích như thế nào với Cung Thiên về lí do vì sao Tiêu Thiệu Lâm lại ở đây, cho nên, anh trực tiếp không nói thêm gì nữa. Dù sao, anh khẳng định Cung Thiên cũng không có lá gan để đi hỏi lại anh. Anh dự định cứ giả bộ ngó lơ để cho qua a.

Đáng tiếc. Tiêu Thiệu Lâm lại không hề có bất kì ý định phối hợp gì với anh cả. Chỉ thấy cậu tiến lên một bước, ôm choàng lấy vòng eo rắn chắc của Trần Phong, kéo anh lại, cho anh một nụ hôn môi hỏa nồng nhiệt, nóng bỏng tiến anh đi làm, làm trò ở trước mặt của Cung Thiên.

– Ngồ...

Trần Phong nhất thời không đề phòng, liền bị Tiêu Thiệu Lâm chiếm thế chủ động. Chiều cao của hai người đều không sai biệt lắm. Tuy, anh cao hơn Tiêu Thiệu Lâm một chút, nhưng trong lúc này, sự chênh lệch này, căn bản không hề có bất kì tác dụng nào cả.

Vì vậy, ở ngay trước mặt của đàn em mình, anh đã bị Tiêu Thiệu Lâm hoàn toàn hôn đến hôn hển. Đến khi kết thúc nụ hôn này, anh còn bị đối phương cắn một ngụm trên môi của mình, lưu lại một vết thương nho nhỏ.

– Trở về, sớm một chút.

Vừa hôn xong, hàng lông mi dài nhỏ của Tiêu Thiệu Lâm hơi nhướng lên, khóe miệng câu lên, hiện ra tiếu ý đầy thỏa mãn, ôn nhu dạn dò, đồng thời, vừa kề sát đến bên tai của anh, nhỏ giọng nói một câu:

– Vết cắn trên môi này, là để nhắc nhở em nhớ đến anh a.

Trên mặt của Trần Phong liền hiện lên một màu đen đỏ giao thoa.

Vang lên một tiếng ‘ầm’, cánh cửa lớn lập tức bị đóng sầm lại, Cung Thiên đang hiện ra loại biểu tình không thể nào tin được lên trên mặt, khiến anh nảy lên cảm giác xấu hổ vô cùng.

– Ha hả...

Đối mặt với cánh cửa lớn đã bị đóng sầm lại, Tiêu Thiệu Lâm buồn cười liền bật ra tiếng cười, biểu tình vừa rồi của Trần Phong thật sự là rất thú vị a.

*

Dọc theo đường đi, Trần Phong đều vẫn luôn duy trì trạng thái áp suất phi thường thấp a.

Cung Thiên chăm chú cúi đầu lái xe, không dám hé ra một tiếng nào. Bây giờ, hắn vẫn còn chìm trong một màn hình ảnh kinh người vừa nãy, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại. Hắn len lén nhìn lên kính chiếu hậu, nhìn về phía sau, sắc mặt của Trần Phong đã đen như đáy nồi rồi đi.

Hắn liền rụt lui cổ lại. Trong lòng của Cung Thiên có chút lo sợ...

Chung quy vẫn đang nghĩ rằng...

Minh đã vô tình biết được cái bí mật gì khó lường rồi đi...

– Anh Phong làm sao vậy?

Trương Kiến cũng đã sớm tới “Miên hạ”, thấy sắc mặt của Trần Phong không tốt, vừa đi vào văn phòng. Hắn rất thông minh mà không theo cùng, mà là đứng yên ở ngoài cửa.

Cung Thiên ủ rũ, liếc mắt nhìn Trương Kiến.

Rốt cuộc là có nên nói ra cái tin tức rằng, anh Phong đang ở cùng với cái tên Tiêu Thiệu Lâm mặt trắng nhỏ này, có sức bạo tạc này cho Trương Kiến để tránh né không a?

– Vừa rồi, cậu bị làm sao vậy?

Ban đầu, Trương Kiến chỉ là muốn tò mò, dò hỏi một chút. Hắn cũng không hề biết, là Cung Thiên có biết được nguyên nhân phát giận của anh Phong hay không thôi. Thế nhưng, hắn lại bị ánh mắt u oán của đối phương nhìn đến lại càng thêm hoảng sợ. Trương Kiến có chút không hiểu nổi.

– Không có việc gì...

Trong lòng của Cung Thiên, liền âm thầm rơi lệ. Tuy, nhất thời, hắn rất muốn tìm người để nói ra hết. Thế nhưng, hắn vừa nghĩ đến, nếu như anh Phong biết được chuyện này là từ miệng của mình nói ra...

Cung Thiên hung hăng rùng mình một cái.

Tôi hoàn toàn không phát hiện được bất cứ cái gì cả a! Cái gì cũng không biết!

Trương Kiến không thể hiểu nổi nhìn, Cung Thiên đang càng toát ra ánh mắt u oán. Hắn liền hơi nhú lại đầu chân mày.

Hôm nay, đây là làm sao vậy a?

Anh Phong cùng Cung Thiên đều kì quái thế nào đó đi?

-CHÚ THÍCH:

(*) Stockholm: Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua.

Hội chứng Stockholm không những chỉ phát triển ở những nạn nhân bắt cóc mà còn có thể xuất hiện dưới bất cứ ai nằm trong dạng quan hệ “vô cùng thân thiết và gần gũi trong đó một người xúc phạm, đánh đập, đe dọa, hành hạ (tâm lý hoặc/và thể xác) người còn lại.

6. Chương 6

Nhiệm vụ đứng ở cửa để bảo vệ luôn luôn rất buồn chán.

Vì vậy trên tay của Cung Thiên luôn luôn sẽ cầm lấy chiếc điện thoại di động hoặc PSP để giết thời gian. Nhưng mà, Trương Kiến chưa từng cần loại giải trí này để giải buồn, chỉ luôn lẳng lặng đứng yên ở nơi đó.

Phiền tảo kết thúc trò chơi ở trên tay, Cung Thiên xoay xoay cái cổ đã có chút cứng ngắc của mình. Hơi nghiêng đầu, thì một bên sườn mặt cương nghị của Trương Kiến lập tức nhảy vào tầm mắt của hắn.

Ngũ quan đoan chính, khí chất bình thản, hoàn toàn phù hợp với tính cách nghiêm túc, chững chạc của Trương Kiến, rõ ràng đây là một gương mặt đã quá quen thuộc. Nhưng, ngày hôm nay, khi Cung Thiên nhìn đến, lại tựa hồ như có rất nhiều chỗ không giống như trước nữa.

Cho tới bây giờ, hình như hắn cũng chưa từng chú ý tới, chỉ một bên sườn mặt của Trương Kiến thôi cũng sẽ mê người đến vậy đi. Dưới ánh đèn nghịch ngợm, trên gương mặt của Trương Kiến mơ hồ bừng lên một tầng ánh sáng nhu hòa. Đôi môi dày, rõ nét, nhạt màu, thoạt nhìn, hình như cực kì ngon miệng...

– Cậu đang nhìn cái gì vậy?

Trương Kiến nghi hoặc quay đầu, hỏi.

Cung Thiên nhìn chằm chằm hắn đã một lúc lâu rồi đi. Tuy rằng, hắn không ngại bị người khác nhìn. Thế nhưng, đột nhiên, Cung Thiên lại trực tiếp nhìn trừng trừng hắn đến vậy, khiến trong lòng ngực của hắn liền nổi lên hiện tượng ‘chíp bông’ * đi.

– Không có gì...

Cung Thiên yên lặng, ngượng ngùng nói dối.

Cung Thiên nghĩ mình nhất định là điên rồi. Mới vừa rồi, hắn cứ nhiên nghĩ rằng, đôi môi của Trương Kiến rất ngon miệng, hận không thể nhào tới, cắn một ngụm. Trong lòng vẫn đang âm thầm ai oán phản ứng của mình, lại nhớ tới vài ngày trước đó, hắn luôn luôn nhìn lên Trương Kiến, lập tức tập hợp lại hai điều này, thì Cung Thiên tổng kết rằng, trong lòng đang sinh ra có một loại dự cảm không ổn.

Nghi hoặc thu hồi bản thân đường nhìn, Trương Kiến nghĩ, có thể bản thân thực sự cần lại điều người qua đây ...

Trong lúc đó, hai người lại tiếp tục trầm mặc lần nữa.

Trương Kiến vẫn nghiêm túc, đứng ngẩn ngẩn, yên lặng ở nơi đó. Mà, trong lòng của Cung Thiên lại càng dâng lên cảm giác chột dạ ...

*

Quay lại chuyện bây giờ thì, tâm tình của Trần Phong đang rất không tốt.

Trương Kiến cũng được, Cung Thiên cũng ổn, đều luôn tận lực giảm thiểu mọi công việc của anh.

Nói cách khác, đó chính là ra tay cứu lấy một đám nhân vật pháo hôi không nên đi vào cửa trong thời điểm không tốt này a.

Đáng tiếc là ngày hôm nay, trong đầu óc của Trương Kiến vẫn đang nghiêm túc, tập trung suy nghĩ, tìm xem có tên đàn em nhỏ nhỏ nào vừa linh hoạt lại thông minh một chút, có thể thay thế vị trí của Cung Thiên hay không.

Còn, Cung Thiên lại đang mất hồn mất vía, bấm loạn mấy ngón tay vào chơi game trên PSP.

Ai trong hai người cũng đang chìm trong suy nghĩ của mình, lại chưa từng để ý đến bên ngoài. Kết quả, báo hại lên người của lão Triệu khiến lão phải nhận bị kịch a.

Vừa vào văn phòng, Lão Triệu liền hỏi hận. Bởi, Trần Phong đang trực tiếp phải ra áp suất thấp đến ngay cả ai chỉ vừa đứng sau cánh cửa cũng đều có thể cảm giác được đi.

Lại nói tiếp về nhân vật chính của chúng ta, đối với nụ hôn tạm biệt tiễn anh đi làm vừa rồi của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong tuyệt đối là đã bị xấu hổ nhiều hơn là tức giận a. Càng buồn bực hơn, chính là anh không còn thể diện gì nữa đi. Chung quy, anh vẫn nghĩ mình là một người đàn ông trưởng thành đến vậy, lại làm trò bị cưỡng hôn ở trước mặt của thuộc hạ, anh thật là rất mất mặt đi.

Bất giác xoa xoa cằm, Trần Phong đang lo lắng xem, anh có nên giết Cung Thiên diệt khẩu không đây?

*

Đột nhiên, Cung Thiên bị rung mình một cái. Nhìn lướt qua xung quanh một vòng, xem xét không hề có chỗ nào khác thường. Hắn liền quay đầu lại, đường nhìn đụng với ánh mắt nghi hoặc của Trương Kiến. Hắn chỉ đành ngượng ngùng nhún vai, kéo lại chiếc áo đang mặc trên người lại thật kín kẽ. Trong lòng lại tự hỏi, có phải là do cái áo này quá mỏng hay không đây.

– Anh Phong... Đây là doanh thu tháng trước của Miên Hạ với bảy quán bar của nhà mình a

Lão Triệu lau chùi mồ hôi đang đổ ra đầy trên đầu, cẩn cẩn dục dục đặt quyển sách lên trên bàn của Trần Phong.

Do, đại ca ban đầu của Bắc khu là Tiêu Thiệu Lâm bị tai nạn đang biến thành người thực vật. Thiếu mất đi vị đại ca bù nhìn này, đám thủ hạ của cậu trong băng nhóm lập tức, bắt đầu rục rịch lên. Tuy rằng, bề ngoài thì một đám chuột nhắt vẫn luôn che giấu không sót chút sơ hở nào, nhưng bên trong lại liên tiếp xảy ra điều mờ ám. Mấy cái quán bar cùng với khu giải trí to lớn đến vậy mà vừa nằm trong bàn tay khống chế của đám thuộc hạ này, bắt đầu không ngừng gấp gáp kiểm soát, biến thủ*, liều mạng chuyển tiền đi.

Do bị chuyện này ảnh hưởng, mà doanh thu lợi nhuận của mấy cái quán bar, hộp đêm vui chơi đã được ghi ở trong trang sổ sách mà Trần Phong đang cầm ở trong tay chờ một chút, ít nhất, đã phải giảm xuống ba phần.

Tuy, ba phần lợi nhuận bị giảm này, cũng không phải là do lão Triệu phạm lỗi mà tạo thành. Nhưng mà, nếu ở trong tình huống bình thường, lão Triệu sẽ nắm chắc rằng, anh Phong tuyệt đối sẽ không trách cứ lão. Chỉ có điều, ai lại có nghĩ ra, đúng ngay khi lão đi báo cáo sổ sách, thì tâm tình của Trần Phong đang không tốt a.

Lão Triệu cũng chỉ có thể ở trong lòng của mình mà âm thầm cầu khẩn. Nếu như Trần Phong thực sự muốn giận chó đánh mèo, nhất định phải thủ hạ lưu tình a. Dù gì thì cánh tay cẳng chân của mình đã già cả đến không thể chịu nổi một đòn quá nặng đâu a...

Nhất thời nghĩ đến đây, lão Triệu nhin không được, bắt đầu oán giận Trương Kiến và Cung Thiên đang đứng canh ở trước cửa văn phòng. Hai người các cậu, tại sao lại sẽ không nhắc tôi một tiếng a...

– Ất xì!

Cửa Cung Thiên và Trương Kiến đều đồng thời đánh ra hai cái hất xì. Hai người liếc nhau, vừa yên lặng, quay đầu đi.

Trong lòng của Cung Thiên đã âm thầm quyết định. Xem ra, thực sự, hẳn là do quần áo quá mỏng đi. Lại nhìn sang thân hình cao to của Trương Kiến tựa hồ như cũng đang ăn mặc có chút đơn bạc. Ngô, thuận tiện mua cho Trương Kiến một bộ đi a.

– Doanh thu tháng trước giảm đến ba phần?

Trần Phong xem qua sổ sách, ngẩng đầu lên, nhìn lão Triệu.

– Là nguyên nhân gì đây?

Lão Triệu vội vã nói rằng:

– Là do đám người dưới trướng của cậu Tiêu đều đang bắt đầu không thành thật. Bên khu của băng nhóm đó, đã bày ra mọi loại giải trí, cái gì cũng có, cho nên, không ít khách hàng đều đã qua bên kia.

Vừa nghe thấy lão Triệu nhắc đến cậu Tiêu, Trần Phong nhin không được, nổi lên chút cảm xúc không được tự nhiên, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm đôi môi khô khốc. Khóe môi truyền đến đau đớn, trong lúc này tựa hồ như đang nhắc nhở anh rằng, cái tên mặt trắng nhỏ mà anh luôn xem thường, đã biến thành một tên sắc quỷ vĩnh viễn cũng đều không thể thỏa mãn nổi. Nhớ tới, một màn sắp chia tay, cái nụ hôn nồng nhiệt kia hiện ra, cơn giận của Trần Phong càng dâng lên, như tóa lửa.

Nhìn Trần Phong, sắc mặt của lão Triệu lập tức hóa trắng xanh. Trong lòng của lão run sợ, kêu rên không ngớt. Lão làm sao lại ngờ được hôm nay lại xui xẻo đến vậy đi. Nếu biết, dù cho ngày hôm nay, trời có sập xuống, thì lão chết cũng sẽ không báo cáo sổ sách a.

Trong lòng của anh, dâng lên cảm xúc không biết là tư vị gì nữa. Anh lập tức đuổi đi cái gương mặt tuấn tú, trắng nhỏ của Tiêu Thiệu Lâm ra khỏi đầu của mình.

Trần Phong vừa ngẩng đầu lên, liền thấy biểu tình hoảng loạn của lão Triệu.

Anh ngưng ngưng, ho khan hai tiếng. Trần Phong biết, lí do mà lão Triệu hoảng sợ đến vậy, chủ yếu chính là vì bản tính của mình có thói quen giận chó đánh mèo. Tuy rằng, biết rõ thói quen giận chó đánh mèo là không tốt, nhưng đã qua nhiều năm, lớn tuổi lên vậy rồi, từ đầu đến cuối, vẫn không thể nào thay đổi được đi.

Cũng may là dù cho anh có giận chó đánh mèo đi nữa, cũng sẽ rất có chừng mực. Mọi người cũng đều đã tập mãi thành thói quen a.

Thấy Trần Phong cũng không hề như dự đoán của lão mà chửi ầm lên. Lão Triệu len lén trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu lại bắt đầu tập trung nghĩ xem có cách nào có thể khiến cho tâm tình của Trần Phong tốt lên một chút.

Suy nghĩ đến suy diễn đi, lão Triệu đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, tựa hồ như cũng từng có vài ngày trải qua tâm tình của Trần Phong phi thường không tốt, sau lại, hình như là...

Trong lòng âm thầm tự quyết định chủ ý. Lão quyết định, ngay khi trở về nên tập hợp lại mấy MB lần trước đã từng hầu hạ anh Phong trực tiếp đưa thẳng đến nhà của Trần Phong đi.

Trần Phong vừa xem qua sổ sách xong, cũng đuổi lão Triệu đi. Lúc này, anh vẫn còn không biết, đến tận cùng là lão Triệu đã mang nhiều phiền phức đến cho anh đến thế nào đi.

– Đã trở về rồi sao?

Khi Trần Phong vừa về đến nhà, Tiêu Thiệu Lâm ân cần vô cùng đã đi tới, sẵn sàng tiếp nhận áo khoác của anh, treo lên.

Trần Phong nghi hoặc, nhướng mi.

Cái tên sắc quỷ chết tiệt này, hôm nay lại làm sao đây?

Nhìn thấy thế nào cũng không được bình thường như mọi ngày đi?

Trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm lộ nụ cười mê người. Nhưng trong hai con ngươi đen láy lay động, lóe lên thứ ánh sáng sáng nguy hiểm cực độ.

Tuy Trần Phong đã mất kí ức trước đây, nhưng khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào này ở trên mặt của đối phương, lại khiến cho anh theo bản năng mà sinh ra cảm giác có nguy cơ.

– Có đói bụng không? Có muốn ăn trước một chút gì hay không a?

Tiêu Thiệu Lâm cười tủm tỉm nhìn Trần Phong. Động tác ở trên tay cũng không ngừng lại, đã bắt đầu tìm kiếm số điện thoại đồ ăn gia đình nhanh luôn có mặt hai mươi tư tiếng trên bầy ở bên ngoài.

– Rất tốt. Chỉ có điều tôi không phải là rất đói. Không ăn cũng không sao cả.

Trần Phong nghĩ, rất không quen a. Tiêu Thiệu Lâm bày ra dáng vẻ này, thực sự là khiến cho một chút tóc gáy của anh đều dựng thẳng đứng lên.

– Như vậy sao được nha.

Tiêu Thiệu Lâm giận dữ liếc mắt nhìn anh một cái.

– Không ăn cái gì cả thì làm sao có thể vận động được đây. Không ăn cái gì sẽ không có thể lực. Mà, không có thể lực, thì đều không thể thuận tiện để làm bất cứ chuyện gì cả a.

Trần Phong càng sinh ra cảm giác không thích hợp. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, anh cũng không tìm ra được chỗ nào không thích hợp cả. Vì vậy, anh cũng chỉ đành dưới ánh mắt ôn nhu, chăm chăm của Tiêu Thiệu Lâm, tùy tiện gọi một phần thức ăn bên ngoài.

Không đến một lát sau, có tiếng gọi to, thức ăn đã được giao đến cửa nhà. Ở bên bàn phòng khách, hai người đều mặt đối mặt, mà an tĩnh ăn hết thức ăn khuya.

– Được rồi, tôi đã ăn no rồi.

Trần Phong cũng không phải rất đói, cho nên, ăn cũng không nhiều, rất nhanh, anh liền buông đũa xuống.

– Thực sự là đã ăn no rồi sao?

Tiêu Thiệu Lâm nhìn lướt một vòng, phần thức ăn còn đặt ở trên mặt bàn mới ăn được mấy miếng, vẫn còn gần như là y nguyên. Cậu vẫn không nhúc nhích, cẩn thận, tỉ mỉ hỏi lại.

Trần Phong gật đầu. Tiêu Thiệu Lâm bày ra dáng vẻ này, khiến cho trong lòng của anh càng dâng lên nỗi sợ hãi không tên.

Mặc dù, đã mất đi kí ức trước đây, nhưng chỉ bằng với mấy tháng ở chung từ đó đến nay, chính quy vẫn đủ để cho anh biết được, cái tên sắc quỷ chết bầm đang khoác cái bộ da, mang theo bề ngoài của Tiêu Thiệu Lâm ở trước mắt này, bản chất của cậu, tuyệt đối không thể nào thuộc dạng tính tình ôn nhu, hiền lành, ngoan ngoãn như vẻ ngoài a.

– Nếu ăn no, thì nên đi tới đây nha.

Trên gương mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng cười đến càng phát ra quyến rũ. Cậu kéo tay của Trần Phong, đi về phía phòng ngủ dành cho khách.

Trần Phong không hiểu gì, chỉ đành đi theo cậu, đi vào phòng ngủ dành cho khách.

※※※

– Anh Phong.

– Anh Phong.

Trong phòng ngủ dành cho khách, năm gã mỹ nam có bất đồng ngoại hình, liền có chút rụt rè, bất an, lên tiếng chào hỏi anh.

– Đây là?

Trần Phong nhìn mấy thanh niên này thì có ngoại hình nhã nhặn, tuấn tú, hoặc là thanh thuần khả ái. Anh không thể giải thích được mà nhìn về phía Tiêu Thiệu Lâm.

Tiểu ý ở trong đôi mắt của Tiêu Thiệu Lâm càng tăng lên. Cậu ‘e thẹn’ nhào vào trong lòng của anh, dùng giọng nói chỉ có anh mới có thể nghe thấy, ghé sát vào lỗ tai của anh, mà nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng:

– Em thật là rất can đảm a. Biết rõ anh đang ở nhà, lại còn dám đưa những tên này trực tiếp vào trong đây sao?

Trần Phong đánh một cái lạnh run thật sâu. Mỗi nguy hiểm ở trong lòng đã càng nhân lên theo hệ lũy thừa, thẳng tắp bay càng cao lên.

– Người nói, nếu như anh làm ra một chút trò chơi nhỏ như là đùa em xuống, thao em đến ngắt xiêu ở trước mặt mấy tên này, thì sau đó, bọn chúng còn dám tới nơi này lần nào nữa không đây hả?

Giọng điệu này của Tiêu Thiệu Lâm, nghe ra như thế nào thì vẫn thấy được nỗi ghen tuông đang mọc ra lan tràn.

Cả thân thể của Trần Phong đều bị cứng ngắc lại, không dám nhúc nhích. Tuy rằng anh có chút tức giận Tiêu Thiệu Lâm lại dùng cái loại lí do chó má này uy hiếp anh. Thế nhưng anh vẫn hiểu rất rõ là, cái tên sắc quỷ chết bầm này, thực sự sẽ dám làm ra như thế đi. Cho nên, cái gọi là hảo hán không nên ăn cái khổ ở trước mắt nha. Huống chi, cái tên đang giả ra một bộ ‘e thẹn’ đang ý ỏi ở trong lòng của mình, bàn tay

lại tà ác, tràn ngập uy hiếp mà mò xương, vuốt ve kẻ mỏng của mình. Nhưng cậu cũng cho anh chút mặt mũi để suy nghĩ, anh cũng nên biện giải một chút.

– Ai gọi các cậu tới đây?

Trần Phong nghiêm mặt, lạnh lùng, nhìn lướt qua mấy thanh niên này.

Nghe câu hỏi này, mấy MB này đều có chút không biết phải trả lời ra sao. Đương nhiên, bọn họ đều là do lão Triệu phái tới. Lão Triệu cũng không nói một lời nào, chỉ là dặn bọn họ, lần trước làm thế nào, lần này thì vẫn nên thế đó. Đối với việc gặp gỡ đột ngột lần trước, mấy người bọn họ cũng rất bất ngờ, không biết hiểu ra sao.

Tuy rằng đám làm MB như bọn họ này, cái dạng khách hàng gì cũng đều đã từng gặp qua. Thế nhưng, dạng như Trần Phong đây, lại cứ để cho bọn họ cởi trần cả người, lại ở không, đứng cả nguyên một đêm ở trong nhà của anh, tiếp theo, sang sáng ngày thứ hai, lại mau chóng đều đưa bọn họ rời đi. Thật đúng là lần đầu tiên, bọn họ mới thấy đi.

Chỉ có điều, cho bọn họ mượn mười lá gan thì bọn họ cũng không dám nói ra việc này đi. Vốn còn có rất nhiều khách hàng cổ quái mà, nhưng nếu tùy tiện bàn tán sự cổ quái này của khách hàng, vậy thì rất dễ toi mạng đi.

Làm nhân viên trong quán ở mấy khu đèn đỏ này, thì cái gì nên nói, cái gì không nên nói, bọn họ vẫn hiểu rất rõ.

Bởi vậy, sau chuyện lần trước đã xảy ra, ai trong bọn họ cũng không hề dám nhắc qua với lão Triệu. Lí do cũng chính là vì nguyên nhân này đi. Cho nên, lão Triệu mới có thể để cho bọn họ tới nơi này để xoa dịu Trần Phong lần nữa.

Hết lần này tới lần khác, trong khi lão Triệu đang bày ra chuyện này, thì vẫn luôn dặn dò Trương Kiến nhất định phải đưa bọn họ thẳng qua đây. Mà, Trương Kiến lại tưởng lầm rằng, đây là chỉ thị của Trần Phong. Bởi vậy, hắn cũng không có cự tuyệt. Kết quả là, dẫn đến chuyện, khi Trương Kiến dẫn vài người này đưa đến nhà riêng của Trần Phong, thì hắn không ngờ lại phát hiện ra, vị đại ca Bắc Khu ngày trước, hắn là đã trở thành người thực vật phải nên nằm ở trong bệnh viện của Bắc khu – Tiêu Thiệu Lâm, cư nhiên lại đang ở trong nhà riêng của đại ca...

Mà, Tiêu Thiệu Lâm —

Hay, cũng là Hoàng đây —

Ngay sau khi Trương Kiến rời đi rồi, rất thẳng thắn búng tay một cái, trực tiếp dẫn vài người đưa vào phòng ngủ dành cho khách, tiếp theo là, cậu nghiêng răng nghiêng lợi ngồi ở phòng khách chờ Trần Phong trở về.

Trên thực tế, vừa nghe thấy, những người này là do Trần Phong chỉ thị để dẫn về đây, thì Tiêu Thiệu Lâm thật là không thể nào tin nổi đi. Dù sao thì cả hai cũng đã lão phu lão phu đang sống với nhau nhiều năm đến vậy rồi. Mặc kệ là Trần Phong có mất đi ký ức đi nữa, thì cậu cũng không tin, đối phương sẽ dẫn người mang vào trong nhà của hai người a.

Thế nhưng, tin tưởng thì vẫn tin tưởng, cũng không có nghĩa là cậu sẽ không ăn giấm. Phải biết rằng, lúc này đây, người khác có thể tùy tiện dẫn những kẻ này đưa vào trong nhà của hai người. Tiếp theo, ai biết có thể trực tiếp nhét vào nhà, leo lên trên giường, nằm sẵn đợi anh hưởng dụng sao?

Dù cậu vốn biết rõ, cho dù thực sự có nhét người vào trên giường của anh, thì Trần Phong cũng đều sẽ không muốn. Nhưng, quan trọng là cậu chỉ cần nghĩ tới liên tục kì khó chịu.

Ở Minh Giới, tất cả mọi người đều biết Hoàng – cậu đây là một vị dấm chua siêu cấp. Đừng nói đến kẻ nào dám tiếp xúc thân mật gì đó với Trần Phong – người yêu của cậu, chỉ cần thời gian nói chuyện với nhau dài một chút thôi, thì cậu đã không nhịn được trực tiếp đạp kẻ đó bay mất rồi đi.

Tuy, Trần Phong đã nhắc nhở cậu vô số lần. Đáng tiếc, trên mọi phương diện khác, Hoàng đều thay đổi đến rất tốt, nhưng chỉ duy nhất mỗi điểm này, từ đầu đến cuối, cậu không có chút ý tứ muốn thay đổi một chút nào.

Vì vậy, để tránh cho tương lai thực sự sẽ phát sinh chuyện có kẻ nảy sinh chút dụng tâm kín đáo nỗ lực dẫn người nhét lên trên giường của Trần Phong. Từ đây về sau, Tiêu Thiệu Lâm quyết định phải bắt đầu ngăn chặn loại vấn đề này. Mà, cách ngăn chặn rất đơn giản, dạy dỗ Trần Phong một bài học khắc sâu trong trí nhớ-

Có thể khiến cho Tiêu Thiệu Lâm phải ghen, thì đây đích thị là một chuyện phi thường nguy hiểm a.

Mấy người MB này đẩy tới đùn lui một lúc, đến cuối cùng, chỉ có thanh niên thoát nhìn cực kì nho nhã, rụt rè mở miệng đáp:

- Là do quản lí Triệu cho bọn em tới đây ạ.

Trên thái dương của Trần Phong lập tức nổi cộm lên mấy sợi gân xanh.

Cái tên lão Triệu này!

Ngày hôm nay, mình đã không hề giận chó đánh mèo lên trên người lão, lão lại tùy tiện bày trò, dám gây nên phiền phức to đến vậy cho mình. Ngày mai, mặc kệ là có ai khuyên nhủ gì thì mình cũng phải dạy dỗ cho lão ăn một bài học mới được.

Anh còn chưa kịp kêu người dẫn đám MB này trở về, thì Tiêu Thiệu Lâm ở bên cạnh, đã cực kì không nhịn nổi nữa, vung tay áo lên, đám MB này lập tức ngất đi.

Khóe miệng của Trần Phong lập tức co rút, bàn tay đang xoa nắn kẽ móng của anh kia, càng lúc càng dồn lực, mà ở trong lòng của anh càng dâng lên cảm giác không ổn càng cường liệt hơn.

*

Ngay sau khi Tiêu Thiệu Lâm đã đuổi đám MB kia đi rồi, lập tức nhấc cả người của Trần Phong chỉ bằng một tay, khiêng lên vai cậu, một chân lại nhấc lên đá văng cánh cửa, cả hai người đi vào phòng ngủ.

- Cậu...

Trần Phong xấu hổ đến cả khuôn mặt đều đã lập tức đỏ bừng lên, loại hành động bị người ta khiêng tại trên vai này, cả đời này, chính lần đầu tiên mà anh mới được trải nghiệm qua đi.

Vừa vang lên một tiếng 'phịch', thân hình của Trần Phong đã bị ném lên trên giường, trước mắt đều lóe lên một vòng sao Kim.

Một dáng người thon dài, nhào đến, đè lên trên người của anh, hai tay nhất thời kéo một phát, chiếc áo ngoài màu nhạt đã triệt để bị xé nát thành hai nửa, hoàn toàn bị rách bươm.

- Tôi thao!

Trần Phong vừa lấy lại tinh thần, nổi giận mắng.

Cái tên sắc quỷ chết bầm này, đây là cái bộ đồ vừa mới mua, mà anh vẫn còn chưa mặc được vài lần nữa a.

- Thao?

Khóe mắt của Tiêu Thiệu Lâm nhất thời hơi nhướng lên, khóe miệng câu lên, hiện ra tiểu ý.

Lập tức liền vang lên tiếng 'roẹt roẹt', vừa nhất thời xé rách đám vải vóc lại bị rách ra thành hai nửa, chiếc áo sơ mi tay dài bên trong của Trần Phong cũng cùng chung số phận với áo ngoài bị rách bươm, lộ ra một mảng lớn cơ ngực rắn rỏi.

- Anh chính là đang muốn thao em mà.

- Cậu, bà mẹ nó!

Trần Phong nổi giận, vung một quyền đánh tới, nhưng lại bị cậu mau lẹ, nhẹ nhàng lách người, tránh đi. Cậu liền bắt lấy hai tay của anh, giữ chặt, ghì lên trên đỉnh đầu.

Nụ cười ở trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng tản mát ra khí chất quyến rũ, thần thái càng thêm câu người.

Chỉ thấy cậu vừa vùng tay lên, giữa hai ngón tay trong đó, chẳng biết từ đâu lại xuất hiện ra lại một mảnh lụa dài màu hồng, trói hai cánh tay của Trần Phong chặt chẽ vào trên đầu giường.

– Con mẹ nó, cậu mau buông tôi ra!

Trần Phong nóng nảy. Thật lâu rồi, anh vẫn chưa từng bị trói như vậy đi. Điều này khiến cho anh có chút hốt hoảng.

– Em vừa ăn no rồi mà?

Tiêu Thiệu Lâm vuốt ve cơ ngực đầy đặn, rắn chắc của Trần Phong, vừa gảy đầu nhũ của anh, vừa tùy ý mở miệng hỏi.

Trần Phong sửng sốt một chút, có chút phản ứng không kịp, chỉ là ngơ ngác gật đầu.

– Vậy thì tốt rồi.

Tiêu Thiệu Lâm nở nụ cười lần nữa, hai tay nhất thời kéo một cái, chiếc quần của Trần Phong cũng bị biến thành hai mảnh vải rách.

Bàn tay liền mò xuống trước quần nhỏ của Trần Phong, xoa bóp một cái, Tiêu Thiệu Lâm ái muội, nói rằng:

– Em đã ăn no rồi mà a. Cho nên, em đã có thể lực dư dả để cùng chơi đùa thật vui vẻ với anh đi.

Trần Phong đã tức giận đến muốn ói máu a.

Ra là như vậy. Thì ra, khi này Tiêu Thiệu Lâm vừa sẵn sàng cứ nhất quyết muốn anh đi ăn cơm thật no bụng là vì để anh có thể lực mà bồi cậu ở trên giường đi.

Cái tên sắc quỷ chết tiệt này thật sự là quá ghê tởm mà!

– Em phải biết rằng...

Tiêu Thiệu Lâm khế siết chặt lấy khúc thịt mềm dưới lớp vải quần nhỏ của Trần Phong. Cái thứ này dưới sự âu yếm của cậu, đã từ từ bành trướng, cương lên, dưới chiếc quần nhỏ màu trắng đã nổi cộm hẳn lên một hình dạng rõ rệt.

– Sức lực của anh vốn rất lớn. Em lại khiến anh ăn phải giấm. Dù em không phải cố ý làm anh ghe đi nữa, thì em đều nên có chút tự giác đi. Bởi sẽ dẫn đến kết quả là, chắc chắn em sẽ phải bị làm chết ở ngay trên chiếc giường này đi.

Giọng điệu của Tiêu Thiệu Lâm vẫn là vân đạm phong khinh. Nhưng, Trần Phong lại nghe ra được, lời nói này của đối phương tuyệt đối là nghiêm túc đấy.

Trần Phong hoàn toàn trợn tròn mắt. Đối phương lại dùng ngữ khí lễ thắng khí hùng nói ra việc này, ngược lại khiến anh chẳng biết phải làm thế nào cho đúng cả.

Thậm chí, anh có chút hoài nghi, cái tên đàn ông luôn ăn giấm chua, hay ghen tuông vì anh như thế là điều đương nhiên này, thật là đang tồn tại, còn chân thật hơn cả cái gì gọi là thần tiên sao?

Anh đang tự hỏi luẩn quẩn ở trong lòng rằng:

Rốt cuộc thì trước khi mình mất trí nhớ, làm sao mà mình lại tài giỏi đến mức tìm được một người đàn ông thế này vậy a?!

Chỉ tiếc là, mặc dù anh đang có chút hoài nghi. Thế nhưng, ở trong đáy lòng, anh lại vừa mơ hồ tin rằng, đối phương thực sự là một tên khốn nạn có dục vọng độc chiếm siêu cường a.

Không hiểu sao, đáy lòng của Trần Phong lại chột dạ. Đối mặt với Tiêu Thiệu Lâm, anh chỉ cảm thấy, ngày hôm nay, nếu mình không chết ở trên giường, thì sợ rằng, cũng sẽ không sống được an ổn đi...

– Ngoan...

Thấy Trần Phong không hề cố sức giãy dụa, Tiêu Thiệu Lâm hơi nhếch lên khóe miệng, cúi đầu, hàm ở đối phương bị bản thân chà đạp đến đã dính khởi nhũ lập.

– Ngoan mẹ nó!

Tuy Trần Phong biết rõ ngày hôm nay, cái mông của mình nhất định sẽ phải bị tao ương. Thế nhưng, Tiêu Thiều Lâm lại tùy tiện dùng loại ngữ khí dễ dàng đùa trẻ con này, nói với anh, thì anh tuyệt đối nuốt không nổi cái giọng điệu này a.

– Tốt thôi. Anh rất chờ đợi sau hai giờ nữa, em vẫn còn có thể duy trì cái tinh lực này mà hầu hạ anh đi.

Tiêu Thiều Lâm cũng không ngại bị mắng, ngậm lấy đầu nhũ của anh, hàm hàm hồ hồ lên tiếng.

Trần Phong hung hăng cắn chặt môi dưới của mình. Cả hai đều đã ở chung, thân thể lại hòa hợp đến vậy. Cho nên, mỗi một chỗ mẫn cảm ở trên người của anh, cậu đều đã hiểu rõ như lòng bàn tay. Đầu lưỡi liếm qua đầu nhũ, cảm giác này khiến anh thiếu chút nữa đã phải kêu lên.

Tiêu Thiều Lâm cực kì thỏa mãn với phản ứng này của Trần Phong. Đầu lưỡi lại không ngừng liếm láp dọc theo đường cong cơ thể của anh, để lại một vệt dài nước miếng trên cơ bụng rắn chắc.

Chiếc quần nhỏ mà trắng đã hoàn toàn bị căng tràn lên, hình dạng thô to của tính khí càng thêm rõ ràng, nơi nào đó trên đỉnh quy đầu, đã bị thấm ướt thành một mảng nhỏ, để lại dấu vết dính dấp.

Tiêu Thiều Lâm đối diện với hình dạng thô to đột ngột nổi cộm lên sau lớp vải của quần nhỏ, thì cậu liền cúi đầu cười hai tiếng. Phun ra hơi nóng xuyên thấu qua vải vóc, ầm ập bao phủ lên trên tính khí của Trần Phong thì tính khí kia càng thêm bị kích thích càng gây nên phản ứng kịch liệt.

Trần Phong nhăn nhó đến đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Tiêu Thiều Lâm.

Nhưng ở trong lòng lại đang tự thỏa mạ bản thân:

Chết tiệt! Bất quá, mình mới chỉ bị liếm cái hai cái đã cương cứng thành cái dạng này. Quả thực là mẹ nó quá mất mặt đi.

Chiếc lưỡi ướt sũng của Tiêu Thiều Lâm liếm lên trên lớp vải trắng tinh kia, vẽ lại mọi đường nét lẫn mạch đập của hình dạng to lớn kia. Từng chút một liếm ướt hết toàn bộ mỗi một chỗ trên lớp vải đang bao bọc lấy tính khí này. Lớp vải đã bị ướt sũng, sít sao dán sát lên trên phần thân thô to này. Loại cảm giác bị ngứa mà lại không được gãi đúng chỗ này, trái lại khiến cho người ta càng thêm không chịu nổi được nữa.

– Con mẹ nó, muốn làm làm gì thì nhanh làm đi!

Đôi mắt của Trần Phong đã tràn đầy tơ máu. Thân thể đang bị trói chặt ở một chỗ. Nửa người dưới lại truyền đến cái loại cảm giác dính dấp, bị liếm láp đến liếm láp đi đến ướt sũng, khiến anh chỉ cảm thấy có vô số con mèo nhỏ đang ở trong lòng của anh quào đến quào đi. Hết lần này tới lần khác, hai tay của anh đều không thể nhúc nhích nổi, càng không có cách nào có thể tự động thủ giải thoát thay cho mình được a.

– Nói, em muốn anh đi.

Nửa người dưới của Tiêu Thiều Lâm cũng đã bị cương cứng, dựng lên thành túp lều cao cao rồi đi. Chỉ có điều, cậu đè nén xuống dục vọng, không có lập tức cắm vào trong thân thể của Trần Phong.

– Muốn mẹ cậu!

Trần Phong giận dữ hét lên, không để ý đến việc mình bị trói chặt, bắt đầu liều mạng, giãy dụa lên.

– Muốn mẹ của anh thì thật không tốt a.

Tiêu Thiều Lâm nở ra nụ cười đậm đàng, xoa nắn cánh mông của Trần Phong.

– Hay là em muốn anh đi.

Trần Phong hồng hộc thở hổn hển, vừa nãy anh đã giãy dụa cho nên mắt không ít khí lực, nhưng cũng không hề có một chút tác dụng nào cả.

– Thực sự không nói sao?

Tiêu Thiều Lâm nhướng hàng lông mi dài nhỏ lên, cười như không cười nhìn Trần Phong.

– Nói cái rắm!

Trần Phong tàn bạo chửi lên, gắt gao trừng mắt tên khốn kiếp này.

– Vậy thì được rồi, mong là một lúc nữa đây, em sẽ không phải hối hận a.

Tiêu Thiều Lâm nhún vai, nụ cười ở trên mặt đáng dị thường xán lạn.

– Khốn nạn!

Trần Phong cố sức mắng. Tiếp theo, liền nhanh chóng cảm giác được nửa người dưới của mình, đột ngột bị nâng lên, sau đó, mấy mảnh vải to ton còn sót lại ở trên thân người đều vang lên một tiếng ‘roẹt’, lập tức hoàn bị xé nát.

Tuy, một mảnh vải nhỏ này cũng không có tác dụng giữ ấm gì cả, nhưng nhất thời vừa bị mất đi chiếc quần nhỏ kia, Trần Phong lại cảm nhận được, nửa người dưới của mình lập tức bị lạnh lẽo.

– Ngô...

Trần Phong rên rỉ lên một tiếng. Toàn bộ thân thể của anh, đột ngột, bắt đầu bị nâng lên, hai cẳng chân to lớn, thon dài bị đề đến trước ngực của chính mình. Từ góc độ này, thậm chí, anh còn mơ hồ có thể thấy mặt huyết màu nâu nhạt của mình. Tuy anh đã là một người đàn ông cường tráng, đã thành niên đi nữa, thì với cái loại tư thế này đối với hắn mà nói, thật sự là có tính quá thách thức đối với phần eo của anh đi.

– Không quen?

Tiêu Thiều Lâm cách dùng phép trối hai tay của anh treo lên trên đầu giường, còn cậu vươn tay đến, nâng cái mông đầy đặn, tròn trĩnh của anh lên.

– Cậu, mẹ nó... Lại quen nhìn hả.

Trần Phong oán hận mắng.

Tiêu Thiều Lâm ‘phụt’ một tiếng nở nụ cười, cũng không trả lời. Chỉ là vươn bàn tay đến, đặt lên, khê che đi miệng huyết.

– Thực sự là em không thể nói, muốn anh sao?

Tựa hồ như Tiêu Thiều Lâm vẫn còn chưa chịu buông tha, nghiêng đầu lại hỏi một lần, theo thường lệ liền thu được một cái trợn trắng mắt.

Tiêu Thiều Lâm mím môi cười. Cậu cúi đầu, dưới tầm mắt kinh hoàng của Trần Phong, vươn đầu lưỡi đến, nhẹ nhàng liếm một cái lên tầng tầng nếp uốn bên ngoài miệng huyết.

– Tôi thao... cậu, cậu làm gì vậy hả?!

Trần Phong cứng họng, lắp bắp la lên.

Tiêu Thiều Lâm cũng không đáp lời, chỉ là càng thêm chuyên chú liếm láp miệng huyết đang đóng chặt.

– Dừng... Dừng lại đi...

Trần Phong lắp bắp nói, cả khuôn mặt kiên nghị đều hiện lên nỗi xấu hổ, quần bách nói không nên lời.

Từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy rất rõ, đầu lưỡi phấn hồng của Tiêu Thiều Lâm không ngừng liếm láp lên miệng huyết bí ẩn kia, lập tức truyền đến cái loại xúc cảm mềm mại ở trên huyết càng khiến anh càng tin chắc rằng, một màn đang diễn ra ở trước mắt này càng không phải là ảo giác của anh.

Trần Phong đã bị kích thích cường liệt, theo phản xạ, cơ thể đang co chặt lại hậu huyết, nỗ lực ngăn cản sự xâm nhập của đối phương. Đáng tiếc là, trong thời gian dài, muốn bảo trì đồngng tác buộc chặt, căn bản là không thể nào. Cho nên, Tiêu Thiều Lâm càng rất dễ nhân lúc anh hô hấp, cả cơ thể thả lỏng, miệng huyết mở ra, dùng hai ngón tay liền đâm vào miệng huyết, bịt kín lại.

– Ngô a...

Trần Phong nhịn không được, lập tức rên rỉ lớn lên.

Đầu lưỡi mềm, ướt át liền chen vào trong vách ruột. Tuy rằng, chiếc lưỡi cũng không dài, những cái loại xúc cảm mềm mại này cũng hoàn toàn khác với phân thân cương cứng.

Vách ruột non mềm truyền đến một cổ cảm giác ngứa ngáy, theo tốc độ trườn sát của đầu lưỡi dần tăng lên, thì cảm giác này càng thêm dâng lên.

– Dừng... Ngô... Dừng lại... Dừng... Dừng như vậy... khốn kiếp!

Trần Phong mở mắt trừng trừng nhìn Tiêu Thiệu Lâm không ngừng dùng đầu lưỡi đâm vào hậu huyết của mình, lại còn hai ngón tay chen vào trong, cùng phối hợp với đầu lưỡi, không ngừng nhẹ nhàng xoay tròn.

Dưới sự kích thích của hậu huyết thì tính khí ở phía trước càng thêm bành trướng, nổi lên đầy gân guốc dữ tợn. Quả nhiên, lỗ nhỏ ở trên đỉnh quy đầu, rỉ ra dịch thể đã bắt đầu nhỏ xuống tí tách, đầy dâm mỹ. Dịch thể trong suốt, cứ từng một giọt, từng một giọt rơi xuống, trên chiếc bụng nhỏ của Trần Phong, nhất thời đọng lại thành vũng nhỏ.

Trần Phong nan kham đành phải nhắm chặt mắt lại. Nhưng, bên lỗ tai vẫn có thể nghe thấy rõ tiếng ma sát khi đầu lưỡi đâm vào hậu huyết vang vọng đến. Sắc mặt của anh càng đè nén càng thêm hồng. Loại cảm giác xấu hổ sinh ra do hậu huyết bị liếm láp này, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả việc bị nam nhân trườn sát đi.

– Không... Khốn kiếp... Chết tiệt... Dừng như vậy...

Trần Phong nhắm chặt đôi mắt. Trong miệng không ngừng thốt lên lời lẽ, nỗ lực ngăn cản hành vi này của Tiêu Thiệu Lâm. Đáng tiếc, thân thể của anh lại không hề phối hợp chút nào cả, trái lại, càng phản ứng nhiệt tình, vui thích không gì sánh được đối với loại hành vi này.

Phân thân cương cứng, trướng căng, khe run lên. Trên đỉnh quy đầu đầy đặn liên tục chảy ra dịch thể càng lúc càng nhiều. Hai ngón tay đang đâm vào trong hậu huyết càng ra sức trườn sát càng thêm kịch liệt.

Trần Phong nan kham phát hiện ra rằng, cơ thể của anh đang chờ đợi cái loại thứ thô to gì đó, nhanh một chút đâm vào trong hậu huyết của anh.

– Ngô... A...

Đột nhiên, Trần Phong cất cao giọng, kêu lên. Thì ra, ngón tay đang trườn sát hậu huyết, đột ngột rút ra ngoài, ngay lập tức, một vật cương cứng, thô dài, lại cực nóng, liền hung hăng đâm sâu vào.

Tính khí của Trần Phong đang đè nén, dưới hàng loạt kích thích đến gần đạt cao trào, mà ngay bây giờ, điểm mẫn cảm ở trong cơ thể vừa mới bị hung hăng va chạm, thì càng không chút do dự nào liền bắn ra chất dịch trắng đục.

– Ừm a... A...

Trần Phong không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Tuy, lúc này, hai tay bị trói, treo lên trên đỉnh đầu hai tay của anh đã bị mất đi trói buộc, nhưng lại không còn làm ra bất luận hành vi phản kháng nào nữa, trái lại đã ôm chặt lấy thân thể trắng nõn của người trên, ở trên lưng trắng nõn của cậu, lưu lại một vết cào màu đỏ...

Cảnh xuân cả một đêm này, đã nhất thời, khiến cho Trần Phong đã thành thành thật thật, cảm nhận được, cái gì gọi là ” có chút tự giác, hiểu được cái chết ở trên giường ” là ra sao đi ...

Ba ngày sau, rốt cuộc đã đợi cho đến khi Trần Phong có thể đỡ lấy thất lưng bủn rủn xuất hiện ở Miên Hạ, chuyện đầu tiên mà anh phải làm, đó là gọi lão Triệu lên văn phòng, liền ập xuống một trận la mắng, tiếp theo là cảnh cáo lão, không cho phép được tự tiện đưa bất luận kẻ nào đến nhà riêng của anh nữa.

Chỉ trong chớp mắt, hai tháng liền trôi qua.

Hiện tại toàn bộ C thị đều đã biết được gian tình giữa Trần Phong và Tiêu Thiệu Lâm...

Ừm. Có lẽ nên nói là, theo tin đồn thì Tiêu Thiệu Lâm hạ mình, được Trần Phong bao dưỡng.

Lần đầu tiên khi nghe được tin tức này từ miệng của đàn em của Trần Phong truyền ra, thì phản ứng đầu tiên của mấy vị đại ca các khu đều là không thể tin nổi.

Cái tên phế vật vô dụng Tiêu Thiệu Lâm này, làm sao lại có thể cần được Trần Phong bao dưỡng đi?

Hơn nữa, không phải cậu ta đã biến thành người sống thực vật rồi sao?

Nhưng, khi bọn hắn đã xác nhận được rằng, lúc này Tiêu Thiệu Lâm đã ở cùng Trần Phong ở chung một chỗ, thì đám lão đại liền ồ lên. Đồng thời, cũng đã có đủ loại loại tin tức không giống nhau từ đường lớn ngõ nhỏ đã bắt đầu truyền lưu ra.

Rốt cuộc thì mấy tin tức này là do ai tung ra, đã không còn cách nào có thể kiểm chứng được nữa. Nhưng mọi tin tức này đều chỉ rõ một việc, chính xác đó là Tiêu Thiệu Lâm đã giao bắc khu cho Trần Phong khiến anh để ý cậu. Về phần rốt cuộc giữa hai người đã giao dịch là cái gì, ngược lại đã không còn quan trọng nữa rồi đi.

Cho nên, mấy vị đại ca khác tự nhiên liền sing ra đủ loại ước ao, đổ kị, hận. Bởi vì, Trần Phong chỉ là kéo Tiêu Thiệu Lâm để lấn giường mà thôi, lại cứ vô duyên vô cớ mà lờ ra thêm một khu vực địa bàn. Bọn họ đều hối hận, tại sao ban đầu, mình không xuống tay với Tiêu Thiệu Lâm a.

Nhưng, vô luận tin đồn ở bên ngoài có thể nào đi nữa, thì trong hộp đêm Miên Hạ ở Tây khu. Mọi anh em đều truyền miệng nhau, tự biết, cũng hiểu rõ. Quả thật, đúng là đại ca nhà mình đang ở cùng với cái tên mặt trắng nhỏ Tiêu Thiệu Lâm kia. Chỉ có một điều là, khác biệt hoàn toàn với toàn bộ tin vệt ở bên ngoài, đó là tựa hồ như, đại ca nhà mình luôn luôn không có được bình tĩnh ở trước mặt của tên mặt trắng nhỏ này đi...

– Anh Phong.

Trương Kiến cầm một quyển sổ sách, khê gõ cửa văn phòng.

Bởi vì có một lần, hắn không gõ cửa, cứ vậy mà đi vào, kết quả là đã thấy được một màn, đại ca của mình đang bị Tiêu Thiệu Lâm đặt ở trên sofa mà giở trò. Cho nên, lần này, hắn vẫn không dám ... không lịch sự gõ cửa, xin phép tiến vào phòng làm việc.

Là do, hắn thật sự là rất sợ, vào một đêm nào đó, sẽ càng thấy được nhiều thêm một ít hình ảnh nhạy cảm cần phải hạn chế độ tuổi đi.

– Vào đi.

Giọng nói của Trần Phong vang lên, hắn nghe qua, tựa hồ như vẫn rất là bình thường, không có khác lạ.

Cho nên, Trương Kiến thở dài một hơi. Tay liền đẩy cửa phòng ra, cất bước đi vào.

Sau khi vừa nhìn thấy dáng người thon dài mặc một bộ tây trang nhàn nhã, trên tay vẫn đang lật xem một quyển tạp chí, khóe mắt của Trương Kiến liền co rút, tiếp theo lập tức dời đi tầm mắt, đi tới trước bàn làm việc, nhìn không chớp mắt đóng sổ sách trên bàn

– Anh Phong, đây là mấy quán bar, cửa tiệm đã nhập vào bên mình, vào ngày lễ tiếp nhập Bắc khu lần trước đây.

– Cứ để trên bàn đi.

Trần Phong đang tập trung đọc cái đó liền thuận miệng nói.

– Vâng.

Trương Kiến đặt sổ sách ở một góc trên bàn, liền quay người lại, thấy vừa đúng lúc này, Tiêu Thiệu Lâm lại ngẩng đầu, cười cười nhìn hắn.

Da mặt của hắn liền co rút, cổ sức nặn ra một nụ cười, sau đó liền vội vã, gấp gáp, bận rộn đi ra khỏi văn phòng.

– Hình như hắn không thích anh a.

Tiêu Thiệu Lâm buông quyển tạp chí ở trên tay xuống, nhìn bóng lưng rời đi của Trương Kiến chậm rãi nói.

Trần Phong ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, khinh thường cười nói:

– Do bản năng của hẩn cảm giác được, cậu vốn không phải là cái thứ gì tốt đi.

Tiêu Thiệu Lâm:

– ...

Sau khi Trần Phong cúi đầu tiếp tục làm việc được ba mươi giây, thì đột ngột có một đôi cánh tay mềm mại nhưng lại có sức mạnh dị thường, từ phía sau choàng qua thắt lưng của anh.

– Phong. Anh nghĩ dạo gần đây, em bắt đầu ghét bỏ anh rồi đi.

Tiêu Thiệu Lâm chậm chạp thốt lên giọng điệu u oán vang lên ở bên tai của Trần Phong.

Đến mí mắt của Trần Phong cũng chưa từng nâng lên, trực tiếp đáp trả:

– Cậu nói đùa nghe thật vui, càng không biết xấu hổ, lại không sợ người ta vừa nghe được liền chê cười đi.

Tiêu Thiệu Lâm chỉ cảm thấy hiện lên, một màn hình ảnh, trên đỉnh đầu đang tụ đầy mây đen, sét đánh liên hồi...

Đối với mấy lời hờn dỗi này của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong đã tập mãi thành quen. Không biết có phải là do tên sắc quỷ chết tiệt này đã công khai hoàn toàn mối quan hệ này hay không. Nhưng chung quy, Trần Phong vẫn nghĩ là, từ ngày đó, lúc đối phương đều nói ra mọi chuyện, thì nội tâm của anh đã có rất nhiều thay đổi.

Rõ ràng là ở trong đầu vẫn không ngừng nói cho bản thân biết rằng, mấy lời của cái tên sắc quỷ chết bầm này nói ra đều không đáng tin. Nhưng trong nơi nào đó trong nội tâm lại có một giọng nói đang không ngừng vang lên, nói cho anh biết: tin tưởng cậu ấy đi a. Mọi lời cậu ấy nói ra, đều là sự thật. Hai người, thật là người yêu đã trải qua mấy ngàn năm rồi a.

Có chút không hiểu ra sao, mặc dù anh không chú ý tới, nhưng cùng lúc đó, xác thực là mối quan hệ giữa hai người đều đã hài hòa hơn rất nhiều. Mà anh cũng bắt đầu, từ từ phát giác ra bản chất thật sự của Tiêu Thiệu Lâm chỉ là con cạp giấy thôi a.

Mấy cái khác thì không nói đi. Chỉ ít thì hiện tại, ngoại trừ “chiếm tiện nghi ở bên ngoài” ra, thì trên cơ bản, Tiêu Thiệu Lâm rất ít khi đối nghịch ý muốn của anh. Đặc biệt là khi ở trước mặt của những người khác, Tiêu Thiệu Lâm luôn luôn làm bày ra vẻ chim nhỏ nép người vào anh, hoàn toàn không hề làm anh mất mặt gì cả.

Đương nhiên, những người khác này, không bao gồm Trương Kiến và Cung Thiên. Bởi vì ở trước mặt hai thủ hạ đắc lực này, có thể, cảnh tượng thật sự là anh bị cậu áp bách đã sớm lộ rõ rồi đi. Vì thế, anh cũng đã lo lắng hồi lâu, không biết có nên giết hai người này diệt khẩu không đây...

7. Chương 7

Khi vừa từ trong văn phòng, Trương Kiến đi ra. Hẩn liền an tĩnh đứng canh giữ ở trước cửa ra vào. Cung Thiên ở bên cạnh, vẫn quay cuồng, tập trung vào màn hình PSP đang không ngừng phấn đấu như cũ.

– Cậu nghĩ xem, cái vị Tiêu Thiệu Lâm này là thế nào?

Trương Kiến đột ngột hỏi.

Đến đầu cũng chưa từng nâng lên, Cung Thiên vừa cúi đầu mà trả lời:

– Ngoại trừ cái khuôn mặt trắng nhỏ kia không có thay đổi ra. Thì, tôi cũng không tìm ra được bất cứ chỗ nào giống với Tiêu Thiệu Lâm trước đây cả.

Đôi con ngươi của Trương Kiến có chút co rút lại, trầm mặc một lát:

– Lời này của cậu là có ý gì?

Cung Thiên vừa cầm một nửa thân máy PSP trong tay, vừa ngẩng đầu lên, nói:

– Tôi không có ý gì cả. Mặc kệ, cậu ta có đúng là Tiêu Thiệu Lâm hay không. Thì, bây giờ, tư cách của cậu ta cũng đã là người yêu của đại ca. Cho nên, chỉ cần cậu ta không phản bội đại ca, thì tôi sẽ xem cậu ta như chị dâu mà đối xử thôi.

Suy nghĩ một lát, Cung Thiên vừa bổ sung thêm một câu:

– Đương nhiên là câu hỏi, rốt cuộc ai mới thật sự là chị dâu này, còn cần phải thảo luận thêm đi a.

Sau khi vừa nghe mấy câu trước đó của Cung Thiên, vốn là Trương Kiến đang có chút suy nghĩ nghiêm túc. Nhưng khi vừa nghe xong câu này, trong nháy mắt, mặt của Trương Kiến liền cấp tốc biến đen đi, hung hăng trừng mắt liếc Cung Thiên một cái.

Cung Thiên chỉ biết vươn tay sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói thầm:

– Vốn là như vậy mà. Đừng nhìn vị Tiêu Thiệu Lâm kia ở trước mặt người ngoài liền bày ra dáng vẻ rất dịu dàng, ngoan ngoãn. Nhưng khi vừa nhân lúc không có ai, thì tôi đều nhìn ra, mỗi lần đều là cậu ta đè lên thân của đại ca a. Tôi đều vô ý bắt gặp cái màn này đã vài lần rồi đi. Dù muốn giả bộ không nhìn thấy cũng đều không được đi.

Trương Kiến nhất thời không biết phải nói gì, vừa muốn bênh vực, giải thích thay cho Trần Phong, nhưng vừa muốn mở miệng ra, lại phát hiện, căn bản hắn không hề có một lời nào để giải thích nổi a.

※※※

Ngoài Tây khu, Bắc khu ra, về phần mối quan hệ giữa Trần Phong và Tiêu Thiệu Lâm vẫn có rất nhiều suy đoán như cũ. Nhưng mà đương sự lại tỏ thái độ, nghe thì bỏ ngoài tai, nhìn thì xem như không thấy.

– À. Cậu thực sự là đã biết địa điểm tổ chức cuộc đấu giá này ở đâu sao?

Trần Phong ngồi ở trên sofa thượng, ngắm nghía miếng ngọc đơn thuần một màu trắng tinh ở trong tay, nghi hoặc hỏi Tiêu Thiệu Lâm.

Từ khi nhận được miếng ngọc đơn giản này, Trần Phong luôn quanh quẩn suy nghĩ hoài, xem xét cái thứ này, rốt cuộc là phải sử dụng như thế nào. Nhưng dù đã suy nghĩ đủ đường, mắt tròn cả ba tháng, anh cũng không hề tìm ra được cách cụ thể để sử dụng được thứ này đi.

Thẳng đến khi sắp đến ngày mà Tiêu Thiệu Lâm nói, thì anh vẫn không có chút manh mối nào đi.

Tiêu Thiệu Lâm nhin không được bật cười, ngả ngón vuốt ve khuôn mặt của anh một chút:

– Lê nào, em không tin tưởng vào năng lực của chồng em là anh đây sao?

Trên trán của Trần Phong lập tức nổi cộm lên ba sợi gân xanh:

– Chồng cái rắm.

Tiêu Thiệu Lâm gật đầu:

– Ủ, không sai nha. Chồng rất thích cái mông của em mà.

Trần Phong oán hận, xoay đầu đi. Mỗi khi tranh luận cùng cái tên vô sỉ hạ lưu về loại chuyện này, thì trọng tâm câu chuyện sẽ càng lúc càng đi xa, kết quả cuối cùng, thường thường là hai người tranh luận lên đến trên giường đi. Từng có vài lần kinh nghiệm đau thương, cho nên, anh mới không thêm bị lừa lần nữa đi.

– Được rồi, đã đến giờ. Chúng ta nên xuất phát thôi.

Tiêu Thiệu Lâm nhìn đồng hồ một cái, liền đứng lên. Choàng lấy cổ của Trần Phong, anh chưa kịp phản kháng. Cổ tay của cậu vừa chuyển, trên không trung trống trải được vẽ ra một pháp trận, trong nháy mắt, hai người đều tiêu thật ở trong nhà riêng.

Sau vài giây, hai người lập tức im ắng xuất hiện trong tầng ngầm bãi đỗ xe dưới một tòa building lớn.

Vừa mới xuất hiện, cả người cường cứng của Trần Phong lập tức mau lẹ đẩy một cái, khiến Tiêu Thiệu Lâm lui ra vài bước. Anh liền vịn vào bờ tường bắt đầu gấp gáp nôn ra từng ngụm lớn.

– Oẹ... tên khốn kiếp chết tiệt...

Cả khuôn mặt nghiêm nghị của Trần Phong đã biến thành trắng xanh, oán hận mắng,

– Đây là... oẹ... Cái thứ quỷ quái gì vậy hả!

Tiêu Thiệu Lâm yên lặng không nói gì.

Ai có thể ngờ nổi, Trần Phong là một người đàn ông cường tráng, vốn không hề bị say xe, cũng không bị say tàu, lại sẽ dễ dàng bị say sóng bởi pháp trận truyền tống đi...

Khẽ vỗ về phía sau lưng của đối phương, Tiêu Thiệu Lâm lấy một lọ nước khoáng chẳng biết lấy được từ đâu, đưa cho anh.

Anh vừa ban thưởng cho một cái liếc trắng mắt đầy hung hăng nhìn Tiêu Thiệu Lâm, thì rốt cục Trần Phong cũng đã ngừng nôn mửa.

Cầm lấy chai nước đang ở trong tay của Tiêu Thiệu Lâm mà rót vào miệng, súc sơ qua, lúc này, sắc mặt của Trần Phong đã tươi tỉnh hơn vừa rồi rất nhiều đi.

Trần Phong tức giận, nện cho một đấm lên người Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong mắng:

– Lần sau, trước khi cho tôi đi cái loại máy bay tốc hành này, thì cậu phải nói cho tôi biết một tiếng, có nghe không hả!

– Được a. Được a. Lần sau, anh cam đoan, sẽ đổi một dạng di chuyển khác là được rồi đi.

Đây là lời trấn an vội vã của Tiêu Thiệu Lâm.

– A? Đây là đâu hả?

Lúc này, anh mới kịp bình tĩnh mà chú ý tới cảnh vật xung, quanh Trần Phong ngẩng đầu, tầm mắt quan sát một lượt.

– Đây là địa điểm mà miếng ngọc kia đã chỉ đến.

Tiêu Thiệu Lâm nhanh chóng hồi đáp.

– Ở đây, nhìn đến thế nào thì cũng không giống như là nơi sẽ tổ chức hội đấu giá nha.

Trần Phong vừa nhìn qua, cũng không nghĩ đến cái tầng ngầm để làm bãi đỗ xe âm u này có chỗ nào đặc biệt hơn mấy nơi khác a.

– Ha hả. Đúng là nơi này không có gì đặc biệt. Nhưng mà thật ra, cái tên của hội đấu giá lần này đã nói lên tất cả rồi, lại có chút ý sáng tạo đi.

Tiêu Thiệu Lâm tùy tiện nhìn lướt qua một vòng, lập tức phát hiện ra chỗ khác thường ngay.

– Lời này của cậu là sao nữa đây?

– Phiên đấu giá này có tên là Na Bang, tức là đã được bố trí ra một loại không gian nhỏ được che giấu trong tầng ngầm bãi đỗ xe này. Người bình thường chỉ từ bên ngoài nhìn vào, tự nhiên là sẽ nhìn không ra được bất cứ cái gì. Nhưng mà, chỉ cần là người chuyên nghiệp, thì liếc mắt qua liền có thể thấy cửa vào là ở nơi nào đi.

– Thật sao?

Trần Phong nghi hoặc hỏi. Tầm mắt lần lại nhìn một vòng xung quanh đây lần nữa.

Bởi vì bây giờ đã là nửa đêm. Trên cơ bản, trong bãi đỗ đều đã được đậu đầy xe cộ. Từng hàng từng hàng gồm mọi hình dạng, mọi màu sắc của xe hơi, đều đang im ắng, bất động ở đúng vị trí của bọn chúng. Anh hoàn toàn không thể nhìn ra nổi một chút dị thường nào cả.

– Không tìm được sao?

Tiêu Thiều Lâm cười tủm tỉm hỏi.

Trần Phong khó chịu đáp lại cậu. Trái lại, tầm mắt lại quan sát càng thêm tỉ mỉ, cẩn thận xem hết xung quanh một lượt nữa. Đáng tiếc, dù cho đôi mắt của anh có sáng như đuốc đi nữa, cũng vẫn không có phát hiện ra nơi nào không bình thường như cũ.

– Vậy để anh giúp em nha.

Tiêu Thiều Lâm thấp giọng nói. Lập tức, cậu liền hung hăng hôn lên đôi môi của Trần Phong.

– Ngô...

Trần Phong mở to hai mắt trừng trừng, buồn bực nhìn cậu.

Cái tên khốn nạn chết tiệt này, hành vi này được tính là cái giúp đỡ gì hả!

Một cỗ khí tức lạnh lẽo từ giữa nơi giao thoa của hai đôi môi truyền ra. Trần Phong bất giác, đánh một cái lạnh run. Đôi con ngươi lập tức hiện lên một làn khói đen tản mát ra.

Tiêu Thiều Lâm thỏa mãn liếm liếm môi, mới thả Trần Phong ra, ra ý bảo anh lại nhìn kĩ lại một lượt nữa xem.

Trần Phong nheo lại đôi mắt, làn khói đen ngưng kết lại ở trong đôi mắt của anh. Hai phần trong trắng trong mắt đã hoàn toàn biến mất. Đôi mắt đã hoàn toàn bị biến thành thuần màu đen láy, thoát nhìn cực kì quỷ dị, đáng sợ.

Dùng đôi mắt thuần một màu đen láy này, rất nhanh Trần Phong đã tìm được nơi khác lạ ở trong bãi đỗ xe này.

– Vừa nãy... Hình như nơi này không hề có cái cây cột nào đi.

Trần Phong chỉ vào một cây cột, thoát nhìn vô cùng phổ thông, giọng nói có vài phần không xác định vang lên.

– Ủ, không sai, chính là nơi này a.

Tiêu Thiều Lâm gật đầu, kéo anh đi về phía cây cột kia.

– Vừa rồi, vì sao tôi lại không hề phát hiện ra cái cây cột này a?

Trần Phong hỏi.

– Chỉ là một loại pháp thuật vụn vặt mà thôi. Bây giờ, em thử che một bên mắt mà nhìn lại thử xem.

Tiêu Thiều Lâm giải thích, nói.

Trần Phong đưa tay lên che đi mắt phải của mình, thì trong tầm mắt của anh, hình ảnh cái cây cột này đang bắt đầu, từ từ biến mất, dần không rõ nữa, đến cuối cùng đã hoàn toàn không thấy nữa.

– Trên thực tế, cây cột này vẫn luôn ở nơi này. Nhưng chỉ có điều, do pháp thuật biến ảo, cho nên, em mới không nhìn thấy nơi này mà thôi.

– Thật thú vị a.

Trần Phong gật đầu. Anh có chút hiếu kỳ hỏi,

– Cái loại pháp thuật này nọ, trước đây tôi cũng sẽ có sao?

Tiêu Thiều Lâm bật cười:

– Đương nhiên a. Đây chỉ là một loại pháp thuật có cấp bậc cực kì thấp mà thôi. Ừm... Phải nói là, cấp bậc pháp thuật là phụ thuộc vào bản thân của người thực hiện ra nó a. Năng lực của người thi pháp càng mạnh, thì pháp thuật này lại càng cường thôi. Đương nhiên là em đã phi thường am hiểu pháp thuật này rồi đi.

– Tôi rất am hiểu sao?

Trần Phong không giải thích nổi, hỏi. Anh luôn luôn thích dùng dao thật sướng thấy mà hăng hái chiến đấu. Anh thực sự là rất khó để mà tưởng tượng nổi, dựa theo tính cách của mình, làm sao lại sẽ thích cái loại pháp thuật che mắt để lừa dối người khác hay sao a.

Đôi mắt của Tiêu Thiệu Lâm bỗng sáng lên, đuôi chân mày lặn đuôi mắt đều phủ đầy tiểu ý không thể che giấu nổi. Cậu liền xấu xa, hỏi lại:

– Em thực sự là muốn biết lí do sao?

Trong nháy mắt, Trần Phong cảm giác, hình như mình đã bị sập bẫy vậy, nhưng anh vẫn kiên trì gạt đầu.

– Bởi vì...

Tiêu Thiệu Lâm cố ý kéo dài giọng nói, ngữ điệu đều hiện lên đầy tiểu ý:

– Ở Minh Giới, bình thường, chúng ta đều sẽ ở dã ngoại... nhưng mà ở cái loại hoàn cảnh dã ngoại này, thỉnh thoảng, tất nhiên là sẽ có một vài du hồn dã quỷ đi ngang qua. Thật ra thì anh cũng không ngại bị người ta nhìn thấy. Chỉ là, Phong sẽ khá là xấu hổ, cho nên, em sẽ ... quen tay mà giỏi việc này đi.

Đầu của Trần Phong chảy xuống đầy hắc tuyến. Anh hối hận không gì sánh được khi hỏi ra vấn đề này a. Anh nên sớm phải nghĩ đến, cái tên khốn kiếp này một khi đã lộ ra cái loại nụ cười đáng khinh này, thì lời lẽ nói ra, khẳng định là sẽ không có lời nào là nghiêm chỉnh, tử tế đi.

– Phong... Không bằng, chúng ta lại luyện tập một chút pháp thuật này đi a.

Trong bóng tối, Tiêu Thiệu Lâm nháy mắt mấy cái, hai tay không thành thật khẽ vuốt ve vòng eo của Trần Phong.

Vang lên một tiếng ‘bộp’, Trần Phong hất bỏ cái bộ móng vuốt đầy háo sắc của cậu xuống, hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái.

Có đôi khi, anh thực sự phi thường hoài nghi, cái tên luôn tự khen bản thân là một nhân vật lợi hại đến thế nào ở Minh Giới đây, đều là bịa đặt đi, thật ra trong đầu của cậu ta, đều là tình tròng cả đi?

Không muốn lại lãng phí miệng lưỡi với cái tên sắc quỷ chết tiệt này nữa, cho nên, Trần Phong không chút do dự đi về phía cây cột kì lạ kia.

– Này, kế tiếp nên làm sao bây giờ?

Đi tới bên cạnh cây cột này, quan sát một lần, không phát hiện ra có cái chỗ nào đặc biệt cả, Trần Phong hỏi Tiêu Thiệu Lâm.

Tiêu Thiệu Lâm cười cười, đột ngột vươn tay đẩy Trần Phong một cái. Trần Phong bất ngờ không phòng bị, đẩy anh ngã vào cây cột kia.

Ngay khi anh cho rằng mình bị đập vào cây cột này, thì đồng thời, ở trước mắt của anh đột nhiên bị tối sầm lại. Sau đó, anh liền phát hiện ra, mình đang đứng trên một hành lang sáng sủa. Nhìn lại phía sau, đúng lúc này liền thấy Tiêu Thiệu Lâm đi ra khỏi bức tường phía sau.

Anh hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái. Trần Phong thầm mắng:

Tên khốn kiếp này, trước khi đẩy ngã mình cũng không thề báo trước một tiếng đi?

Tiêu Thiệu Lâm vô tội nháy mắt mấy cái, cậu chỉ là nghĩ hành động vẫn tương đối nhanh hơn là mở miệng giải thích dông dài mà a.

Đi dọc theo hàng lang, rất nhanh, hai người liền tiến vào trong một căn phòng nho nhỏ, xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp, khả ái, có mái tóc thật dài màu hồng rũ xuống đến chấm trên mặt đất, đang bắt chéo chân ngồi ở trên ghế cao.

Thiếu nữ vừa thấy hai người tiến vào, đã vội vã từ trên ghế đứng lên, cung kính cúi chào, mở miệng nói rằng:

– Hoan nghênh quý khách đã đến đây. Nơi này là phòng tiếp tân của hội đấu giá tiên duyên. Mời ngài đưa ra thiếp mời.

Hội đấu giá tiên duyên? Người tổ chức có vẻ thích mấy tên mang văn vẻ cổ điển đi.

Trần Phong nhin không được nghĩ vậy, sau đó từ trong lòng xuất ra một miếng ngọc đơn giản, đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ cười tủm tỉm, tiếp nhận miếng ngọc, tiếp theo là nhắm mắt ngưng thần, không biết là đang làm cái gì.

Trần Phong quan sát một vòng từ trong ra ngoài căn phòng nho nhỏ này một lượt. Nhưng lại phát hiện ra trong phòng cũng không hề có bất kì chỗ khác lạ nào cả.

Chờ đến khi anh quay đầu lại nhìn về phía thiếu nữ, không biết có phải là do anh nhìn thấy ảo giác hay không nữa, nhưng hình như anh nhìn thấy trên đầu của thiếu nữ này, hiện ra hai... lỗ tai lông xù đi?

Cổ súc chớp mắt mấy cái.

Hai cái lỗ tai kia...

Còn giống như đang rung rinh ở trên đỉnh đầu của thiếu nữ này đi. Trần Phong nghi hoặc, chuyển ánh mắt tới trên thân của Tiêu Thiệu Lâm. Tiêu Thiệu Lâm cười, chớp mắt mấy cái nhìn lại anh, ý bảo với anh rằng, nên cố gắng nhẫn nhịn chờ thêm một lúc a.

Đề nổi nghi hoặc xuống đáy lòng, Trần Phong đành phải đứng chờ.

Thiếu nữ vừa mở mắt ra, đưa trả miếng ngọc lại cho Trần Phong, ôn nhu nói:

– Ngài Trần Phong, miếng ngọc này biểu thị, chỗ ngồi của ngài là vị trí số một tám bảy. Bởi vì đây là lần đầu tiên mà ngài tới tham gia, cho nên, ngài có cần tôi giới thiệu sơ qua quy tắc ở đây không ạ?

– Được.

Trần Phong gật đầu. Chung quy, thì anh vẫn nghĩ, cái hội đấu giá này vốn rất cổ quái, tựa hồ như rất khác xa so với mấy phiên đấu giá mà mình đã từng tham gia qua, để tránh cho việc khỏi bị mất mặt, cho nên, bây giờ anh vẫn nên nghe để hiểu rõ nhiều thêm một chút vẫn là tốt hơn.

– Vâng.

Thiếu nữ cười cười, nhưng trong nụ cười này, tựa hồ như là ẩn ẩn hiện lên một tia xem thường đi?

– Trong nơi tổ chức phiên đấu giá tiên duyên này, được chia thành ba khu. Mỗi khu bao gồm một trăm chỗ ngồi. Ba khu này, hoàn toàn không có gì khác nhau cả. Ngài có thể tùy ý chọn một chỗ ngồi ở bất kì của một trong ba khu này. Sau khi ngài đã tìm được chỗ ngồi vừa ý, thì ngài có thể đặt miếng ngọc đang cầm ở trong tay vào trong chỗ rỗng có ở trên tay vịn của ghế ngồi. Làm như vậy, thì trong khi mọi người đều đang xem đến bất kì thương phẩm đấu giá nào, nếu ngài ưng thương phẩm nào, liền có thể trực tiếp thông qua miếng ngọc này mà trực tiếp tiến hành đấu giá, cạnh tranh. Đến cuối cùng, nếu ngài đã đấu giá thắng thương phẩm mà ngài muốn, cũng là thông qua miếng ngọc này mà tiến hành giao dịch.

Nói đến đoạn này, thiếu nữ liếc mắt một cái nhìn Trần Phong, tiếp tục nói:

– Mọi thương phẩm được bán đấu đều đã được sắp xếp rõ ràng vào trong mục lục của danh sách giới thiệu. Hơn nữa, cũng đã được thu gọn để vào trong miếng ngọc này. Trong số đó, phần lớn thương phẩm ở phía trước của danh sách này, đều có thể trực tiếp giao dịch, được trả bằng tiền mặt. Nhưng, đến phần giữa danh sách này, có một ít pháp bảo, cho nên, sẽ bắt buộc dùng cách giao dịch ‘lấy vật trao đổi vật’. Cuối cùng là còn phần ít ỏi thương phẩm đều là vật quý giá, thần bí thì cần phải dùng tiên thạch mới có thể giao dịch được.

– Tiên thạch?

Trần Phong có chút đau đầu.

Đồng vật phẩm phía trước danh sách này là dùng tiền mặt để mua, không biết còn mua nổi được hay không, còn chưa tính. Lại còn cái pháp bảo gì đó, rồi ‘tiên thạch’ là vật gì nữa đây hả?

Hơn nữa, anh nhớ không lầm thì, khối ngọc bội nọ, tựa hồ như là thuộc về loại pháp bảo thứ hai trong ba phân loại này đi. Vậy thì anh làm sao có thể kiểm ra cái pháp bảo gì đó mà trao đổi đây a?

Thiếu nữ cũng không giải đáp câu hỏi này cho Trần Phong. Nhưng mà ở trên mặt của ả, lại hiện lên biểu tình chán ghét, khinh thường càng thêm rõ ràng.

Đến ‘tiên thạch’ là cái gì mà cũng không biết, đã đủ để chứng minh căn bản, người này vốn chỉ là con người tầm thường. ả là nữ yêu tu, cho nên, đối với loại con người tầm thường này, tự nhiên là coi thường. Nhưng mà, trong phiên đấu giá này, ngoại trừ có các gia tộc tu chân muốn bán đi một ít vật phẩm cấp thấp đã đường ra hoặc dùng qua rồi với giá cả đắt đỏ, cũng là một cách để bọn chúng vợ vét của cải của đám con người này, cho nên, ả mới nhấn nại tính tình mà giải thích rõ cho Trần Phong biết.

– Ngài Trần, ngài còn có thắc mắc nào nữa hay không a?

Trên mặt của thiếu nữ đã xuất hiện biểu tình không nhẫn nại được nữa.

Dựa theo quy định, nếu tiếp tân không thể tiếp đãi xong một vị khách này, thì không thể nào tiếp đón thêm một vị khách nào tiếp theo được nữa. Cho nên, ả rất muốn mau mau tiễn bọn họ đi. Bởi vì nói không chừng, vị khách kế tiếp, đi vào sẽ là một số gai tộc có thế lực, thậm chí là tán tu. Nếu như ả tạo được quan hệ đối với những người đó, nói không chừng, sau này, ả sẽ không cần chôn mình ở trong cái chỗ bé xiu này nữa đi.

Trần Phong là ai. Tất nhiên là anh đã nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt của thiếu nữ này. Nhưng mà, anh vốn không có tâm trạng mà đi so đo với một đứa bé gái, cho nên, anh trực tiếp xoay người đi, mở ra một cánh cửa khác ở trong phòng này.

Từ khi đi vào phòng, Tiêu Thiệu Lâm vẫn không hề lên tiếng. Đương nhiên là mọi biểu tình chán ghét, khinh thường ở trên mặt của thiếu nữ này cũng đã hoàn toàn rơi vào trong mắt của cậu. Ngay lập tức, trong lòng cậu dâng lên cơn giận dữ.

Từ lúc nào, mà vợ của cậu lại có thể tùy tiện bị một con báo tinh nho nhỏ khinh miệt hả?

Biểu tình ở trên mặt của cậu bất biến. Nhưng lửa giận trong lòng không thể dập tắt nổi nữa. Trước khi đi, cậu lặng lẽ búng tay một cái, một viên mang theo làn khí màu đen nhỏ bằng hạt gạo được bắn lên lên trên người của thiếu nữ.

Đừng xem viên được bao bọc luồng khí màu đen cũng không lớn, nhưng lại có năng lực hấp dẫn mọi loại lệ quỷ cấp thấp xung quanh hơn trăm dặm quanh đây, cho nên, nếu không lấy được cái mạng nhỏ của con báo tinh này, thì cũng đủ để không ngừng gây ra một đồng phiền phức cho ả đi.

Sau khi từ phòng khách đi ra, lại là một cái hàng lang thật dài.

– Vừa rồi, hình như tôi nhìn thấy có một đôi tai lông xù hiện ra ở trên đầu của cô gái này đi?

Trần Phong cũng không thêm để ý đến thái độ vừa rồi của thiếu nữ. Trước đây, khi anh vẫn còn chưa trở thành đại ca Tây khu, từng có một đoạn thời gian bị đuổi ra khỏi nhà lại phải đi ăn nhờ ở đậu, cho nên, anh đã từng thấy qua ánh mắt vừa rồi, vô số lần như vậy rồi. Nếu như mỗi một lần gặp phải loại ánh mắt này, anh đều muốn trả thù một lần, thì chỉ sợ rằng anh cũng không trở thành đại ca tây khu nổi rồi đi a.

– Chỉ là một con báo bé tẹo mà thôi.

Tiêu Thiệu Lâm ghé sát vào lỗ tai của anh mà khẽ nói,

– Anh đã thay em dạy cho ả một bài học rồi a.

Một luồng hơi thở nóng ẩm phun lên trên lỗ tai, Trần Phong nghĩ, tựa hồ như là lỗ tai đang phát sốt lên vậy.

Anh trừng mắt, liếc Tiêu Thiệu Lâm một cái:

– Chỉ là một cô gái vẫn còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện mà thôi, có cái gì mà phải dạy dỗ một bài học chứ.

Tiêu Thiều Lâm cười nhạt:

– Ắ chắc cũng sắp tới năm trăm tuổi đi, mà cũng được coi là một cô gái vẫn còn nhỏ tuổi hay sao? Dám khinh thường vợ của anh. Đương nhiên là cần phải dạy cho ả một bài học rồi đi.

Trên mặt của Trần Phong lập tức nóng lên, tàn bạo trừng mắt liếc cậu:

– Cút đi! Ai là vợ của cậu chứ hả?!

– Đương nhiên là cái người đàn ông nào đó, trong khi đang ở trên giường, luôn liên tiếp cầu xin anh tha cho, còn cầu anh hung hăng thao em ấy nữa đi a.

Tiêu Thiều Lâm cố ý đè thấp thanh âm, còn mang theo nồng đậm tiểu ý, để sát vào bên tai của Trần Phong mà nói.

Trần Phong vừa xấu hổ, vừa phẫn nộ mà khuôn mặt đã lập tức đen đi. Nhưng, hai lỗ tai lại bị nhiễm lên một màu đỏ khả nghi. Anh thẹn quá thành giận, nện một đấm tới.

Cái tên khốn kiếp chết tiết này, lại còn dám tùy tiện nhắc lại chuyện ngày hôm đó nữa hả.

Tiêu Thiều Lâm nhanh nhẹn, tránh thoát khỏi nắm đấm này, bàn tay liền vọt đến giữ chặt lấy cổ tay của anh, thuận thế liền đặt đôi môi của mình lên trên mu bàn tay hôn một cái.

Từ khi Trần Phong cùng song tu với cậu, thì cậu đã thật lâu không có làm đến được tận hứng như vậy đi. Dù sao thì trong lúc song tu, Trần Phong cũng không phải ngồi không. Nếu như cậu nghĩ muốn dưới tình huống này, chế phục anh mà không khiến anh bị thương, cũng là một việc phi thường khó khăn đi.

Vừa bắt đầu nhớ đến trận hoan ái ngày đó, Trần Phong bị mình làm đến hầu như đã bị mất đi lý trí, đến một ít dâm ngôn uế ngữ vốn bình thường anh không bao giờ nói ra miệng cũng bị cậu làm đến phải bật thốt ra. Bỗng nhiên cậu nghĩ, nếu như Trần Phong không có lại đạo hạnh mấy ngàn năm, tựa hồ cũng không hề tệ đi...

Đương nhiên là Trần Phong không hề biết rằng, lúc này Tiêu Thiều Lâm đang suy nghĩ cái gì. Anh chỉ có thể cảm giận mà tìm cách rút tay trở về.

Quên đi. Bàn về việc đánh nhau với tên khốn kiếp này, thì cho tới bây giờ, anh vẫn chưa từng chiếm ưu thế lần nào đi.

Hơn nữa, không biết vì sao, mỗi lần đánh nhau, đánh tới đánh lui đến cuối cùng không hiểu vì sao lại đánh lên trên giường, tiếp theo, anh sẽ bị đối phương ăn đến khô ráo, sót lại một chút gì nữa cả. Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả lí do ban đầu, vì sao lại muốn đánh nhau cũng đều đã quên bống mất.

Trần Phong bước nhanh về phía trước. Tiêu Thiều Lâm cũng không có tiếp tục đùa giỡn anh nữa, chỉ luôn theo phía sau không nhanh không chậm.

Sau khi hai người đã đi qua một hành lang thật dài, liền đi vào một căn phòng đấu giá được trang trí xanh vàng vừa xa hoa lại rực rỡ.

Trong phòng đấu giá, các chỗ ngồi dành cho khách được chia thành ba khu, các hàng ghế ngồi san sát nhau trải đầy ra. Bây giờ đã có không ít người ngồi vào.

Trên lầu hai của căn phòng này, có đặt một hàng ghế dựa ở trước cửa sổ. Thế nhưng chẳng biết vì sao, từ góc nhìn của bọn họ, căn bản, lại không thể nhìn thấy được đám người ngồi trên hàng ghế kia, rốt cuộc là ai cả.

– Hàng ghế được đặt ở trước cửa sổ kia, đều đã được bố trí pháp trận phòng ngự, chặt đứt mọi tầm mắt tò mò. Ha hả, không ngờ a. Pháp thuật của người này giảng ra kết giới bảo hộ cũng không tệ lắm nha.

Tiêu Thiều Lâm giải thích với Trần Phong.

Trần Phong hiểu được, nâng hàng lông mi lên. Đương nhiên, anh không biết là, có phải người tổ chức đấu giá này, lo sợ cho việc có người khách khác muốn đánh chủ ý xấu lên mấy người khách ngồi trên dãy ghế đã được giảng kết giới này đi hay không. Cho nên, mới cố ý bày ra trò này chặn đi cách thức để có thể rình

mò thấy được đối phương. Nói cách khác, căn bản là bạn không biết người ngồi trên mấy chiếc ghế kia là ai, thì làm sao mà đi đánh cướp người ta đi hả?

Vì vậy, cả hai nhìn sơ qua hoàn cảnh ở xung quanh một vòng. Trần Phong liền cùng Tiêu Thiệu Lâm tìm đến một góc khuất không người, không chớp mắt liền ngồi xuống. Dù sao cũng xung quanh đây cũng không có ai quen biết, hơn nữa, mục đích duy nhất mà bọn họ đến đây cũng chỉ vì khối ngọc bội kia mà thôi đi.

– Nga, đúng rồi. Cái pháp bảo gì gọi là tiên thạch này nọ kia. Cậu có sao?

Vừa ngồi xuống, Trần Phong đặt miếng ngọc thiếp mời vào trong chỗ rỗng của tay vịn trên ghế. Miếng ngọc này liền lóe sáng lên, chớp tắt ba lần, tiếp theo, liền không có bất cứ phản ứng gì nữa.

– Ừm... Không có

Tiêu Thiệu Lâm nhún vai.

Cậu cũng không phải là người của tiên giới. Thì làm sao lại sẽ có cái thứ đồ chơi tiên thạch kia nha?

Về phần pháp bảo, do thời gian đấu giá quá gấp, cậu lại vô cùng vội vàng mà tìm cơ thể để đi cùng với anh. Cho nên, từ đầu đến cuối, cậu vốn chưa từng mang theo cái gì cả. Thì làm thế nào lại có cái pháp bảo nào kia chứ.

– Nha... vậy phải làm sao bây giờ?

Trần Phong sững sốt một chút.

Vậy thì có vẻ không xong rồi.

Trong túi của anh, vốn không hề thiếu tiền đi. Vì ngày hôm nay, mà anh chuẩn bị một số tiền mặt rất lớn. Nếu cần, thì anh vẫn có thể dễ dàng lấy ra hai nghìn vạn đôla tiền mặt ném ra.

Ban đầu, vốn nghĩ rằng, có được nhiều tiền như vậy rồi, cũng đủ để mua được khối ngọc bội kia đi. Nhưng, không nghĩ tới, cái thứ quỷ quái này, cư nhiên lại phải dùng tiên thạch hoặc pháp bảo này nọ mới có thể mua được a.

Trước khi gặp phải Tiêu Thiệu Lâm, anh vốn là một con người bình thường đi, cho nên, anh làm sao lại có thể có được mấy cái tiên thạch này, càng không biết đó là cái đồ chơi gì nữa đây a?

– Không sao cả. Tuy rằng không có tiên thạch, thế nhưng anh lại có minh thạch nha.

Nhưng kì thật, Tiêu Thiệu Lâm cũng không thèm để ý đến, hay o lắng gì cả.

Cái gọi là tiên thạch, thì bất quá cũng chỉ là một loại hòn đá có chứa đựng linh lực mà thôi. Dù ở trên tiên giới có thể được coi như tiền mà dùng để giao dịch. Thế nhưng, tác dụng quan trọng nhất vẫn chính là dùng tiên thạch để mà tu luyện.

Về phần minh thạch, đương nhiên cũng là mấy hòn đá chứa linh lực dùng để giao dịch trong Minh Giới đi. Với tư cách làm Quý Vương đã đạt đến đẳng cấp quý tu, Tiêu Thiệu Lâm chỉ cần tùy tiện nhặt hai khối ngọc thạch, tiếp theo, vận chuyển linh lực của mình vào trong mấy hòn đá đó là xong rồi a, vốn không cần phải cố sức đi tìm kiếm gì đi.

– Minh thạch? Đây lại là cái đồ chơi gì nữa đây? Không phải là bọn họ vốn muốn là tiên thạch hay sao?

Tất nhiên là Trần Phong vốn không hiểu những thứ này tiên thạch hay minh thạch là các loại gì đó đi.

– Đều như nhau cả thôi. Một loại được lưu hành ở trên tiên giới. Một loại được dùng ở trong Minh Giới. Nếu cần, cứ trực tiếp đi đến ngân hàng Minh Giới đổi một cái thì tốt rồi.

Tiêu Thiệu Lâm không thèm để ý nói.

Trần Phong nhú mày, cuối cùng cũng yên lòng.

Tuy anh không hiểu việc này là ra sao, thế nhưng Tiêu Thiệu Lâm là Quý Vương, chung quy sẽ không thể nào cũng không biết mấy cái này đi a. Nếu cậu ta nói vậy, thì đó chính là ổn rồi đi.

Cùng chờ đến khi phiên đấu giá mở màn, Trần Phong chờ đến chán, chán đến sắp chết. Thì anh mới bắt đầu chuyển qua ngắm nghía ngoại hình của Tiêu Thiệu Lâm. Nhìn một lúc lâu, anh bỗng vươn tay đến nâng chiếc cằm của đối phương lên.

– Thật là. Đại khái, vì sao mà tôi lại cảm thấy giống như là cậu đã trở nên đẹp hơn trước đi?

Được một người có vẻ ngoài nghiêm túc, cẩn thận ngắm nghía, lại dùng mở miệng nói ra loại lời lẽ trêu ghẹo này với mình, đôi mắt của Tiêu Thiệu Lâm híp lại, đôi môi khẽ câu lên, lộ ra một biểu tình cười như không cười,

– Bây giờ, em mới chú ý tới sao?

– Thực sự là đã thay đổi sao?

Trần Phong lập tức hiện lên vài phần kinh ngạc. Lời vừa nãy, chỉ là do anh cảm thấy, sau khi cái tên sắc quỷ chết bầm nhập vào xác của Tiêu Thiệu Lâm này, tựa hồ như có chút không giống với dáng vẻ Tiêu Thiệu Lâm mà anh đã từng nhìn sơ qua trước đây đi, không ngờ được, thực sự là thay đổi a.

Tiêu Thiệu Lâm nhin không được bật cười,

– Tiêu Thiệu Lâm này, bất quá là thân xác của một con người tầm thường mà thôi. Hơn nữa, hồn phách của gã đã được đưa xuống Minh Giới. Bây giờ, người sử dụng thân thể của hắn chính là anh a. Cho nên, đương nhiên là, vẻ ngoài của gã cũng sẽ dần dần trở nên giống với ngoại hình vốn có của anh rồi a.

– Ngoại hình vốn có sao?

Trần Phong nhướn mi.

Ngoại hình này của Tiêu Thiệu Lâm vốn đã được đánh giá là cực kì xuất sắc rồi a. Đáng tiếc là trời sinh gã vốn có tính nhất gan, nhu nhược. Ngoại trừ việc gã chỉ biết dựa vào lão ba của mình để được ăn no mặc ấm ra, thì đều là một kẻ vô tích sự. Hơn nữa, cả ngày đều chỉ biết chơi đùa trên thân của đàn bà để tạo nên uy phong, thực sự là đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp trai này của gã đi.

Mà hôm nay, sau khi cơ thể này đã được linh hồn của Hoàng nhập vào, thì mới thật sự càng tỏa sáng ra ánh hào quang mê người. Nói cách khác, chỉ là khí chất đều đã hoàn toàn được cải biến, so với Tiêu Thiệu Lâm trước kia, quả thật là hai người khác xa nhau đi.

– Đúng vậy, ngoại hình vốn có.

Tiêu Thiệu Lâm nắm lấy bàn tay của Trần Phong, dùng ngón trỏ gãi gãi vào lòng bàn tay của anh, quăng đến một cái mị nhãn,

– Thật không ngờ là, ngoại hình của anh lại khiến cho em phải chết mê chết mệt, đến mức thần hồn điên đảo nha.

Xùy!

Trần Phong cười nhạt.

Anh vốn không tin vào chuyện ma quỷ của Tiêu Thiệu Lâm. Thế nhưng, anh nhớ rất rõ, trong khi Tiêu Thiệu Lâm đang giải thích cho anh kia, ngay từ ban đầu, đến cuối đều là anh đã bị “cường bạo” a.

Trước đây, tính cách của anh là cái dạng gì thì anh cũng không biết. Nhưng, Tiêu Thiệu Lâm cũng đã nói qua, tựa hồ như anh cũng chưa từng thay đổi qua. Nói cách khác, cho dù có thay đổi đi nữa, cũng sẽ không rất lớn.

Người khác thì anh không dám nói, nhưng mà, nếu như là do cậu nói, anh lại đối mặt với một người cường bạo đã mình, thì dù cho đối phương lớn lên có đẹp đẽ đến khuynh quốc khuynh thành đi nữa, thì anh cũng không thể nào bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo đi.

Tiêu Thiệu Lâm cũng không kể lại rõ ràng, chỉ là lưu lại mỗi cái nghi vấn này, đợi đến sau khi cả hai trở lại Minh Giới, cậu lại cho anh nhận được một kinh hỉ.

– Cậu... Tiêu...?

Một giọng nói trầm thấp, thô ách đột ngột vang lên, phía sau Trần Phong, trong giọng nói còn theo vài phần nghi hoặc.

Đến mí mắt cũng chưa từng nhắc lên, Tiêu Thiệu Lâm nói.

– Đã nhận sai người rồi.

Trần Phong quay đầu lại, thấy một gã đàn ông có chiếc đầu bóng lưỡng, mặc một thân tây trang, ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Tiêu Thiệu Lâm.

Thân hình của gã vốn cường tráng. Duoi hai hàng chân mày thô dày, rậm rạp là một cặp mắt âm ngoan. Chiếc mũi hơi gầy, thoát nhìn, tựa hồ như là đã bị người đánh quá vầy. Tuy rằng trên mặt đã cực lực che giấu, nhưng vẫn toát ra biểu tình hung ác. Không có chỗ nào mà không chỉ rõ ra một điều rằng, đối phương là kẻ độc ác cả.

Trần Phong có chút giận tái mặt. Bởi vì, gã đầu bóng lưỡng này, luôn nhìn chằm chằm Tiêu Thiệu Lâm, với cái loại ánh mắt chút đầy dục hỏa bưng bưng, khiến anh phi thường khó chịu.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mối quan hệ giữa anh và Tiêu Thiệu Lâm, tuyệt đối đã có thể được gọi là người yêu đi. Bây giờ, người yêu của mình lại bị kẻ khác dùng cái loại ánh mắt ghê tởm, tràn ngập ham muốn này nhìn chằm chằm, thì hỏi xem, có thằng đàn ông nào lại có thể nhẫn nhịn, chịu nổi được cơ chứ.

– Ha hả. Tôi biết cậu Tiêu thấy tôi liền sẽ mất hứng. Nhưng mà, lúc này, hoàn toàn là ngoài ý muốn a.

Gã đầu trơn bóng lưỡng xoa sát hai tay. Biểu tình dữ tợn ở trên mặt run rẩy lên, nở ra một nụ cười.

Tiêu Thiệu Lâm hơi nghiêng người đi, nhàn nhạt nhìn gã đầu bóng lưỡng.

– Tôi đã nói rồi. Anh đã nhận sai người.

Trong mắt của gã đầu bóng lưỡng hiện lên vài phần kinh diễm lần nữa. Không ngờ, mới mấy tháng không gặp, cái tên Tiêu Thiệu Lâm lại càng, mẹ nó, thêm đẹp hơn trước đây đi! Không, phải nói là, mẹ nó, càng rất mùi vị ngon hơn trước đây đi.

Ngay ban đầu khi gặp Tiêu Thiệu Lâm, tuy gã lớn lên xem như không tệ, nhưng trong xương cốt đều có một cỗ nhu nhược khiến gã tệ đi không ít. Mà Tiêu Thiệu Lâm của hôm nay, ngoại trừ ngoại hình xuất sắc ra, thì bên trong còn mang theo cỗ khí thế cao cao tại thượng khí thế càng khiến cho Lưu Khôn tâm dương khó nhịn. Nếu như gã có thể đặt cậu ở dưới thân...

Lưu Khôn liếm liếm môi, mạnh mẽ đè xuống dục hỏa cháy bừng ở dưới đáy lòng. Dù là gã có muốn đến thế nào, thì ở đây cũng không phải một chỗ tốt đi. Nếu trong phạm vi đấu giá mà nổ ra tư đấu, kết quả chỉ có một ——

Đó chính là phải chết.

– Ha hả. Vậy... Coi như là tôi đã nhận sai đi.

Lưu Khôn cười cười, liền thuận theo lời này của Tiêu Thiệu Lâm mà cố ý bắt chuyện. Nhưng trong lòng của gã, đang tập trung suy diễn cảnh tượng gã cùng cậu lăn giường.

– Vậy thì, không biết quý ngài đây, gọi như thế nào đây?

Khóe môi của Tiêu Thiệu Lâm lộ ra một mạt mỉm cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia hàn quang. Đã mấy ngàn năm nay, đã không ai dám dùng cái loại ánh mắt ghê tởm, xấu xí này nhìn mình thế này đi. Nếu lần này, không phải do cậu vội vàng vàng mà bắt đầu tìm kiếm người yêu, thì đã không đáp ứng với Quảng Vương sẽ không tùy tiện thi triển pháp thuật đi. Chứ chỉ bằng vào cái loại ánh mắt này của gã đàn ông đối diện nhìn cậu, thì cậu đã có thể tổng gã đi vào Tu La giới cho luân hồi một ngàn năm đi.

Nhưng mà, làm ra một chút trừng phạt vụn vặt cũng không phải là không thể được a...

Ngay khi Tiêu Thiệu Lâm chuẩn bị tốt để cho gã thưởng thức chút bài học, thì tầm mắt của cậu lại chạm đến hai gã trung niên đang đứng ở phía sau của gã đầu trơn liền khựng lại, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Thật đáng ghét. Cư nhiên lại là người của gia tộc tu chân.

Tiêu Thiệu Lâm khẽ nhủ mày, xem xét công lực của hai gã này vốn không phải là đối thủ của cậu đi. Nhưng, nếu như mình động thủ nói, tất nhiên sẽ dẫn đến chú ý.

Từ lúc tiến vào phòng đấu giá này đến giờ, cậu vẫn luôn cảm nhận được, cả tòa nhà này đều đã bị người bố trí, hạ xuống cấm chế. Tuy rằng những thứ cấm chế này không hề làm khó được cậu, chỉ là đến khi cậu ra tay, tất nhiên liền sẽ có người phát hiện a.

Ngẫm lại, dựa vào dương thọ của Trần Phong, chỉ ít cả hai còn phải ở tại nhân giới nghỉ ngơi đến vài chục năm đi. Cậu cũng không muốn để người khác phát hiện ra thân phận của mình, tiếp theo lại phải ứng phó với một đồng phiền phức không dứt. Chuyện ở nhân giới, thì nên dùng chính phương pháp của người phạm giải quyết vậy a.

Vừa suy nghĩ lại, cậu đã có quyết định.

Tiêu Thiệu Lâm nắm lấy một ngón tay của Trần Phong, cười khẽ, mở miệng:

– Đây là người đàn ông của tôi. Anh ấy thích được gọi tôi là gì, thì tôi được gọi là cái đó đi.

Sắc mặt của Lưu Khôn lập tức trầm xuống. Trong mắt của gã liền dâng lên ngọn lửa phản nộ tung tóe, đồng thời ở trong lòng cũng đang mắng to:

Cái tên hạ lưu dê tiện này. Ngay ban đầu gặp, ông đây muốn thượng mày. Mày lại chết sống không chịu, bày ra một bộ dạng liệt nữ. Tiếp theo, lại phái người đi bắt mày, lại tùy tiện để xảy ra tai nạn xe cộ, biến thành người thực vật. Không nghĩ tới, hôm nay vừa tỉnh, mày lại tùy tiện leo lên một tên đàn ông khác. Đúng thật là con mẹ nó thấp hèn!

Trên mặt của Lưu Khôn hiện lên biểu tình tâm tình bất định, đến cuối cùng, gã vẫn là khắc chế lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Ngay lần đầu gặp gỡ, tôi đã luôn khổ tâm theo đuổi cậu Tiêu, nhưng nói đến thế nào, cậu Tiêu cũng không chịu. Nay cậu Tiêu đã tỉnh, không ngờ, cậu lại chủ động đeo bám đàn ông rồi sao? Sự thay đổi này, thật đúng là rất lớn a.

– Cái mồm của mày nên ăn nói sạch sẽ chút đi!

Trần Phong vụn phần khó chịu, chửi lên.

Đầu tiên là cái gã này không biết chui từ đâu ra, dùng ánh mắt thèm nhỏ dãi, ghé tởm mà nhìn chằm chằm Tiêu Thiệu Lâm. Bây giờ lại gã vừa mở miệng ra liền nói lời lẽ ác ôn này. Thật sự là xem như anh không tồn tại sao?

– Xi. Mày rốt cuộc là cái thứ gì hả. Mày cũng có tư cách nói chuyện với tao sao?

Lưu Khôn ‘hừ’ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Trần Phong.

Gã đã quan sát qua. Xung quanh Trần Phong ngoại trừ Tiêu Thiệu Lâm ra, căn bản không còn có những người khác. Gã là một trong những kẻ thừa kế gia tộc tu chân lánh đời. Gã cũng đã tu luyện qua một số pháp quyết của tu chân. Cho nên, gã biết rõ trong cơ thể của người đàn ông này không hề có bất luận tu vi nào cả, căn bản chỉ là một người thường. Mà, Tiêu Thiệu Lâm, gã cũng tra xét đến càng rõ ràng hơn nữa, cũng chỉ là một người thường mà thôi a.

Đối với người thường mà nói, thì gia tộc tu chân gia tộc cũng gần giống như là thiên thần cao cao tại thượng. Đám người này vốn lấy lòng còn không kịp, làm sao lại dám đối nghịch với gã chứ. Chính vì vậy, Lưu Khôn tuyệt đối không lo lắng cái tên Trần Phong này, sẽ có bất kì bối cảnh gì cả. Bởi gã biết rõ, một sự thật, gã vốn là kẻ có địa vị cao nhất trong Tu Chân Giới, cho nên, không thể nào không phải ra một vài người tu chân cao cường để bảo vệ gã đi, chẳng hạn như là hai người ở phía sau lưng của gã đây.

Đối với loại người thường này, gã chưa từng lo lắng đến vấn đề bản thân sẽ đắc tội ai. Cũng giống như việc ban đầu, gã đã từng ép buộc Tiêu Thiệu Lâm, đến cuối cùng còn gây ra tai nạn xe cộ khiến cho Tiêu Thiệu Lâm biến thành người thực vật. Dù sau đó, mọi người đều biết nội tình này, nhưng từ đầu đến cuối, vẫn

không có ai dám ra mặt đòi lại công bằng thay cho Tiêu Thiệu Lâm cả. Đương nhiên, về mặt này, cũng bao gồm cả nguyên nhân, Tiêu Thiệu Lâm vốn rất không được quan tâm đến đi.

Nhưng mà, dù có nói như thế nào thì, bây giờ cũng vẫn còn ở trong phòng đấu giá, cho nên, ít nhiều gì thì Lưu Khôn cũng phải thu liễm lại một chút đi.

Vì vậy, gã chỉ ‘hừ’ lạnh một tiếng, liền xoay người dẫn theo hai người hộ vệ rời đi. Dù sao thì những gì gã cần nói cũng đều đã nói với Tiêu Thiệu Lâm cả rồi, đợi đến khi ra khỏi hội đấu giá này, gã sẽ phái người bắt cái tên tiện nhân này trở về.

Chỉ là, lúc này đây, gã đã không có tâm tình tốt gì mà để chơi cái trò theo đuổi nữa. Chờ đến khi gã chơi chán, biến tên này thành kẻ dâm dăng rồi, liền tẩy não đi, tặng cho đám bạn bè tà môn ngoại đạo để luyện thành xác song a. Nói không chừng, với gương mặt này của Tiêu Thiệu Lâm, hẳn là sẽ rất được hoan nghênh đi.

Trên mặt của Lưu Khôn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Sắc mặt của Trần Phong âm trầm, hai tay đã siết chặt nắm đấm. Chung quy là anh hận không thể móc ngay súng lục ra, bắn nát cái đầu của tên dê tiện này. Chỉ tiếc là, trước đó, Tiêu Thiệu Lâm đã từng dẫn anh, ở đây cầm mang theo vũ khí. Cho nên, anh đã cất khẩu súng Desert Eagle nằm yên trong ngăn tủ nhà mình.

– Ha hã. Đùng nóng giận a. Cần gì phải tức giận bởi loại mặt hàng này a?

Tiêu Thiệu Lâm nhìn bóng lưng của gã đầu trọc, khinh thường cười.

– Tên dê tiện đó đã vũ nhục cậu.

Trần Phong tức giận khó nhịn.

Đã bao lâu?

Từ khi anh trở thành đại ca Tây khu, đã bao lâu rồi, vốn chưa từng có ai dám làm trò, vũ nhục người của anh trước mặt anh cả đi?

– Ha hã. Chỉ là một con kiến hôi đang kêu gào với em mà thôi. Em cần gì phải tức giận bởi một con kiến hôi đúng không?

Trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm, nụ cười càng lúc càng thêm ngọt ngào như mật, tựa hồ như từ đầu đến cuối, cậu vốn không phải là người mà Lưu Khôn đã vũ nhục vậy.

Trên thực tế, đích thật, cậu cũng chẳng thèm để tâm đến việc vừa nãy, trái lại, lúc này, tâm tình của cậu phi thường tốt a. Bởi vì cậu biết, Trần Phong tức giận là bởi vì cậu đã bị kẻ khác vũ nhục.

Khóe miệng cậu lên, nở ra mặt cười nhàn nhạt, trên mặt Tiêu Thiệu Lâm liền xán lạn lên là bởi vì điều này a. Mặc dù Trần Phong mạnh miệng không chịu thừa nhận, thế nhưng cậu biết ——

Phong của mình a. Dù là ở bất cứ lúc nào, nơi đâu; dù là anh có mất hết ký ức đi nữa, cũng sẽ không quên bệnh vực cho mình nha.

8. Chương 8

– Phong, em thích cuộc sống hiện tại sao?

Đột ngột, Tiêu Thiệu Lâm hỏi ra một câu.

Trần Phong sợ run một cái,

– Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy?

Tiêu Thiệu Lâm vẫn mang theo sắc mặt bình thản, hỏi lại lần nữa:

– Nói thật lòng cho anh biết đi. Phong, em thích cuộc sống hiện tại sao?

Trần Phong do dự một chút, gật đầu:

– Thích ư?

Tiêu Thiệu Lâm nhin không được bật cười:

– Thích là thích. Không thích là không thích, thế nào còn có thêm cái từ ‘ư’ nữa hả?

– Ách... Hẳn là thích đi. Ít nhất, thì trước đó, khi vẫn chưa quen biết cậu, thì tôi sống cũng rất là hài lòng đi.

Trần Phong nhìn Tiêu Thiệu Lâm một cái, lạnh lạnh nói.

Trong nháy mắt, trên đỉnh đầu của Tiêu Thiệu Lâm xuất hiện một bầu trời u ám. Cậu ngồi chồm hổm ở trong một góc, mà lấy ngón tay vẽ vòng tròn lên trên tường.

Phong ghét bỏ mình a...

Phong ghét bỏ mình a...

Bất quá, rất nhanh, cậu liền hồi phục lại tinh thần. Bởi vì Trần Phong vừa bồi thêm một câu:

– Sau đó, đến lúc có cậu xuất hiện, thì ngoại trừ xảy ra chút chuyện ra, hình như cũng không có gì khiến tôi không hài lòng cả đi.

– ‘Chút chuyện’ đó là gì a?

Tiêu Thiệu Lâm hăng hái bừng bừng hỏi, quyết định phải xoá bỏ hoàn toàn ‘chút chuyện’ này đi, để khiến cho Trần Phong hoàn toàn hài lòng a.

Trần Phong nâng hàng lông mi lên, nhìn cậu, quan sát từ trên xuống dưới một lượt, đến cuối cùng, đường nhìn lại dừng lại giữa hai chân của cậu.

Tiêu Thiệu Lâm ngẩn ngơ một hồi, rốt cục mới kịp phản ứng, bỗng kéo lấy tay của Trần Phong qua, ấn lên nơi nào đó, mở miệng nói lời sâu xa:

– Phong. Nơi này, là cội nguồn để vun đắp nên hạnh phúc cả đời của em a. Nếu như không có nơi này, thì sau đó sẽ không còn có ai tới để thỏa mãn được em đi?

– Cút!

Trên trán của Trần Phong nẩy lên gân xanh ngay lập tức. Làm sao mà anh đã quên mất một điều quan trọng rồi vậy a. Đối với cái loại da mặt có còn dày hơn cả bức tường này, tuyệt đối không nên nhắc đến nơi đang ở dưới bụng tính xuống ba tấc này đi. Vốn chỉ cuộc đối thoại làm phí thời gian mà thôi. Không phải, là từng trong miệng của cậu ta sẽ phun ra mấy lời, chung quy sẽ khiến cho anh phải tức giận đến nổi trợn lồi đình đi.

Tiêu Thiệu Lâm nhin không được nở nụ cười, trêu chọc Trần Phong, cảm giác thật sự là cực kì vui vẻ nha.

– Được rồi. Nói đi, tại sao cậu lại đột nhiên thốt ra cái loại câu hỏi này đây?

Trần Phong vốn lười chấp nhặt với cái tên sắc quỷ chết bầm này.

– Không có gì a. Chỉ là anh vẫn luôn muốn dẫn em theo anh quay về Minh Giới. Nhưng mà, anh đã quên mất, từ đầu đến cuối, em vốn là một người bình thường. Làm sao lại có thể theo anh đi vào Minh Giới được đây. Vả lại, mấy ngàn năm qua, chúng ta đều luôn ở mãi một chỗ. Tuy là lần này, bởi vì ngoài ý muốn, mới đến nhân giới, nhưng mà, nếu như em muốn ở lại đây mà nói, thì kì thật, anh có thể làm cho chúng ta ở lại chỗ này chơi trong thời gian dài hơn một chút đi.

Tiêu Thiệu Lâm cũng khó có được mà nghiêm túc đến vậy.

– Có ý gì?

Trần Phong hỏi. Lẽ nào, cái tên sắc quỷ chết tiệt này, còn có thể có cái loại thuốc trường sinh bất lão gì sao?

– À. Đám vật phẩm được đầu giá trong giới tu chân này, trong đó vốn cũng không có bất kì thứ nào thật sự tốt đẹp cả đi. Ừm... ngoại trừ cái ngọc bội kia của em, vốn không cần tính vào đi. Nhưng, đối với người thường mà nói, có một số loại có tác dụng dùng để kéo dài tuổi thọ, cũng không tệ đi. Chúng ta có thể mua đại một ít về cho em ăn a. Vậy thì, em có thể tăng thêm vài chục năm sống ở nhân giới đi.

Tiêu Thiều Lâm chỉ vào vài thứ có ở trên danh sách, mà nói.

– Như vậy cũng có được sao?

Trần Phong khó có thể tin được mà bật hỏi.

– Đương nhiên a.

Tiêu Thiều Lâm nhin không được, cười rộ lên.

Dù gì, cậu cũng đường đường là Quý Vương a. Tuy hiện tại, cậu không thể trực tiếp dùng minh lực của mình, để thay đổi thể chất của Trần Phong, để cho anh vĩnh sinh bất tử. Nhưng, cậu vẫn có thể mua về một ít mấy loại tiên thảo, linh dược, lại tự dùng minh lực của mình luyện thành đan dược kia, thì có hiệu quả giống nhau, không tệ đi.

Cho dù không thể sống mãi, nhưng mà sống lâu thêm vài chục năm cũng không thành vấn đề gì đi.

Kỳ thực, cậu đã sớm tính toán qua. Do ngoài ý muốn, Trần Phong đã đầu thai thành một con người bình thường, cho nên, dương thọ chỉ còn có ba mươi năm mà thôi. Ban đầu, cậu muốn tiếp tục đợi qua vài năm này, đợi đến khi dương thọ của Trần Phong hết, thì sẽ dẫn anh quay về Minh Giới. Thế nhưng, hiện tại, cậu đã thay đổi chủ ý.

Nếu Phong đã thích cuộc sống hiện tại này, vậy thì cậu sẽ nghĩ ra cách để anh lại sống lâu thêm ba mươi năm nữa đi. Dù sao thì cậu cũng có cái bản lĩnh này nha, cậu có nghịch thiên lại sửa thêm ba mươi năm dương thọ, thì đến cả Quảng Vương cũng không dám nói gì đi. Dù sao cũng do sai lầm của lão, mới có thể để cho cái ả tiện nữ nhân mà đẩy Trần Phong rơi xuống dòng luân hồi đi.

– Thế nào?

Tiêu Thiều Lâm nhìn Trần Phong thật chăm chú lại hỏi.

– À...

Trần Phong đột ngột lại do dự.

Tuy Tiêu Thiều Lâm luôn một mực nói hai người là người yêu của nhau, vẫn luôn sinh sống ở Minh Giới. Thế nhưng, muốn cho một con người đã sinh sống hơn hai mươi năm ở nhân giới thì đi về Minh Giới sống kiểu gì đây. Trong lòng của anh, thật là có chút không ổn. Bởi vậy, khi nghe Tiêu Thiều Lâm đột ngột đề nghị nói, muốn sinh sống ở nhân giới nhiều thêm một đoạn thời gian, thực sự khiến có chút tâm động.

Dù sao thì cũng đã là lão phu lão phu đã sinh sống cùng nhau mấy ngàn năm, cho nên, đương nhiên là mọi suy nghĩ trong đầu của Trần Phong làm sao lại có thể thoát khỏi đôi mắt của Tiêu Thiều Lâm. Cậu cười cười. Trong lòng lại đã quyết định chủ ý, một chút nữa, cậu nhất định phải mua nhiều thêm chút linh đan diệu dược, để cho Trần Phong có thể ở nhân giới sống thêm vài chục năm nữa a.

Tách —

Toàn bộ đèn đuốc ở trong đại sảnh đều đã bị tắt. Toàn hiện trường đều lâm vào một mảng đen kịt. Bất quá, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không hề phát ra bất kì tiếng hét la bị giết mình nào. Có thể hiểu được, mọi người đều đã quen thuộc loại tình huống này rồi đi.

Nơi chính giữa trên sân khấu, đột ngột, bắt đầu nổi lên một loạt ánh đèn chói mắt, tấm rèm màu đỏ trên đó, cũng chậm rãi được kéo lên.

Chính giữa sân khấu chỉ có một thiếu nữ trẻ tuổi, ăn mặc kiểu cách đơn giản, lại sang trọng, hoa lệ, luôn mỉm cười đứng ở phía sau tấm rèm này.

Thiếu nữ lớn lên cực kì xinh đẹp. Dưới chiếc váy dạ hội như ẩn như hiện lộ ra phần lớn cặp chân dài trắng như tuyết trắng, khiến cho không ít người đang ngồi dưới sân khấu phải trực tiếp nuốt nước miếng. Đặc biệt là cặp mắt to, long lanh, luôn phóng điện, câu hồn kia của thiếu nữ, cứ như là mang theo thâm tình dày đặc, tựa hồ như chỉ cần liếc mắt nhìn nhin kĩ một lần, lập tức sẽ tự sa vào trong đó. Cảm giác như, mọi yêu thương ở trong mắt của thiếu nữ này đều là dành cho mình vậy.

Trần Phong cũng cảm nhận được một loại sức mạnh mê hoặc rất mãnh liệt đang tản ra. Chỉ là, so với thiếu nữ trên sân khấu, thì anh vẫn nghĩ là, Tiêu Thiệu Lâm bên cạnh càng mê người hơn một chút đi.

– Hồ ly tinh.

Tiêu Thiệu Lâm nhỏ giọng nói vào bên tai của Trần Phong. Hơi nóng từ trong khoang miệng phun ra, phủ lên lỗ tai của Trần Phong, khiến cho anh nhin không được phải giật mình, bên tai cũng mơ hồ, bắt đầu phát nóng lên theo.

Tiêu Thiệu Lâm lén cười ra tiếng, tiếp tục ghé vào lỗ tai của anh, nói:

– Yên tâm đi. Mị thuật của ả, vốn không có tác dụng với em đâu.

Trần Phong không được tự nhiên, đẩy đẩy cậu ra, thấp giọng nói:

– Nói chuyện thì nói chuyện, cần gì phải dựa sát vào để làm gì vậy hả.

Nụ cười ở trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng thêm vui vẻ, vẫn tiếp tục nhích lại gần gần lỗ tai của anh mà nói:

– Em nhìn xem. Mọi người xung quanh đều đang khe khẽ nói nhỏ với nhau. Nếu như anh nói chuyện quá lớn, thì sẽ dễ gây chú ý lắm a.

Trần Phong trừng mắt liếc cậu. Nhưng anh cũng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng tiếng hít thở nóng bỏng không ngừng vang lên bên tai của mình.

Tiêu Thiệu Lâm híp lại đôi mắt, càng cười đến giống như hồ ly. Bởi, rất rõ ràng là, Trần Phong đã quên mất một điều rằng, nếu như cậu muốn, thì cậu hoàn toàn có thể đem những lời nói kia, trực tiếp hiện ra ở trong đầu của Trần Phong. Chỉ là lúc này, tất nhiên là cậu sẽ không đi nhắc nhở điều này cho Trần Phong biết rồi a.

Vì vậy, vị Tiêu Thiệu Lâm đây, có vẻ mới là hồ ly chính hiệu này đây, liền cực kì vui sướng ngấm ngấm, màu đỏ ửng nổi lên từ cái lỗ kia của Trần Phong, đang bắt đầu phủ lên, dọc theo chiếc cổ, từ từ nhuộm tiếp xuống dưới đi.

Sau khi đã nói xong vài lời dạo đầu sôi sục, thiếu nữ trẻ tuổi nhanh nhẹn lui về, nhường lại sân khấu. Tiếp theo là một người đàn ông trung niên mặc một bộ lễ phục đuôi én.

Thoạt nhìn, ngoại hình của người này rất tầm thường, sắc mặt lại tái nhợt, tựa hồ như là vừa mới trải qua một cơn bệnh nặng vậy. Nhưng đôi mắt lại sáng quắc, cực kì hữu thần, mang đến một loại cảm giác khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào vậy.

– Không nghĩ tới, ở đây lại có thể dễ dàng thấy được minh tu a.

Trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm cũng nổi lên vài phần kinh ngạc.

Minh Giới vốn không bao giờ gần gũi với yêu giới, tiên giới, ma giới. Đồng thời, cũng tạo nên một tập tính khó có thể thay đổi được, là một loại bản chất luôn thích độc lai độc vãng. Cho nên, thường thường minh tu đều là một thân một người luôn thích giấu mình tu hành ở nơi hoang vắng.

Bởi vì dù nói thế nào thì, trước khi bọn họ vẫn chưa chính thức đi vào Minh Giới, cũng chỉ có thể là cô hồn dã quỷ. Nếu như có gặp phải người thường thì còn không sao đi, nhiều lắm thì cũng chỉ bị la hét vài câu

rằng, có quý. Còn nếu lỡ như không cẩn thận, đụng phải cái loại tu sĩ tâm tính độc ác, đoạt lấy quý đan của bọn họ, lại còn đánh bọn họ đến hồn phi phách tán, thì kết cục, thực sự là khóc cũng không kịp đi.

– Minh tu là cái gì?

Trần Phong không rõ mấy cái phân loại này, tự nhiên là mở miệng hỏi lại rồi.

Mà đương nhiên là Tiêu Thiệu Lâm lại mừng rỡ kè sát đến vừa giải thích, vừa để tiếp tục thổi nóng lỗ tai của Trần Phong đi. Vì vậy, cậu lại càng kể lại tường tận mọi dạng tu chân, từ lớn đến nhỏ, tỉ mỉ giải thích cho anh nghe a.

Ngay trong lúc Tiêu Thiệu Lâm đang ‘kể lại’, giải thích về mọi mặt về việc tu chân, thì người đàn ông trung niên có sắc mặt tái nhợt kia, đã bắt đầu buổi đấu giá của đêm nay.

Đương nhiên, mới mở đầu, chỉ đưa lên một ít vật phẩm gì đó không có tác dụng nhiều, trong đó, một ít lá bùa đơn giản, có lẽ để gọi là vết đuôi quỷ trừ tà đi. Tất nhiên là mấy thứ này chỉ là đồ chơi đối với Tiêu Thiệu Lâm mà thôi, đến cả minh tu đang chủ trì buổi đấu giá ở trên sân khấu, khoe miệng cũng câu lên, nở ra một mặt cười xem thường.

Mấy thứ này, chẳng xua nổi một con tiểu quỷ đi. Đến cả minh tu mới bước lên trên con đường dã quỷ, tùy tiện nhắm mắt lại, cũng sẽ không e ngại những thứ đồ chơi nữa là.

Cho nên, tất cả mọi người ở đây, đều biết hiệu quả của mấy thứ này vốn không tốt đi, bởi vậy, cũng không có bao nhiêu người muốn lên tiếng cạnh tranh đấu giá, mấy lá bùa này cũng không có cách nào nâng lên đến một mức giá quá cao để bán ra được.

Chỉ là, mà mức giá không quá cao của hội đấu giá này, cũng đã khoảng chừng hơn mười vạn đi.

Trần Phong sờ sờ túi chứa tiền mặt của mình, vô lực thở dài.

Ban đầu, anh còn tưởng rằng, anh đã chuẩn bị đầy đủ. Ai ngờ, chỉ mới đấu giá mở màn một vài thứ vật vãnh, cũng đã kéo lên tới mức giá kia rồi. Nếu không phải ở trong tay của Tiêu Thiệu Lâm còn có cái ‘minh thạch’ gì kia, thì chỉ sợ rằng, ngày hôm nay đến đây, đều sẽ thành công cốc a.

Những thứ này ở trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm vốn không có gì lại được mọi người cạnh tranh ra giá, rất nhanh liền được bán đi. Tiếp theo, liền đến phiên một ít dược liệu có thể giúp kéo dài tuổi thọ cho người thường. Mà những thứ này, cũng là mục đích tham gia vào đây của một ít đại gia bình thường đi.

Duyên thọ đan, trường mệnh hương, dịch cân hoàn...

Một kẻ liền nói tiếp vừa một kẻ đều đang cạnh tranh nhau ra giá cao ở trên trời để mua lấy đồng thuốc cổ quái này.

Lần đầu tiên, thật sự là Trần Phong mới biết, thì có nhieu kẻ có tiền đến vậy đi...

Tiêu Thiệu Lâm hơi nhíu mày. Cái hội đấu giá này là đang làm cái gì đây. Mấy thứ thuốc này không phải đều được nói là thuốc thần chính tông sao? Từ lúc nào, mà đám thuốc thần chính tông này lại thành chút nước bỏ đi rồi đây?

– Cậu làm sao vậy?

Nhìn thấy sắc mặt không vui của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong liền nhin không được, hỏi.

– Không sao cả. Chỉ là không nghĩ đám thuốc thần dám bán ra ở đây, đều chỉ là một chút thứ thừa cặn không đáng giá gì như vậy a.

Tiêu Thiệu Lâm cũng không có cố ý hạ giọng. Cách đó không xa, một lão tóc trắng xoa ngồi ở ghế bên kia, lập tức biểu hiện không vui, trừng mắt liếc cậu, trong miệng lầm bầm một câu:

– Trẻ con vô tri.

Dĩ nhiên là với đôi tai thính của Tiêu Thiệu Lâm thì sẽ không thể nào bỏ sót được lời này rồi a, chỉ là cậu lười so đo với đám người này.

– Quên đi. Dùng những thứ kia còn không tốt bằng hiệu quả song tu của hai ta a.

Tiêu Thiều Lâm lười biếng duỗi thắt lưng một cái.

Loại hành vi nổi bật này khiến cho mọi người có mặt ở trong phòng đấu giá đều thấy được. Không ít người đều dời lực chú ý tập trung lên trên người của cậu, trong mắt đều tràn đầy khinh bỉ.

– Này, cậu nên chú ý hình tượng chút đi.

Tuy rằng thường ngày, Trần Phong cũng không câu nệ tiểu tiết, nhưng ở trong trường hợp này, lại tùy ý làm ra hành vi duỗi người này, thật đúng là anh không thể nào làm được đi.

– Em hôn anh một cái thì anh sẽ chú ý một chút nha.

Tiêu Thiều Lâm cười tủm tỉm, quăng cho Trần Phong một cái mị nhãn.

Trần Phong hận không thể vung một đấm ra, hung hăng nện lên trên mặt của đối phương.

Vừa nghe đến câu nói này, thì lực chú ý vốn vẫn chưa rời khỏi người của bọn họ, dĩ nhiên là bên tai của những kẻ này, đều nghe được câu nói không có chút hạ thấp giọng này chút nào đi. Cho nên, cũng vì lời này, mà tầm mắt của mọi người xung quanh lại thay đổi, từ khinh bỉ đã biến thành coi thường.

Thì ra, chỉ là một tên trai bao nhỏ nhoi, của một gã nhà giàu mới nổi nào đó, trong lúc vô tình lại có được thiệp mời đấu giá này đi–

Đây là ý nghĩ của phần lớn mọi người ở đây.

Xa hơn một chút, trên ghế ngồi, Lưu Khôn đã có chút giận tái mặt. Tên đàn ông mà gã đã từng để ý. Hôm nay vừa xuất hiện, lại đi quyến rũ, leo lên một người đàn ông khác. Một màn này, quả thực không khác gì đã vung một bạt tay lên trên mặt của gã.

Bất quá...

Nghĩ đến một lúc nữa, gã bắt được cậu mang trở về, gã lại có thể thoả thích dần vật cái đồ đệ tiện kia, thì tâm tình của Lưu Khôn lập tức trở nên tốt hơn nhiều đi.

Tiêu Thiều Lâm vốn chú ý mắt với mấy thứ này. Mà Trần Phong lại là dốt đặc cán mai.

Tuy rằng mấy thứ ở trong danh sách này lần lượt được mang lên bán đấu giá, xung quanh vẫn đang cạnh tranh ra giá rất kịch liệt, nhưng hai người vẫn rất nhàn nhã, đều luôn thoải mái nói chuyện phiếm với nhau.

Theo thời gian trôi qua, từng kiện thương phẩm nối tiếp nhau được người ta đua nhau mua đi.

Bầu không khí ở trong đại sảnh cũng đã bắt đầu sôi nổi lên.

Mấy thứ được cầm ở trên tay của người đàn ông tái nhợt, càng lúc càng kỳ dị. Mà mức giá hô lên từ trong miệng của đám người mua đang cạnh tranh ở bên dưới, cũng đã chuyển từ tiền mặt biến thành các loại tài nguyên khác, thậm chí, có kẻ đã bắt đầu sử dụng tiên thạch.

– Thương phẩm ba trăm bảy mươi sáu.

Giọng điệu của người đàn ông tái nhợt này, vừa bình tĩnh như cũ, bắt đầu nói.

– Một mảnh ngọc bội được điêu khắc hình rồng ngọc bội. Mảnh ngọc bội này là do một vị tán tu vô tình tìm được. Công dụng vốn không tra ra được. Chỉ có điều, trong mảnh ngọc bội này vốn ẩn chứa minh lực thâm hậu, tuy rằng không có cách nào hấp thu được, nhưng nếu như đeo mảnh ngọc bội này lên, cùng tiến hành tu luyện mà nói, thì đối với minh tu là vô cùng hữu ích.

Khi người đàn ông tái nhợt này nói đến câu ‘đối với minh tu, vô cùng hữu ích’, thì trên mặt lại hiện lên một mặt ửng hồng. Nhưng hắn cũng biết, loại đồ vật tốt này, hắn vốn không voa khả năng mua nổi đi, bởi vậy, tâm tình cũng rất nhanh bình tĩnh lại.

– Giá khởi đầu, hai mươi viên tiên thạch hạ phẩm. Phía dưới bắt đầu ra giá.

Khi vừa nghe thấy, có ích lợi đối với quá trình tu luyện minh tu, ở dưới đài, không ít người đã bắt đầu rục rịch. Phần lớn những kẻ này, đều đang tu luyện một chút thuật tán tu mao sơn. Cái gọi là mao sơn thuật,

có đại đa số đều phải lợi dụng mấy thứ quý vật, cương thi gì đó để tiến hành tu luyện. Bởi vậy, nếu mua được một mảnh ngọc bội như vậy mang về, thì cũng là rất có ích đối với bọn họ đi.

Rất nhanh, người đàn ông tái nhợt lại báo giá, mức giá của ngọc bội đã trực tiếp từ hai mươi viên tiên thạch hạ phẩm nâng lên tới bảy mươi viên.

Tầm mắt của người đàn ông tái nhợt nhìn chằm chằm vào hai bên trái phải của màn hình, mọi mức giá đang báo giá lên đều đang xuất hiện trên đó, mà việc hắn cần làm, cũng chỉ là không ngừng báo ra mức giá mới nhất.

Đột nhiên, trong nháy mắt, ánh mắt của người đàn ông lập tức tan rã, tiếp theo, phẳng phất giống như để xác nhận điều gì đó vậy, hắn để sát đôi mắt dí vào màn hình, nhìn kỹ lại.

Sau khi đã xác nhận là hắn nhìn không lầm, mới bất giác nói lỏng cổ áo ra, cảm giác mình tựa hồ như có chút miệng khô lưỡi đắng.

Đám khách ở dưới sân khấu có chút kinh ngạc khi nhìn thấy động tác liên tiếp của người đàn ông này. Nhưng mỗi người đều giữ đúng quy củ, không ai dám mở miệng lớn tiếng xôn xao.

– Một viên minh thạch thượng phẩm.

Người đàn ông tái mở miệng run giọng, thốt lên một mức giá.

Trong nháy mắt, toàn bộ khách khứa trong căn phòng, đều an tĩnh xuống.

Không ai nghĩ đến, trong lúc này, mức giá lại đột ngột nhảy lên đến cái giá cả mà loại người bình thường như họ vốn không cách nào với tới nổi đi.

Một viên minh thạch thượng phẩm, tương đương với một vạn viên tiên thạch hạ phẩm, tức là từ bảy mươi lên một vạn, sự chênh lệch này cũng thực sự là chút quá mức đi. Trong đại sảnh, không ít người ban đầu vốn không có hứng thú tham gia vào phiên đấu giá này, cũng không chuyển lực chú ý tập trung lên trên miếng ngọc bội này, như là đang muốn tìm kiếm xem có cái chỗ nào thần bí đây.

Dần dần, trong đại sảnh bắt đầu lớn tiếng ồn ào lên, chỉ là do, có rất nhiều người, ở trong mắt đã bắt đầu hiện lên sự tham lam.

– Vị khách có số thứ tự một trăm tám mươi bảy đã báo giá một viên minh thạch thượng phẩm, còn có ai trả giá cao hơn nữa sao?

Rất nhanh, người đàn ông tái nhợt cũng đã trấn định lại, chậm rãi nhìn xung quanh các khách hàng trong căn phòng này.

– Cậu đang làm cái gì vậy hả?

Trần Phong đề thấp giọng hỏi, tàn bạo trừng mắt liếc Tiêu Thiệu Lâm.

Dưới hoàn cảnh không rõ ràng này, hành vi cực kỳ ngu xuẩn nhất, đó chính là làm ra việc nổi bật hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Tuy rằng, hiện tại, mọi người trong hội trường đều không có ai biết được số thứ tự của hai người. Thế nhưng, ai biết được, sau đó bọn họ có thể điều tra ra, rốt cuộc là ai đã báo ra cái giá này đi.

Tiêu Thiệu Lâm vô tội sờ sờ mũi. Chỉ cần dựa vào minh lực tinh thuần, mạnh mẽ ở trên người, đã ngưng kết ra minh thạch thì làm sao lại có thể là cái loại trung, hạ phẩm tàn tạ này a.

Không hề có cạnh tranh nào nữa, cho nên, miếng ngọc bội có công dụng không rõ này, đã được Tiêu Thiệu Lâm dùng một viên minh thạch thượng phẩm mua về.

*

– Đi, tra xem là ai ra cái giá minh thạch thượng phẩm kia, còn có, nếu như đã tìm ra người kia, nghĩ cách đào ra công dụng của khối ngọc bội đó mang lại ích lợi gì từ trong miệng của hắn ra cho tôi.

Lưu Khôn là con cháu kế thừa nhà thế gia, tự nhiên cũng không phải là thằng ngốc, vội vã phân phó người đi theo ở phía sau.

*

Cùng lúc đó, cùng một cảnh vật ở trong phòng, ba khu vực đều vẫn đang tiếp tục diễn ra các cuộc đấu giá khác.

Ngay khi vật phẩm kế tiếp được mang lên bán đấu giá, hiện trường đã có không ít người đều vội vã rời đi.

Trái lại, Trần Phong cũng không hề chú ý tới. Tuy Tiêu Thiệu Lâm có thấy, nhưng căn bản là cậu không thèm để ý đến đi.

Sau khi buổi bán đấu giá chấm dứt, Tiêu Thiệu Lâm và Trần Phong cầm miếng ngọc thiếp mời kia, đi phòng đấu giá sau hậu sân khấu để lấy ngọc bội. Mà, người giao ngọc bội cho hai người, lại trùng hợp là vị quý tu đã chủ trì trên sân khấu.

Khi nhìn thấy bọn họ, người đàn ông tái nhợt yên lặng đưa hộp đựng ngọc bội cho hai người. Trước khi cả hai bước ra khỏi cửa, đột ngột, lại có một giọng nói truyền vào trong đầu của Trần Phong:

“Lập tức rời khỏi đây đi”.

Trần Phong vô cùng kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn, nhưng phẳng phất như người đàn ông tái nhợt này, bày ra dáng vẻ giống như chưa từng phát sinh việc gì, xoay người rời khỏi.

– Làm sao vậy?

Tiêu Thiệu Lâm chú ý tới sự khác thường của Trần Phong, thuận miệng hỏi.

Trần Phong thấp giọng nói:

– Hắn kêu chúng ta mau rời khỏi đây. Có phải là đã xảy ra tình huống gì không ổn sao?

Trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm hiện lên biểu tình hiểu rõ, khước miệng hơi câu lên, đáp:

– Không có việc đâu. Chỉ là một đám phế vật mà thôi. Nếu như bọn chúng thông minh, biết điều một chút, thì cũng đừng nên đến gây chuyện với anh đi. Có điều... lòng tham, lại rất dễ khiến cho con người ta dễ dàng bị toi mạng nhà.

Sau khi nói xong lời cuối này, trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm đã tràn đầy sát khí.

Giới tu chân vốn tàn khốc. Đương nhiên, Tiêu Thiệu Lâm đều hiểu biết đến rõ rệt như lòng bàn tay đi. Dù gì ngày xưa, cậu vốn cũng chỉ là một quý vật nho nhỏ, cũng đã từng bị người người khi dễ qua. Chỉ có điều, sau khi cậu đã trở thành Quý Vương, thì cái loại chuyện này đã không còn xảy ra lại lần nào nữa.

Khẽ xoay cổ tay của mình, trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm hiện lên một mặt cười nhạt. Nhưng thật ra, cậu đã quên, ở tại nhân giới, cái đám người gần chạm đến sát đến lần ranh của giới tu chân này, chỉ e, đúng là chưa từng nghe qua danh tiếng lừng lẫy của cậu đây. Xem ra, cậu nên cho bọn chúng một bài học, để lưu lại một ân tượng để ‘khắc sâu’ cũng không tệ nha.

– Tôi nhìn thế nào, cũng thấy giống như là cậu đang thật cao hứng vì có kẻ đang đánh chủ ý lên tôi đi?

Trần Phong nghiêm túc nhìn biểu tình của Tiêu Thiệu Lâm, không tự chủ được nói rằng.

– Không có mà a.

Tiêu Thiệu Lâm cười đến rất vui sướng.

Vì cậu vừa nhớ đến, trong lúc này, Trần Phong vốn không hề có bất kì năng lực nào để có thể tự bảo vệ mình cả, hay nói cách khác là, cậu sắp sửa sẽ được diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân cho đã thêm đi.

– Đeo ngọc bội vào đi.

Tiêu Thiệu Lâm vừa cầm lấy chiếc hộp vừa mở ra, cầm lên ngọc bội, biến ra một sợi dây màu hồng chẳng biết từ nơi nào, xỏ vào, sau đó đeo lên trước ngực của Trần Phong.

– Đây là cái gì?

Trần Phong xách cái sợi dây này lên, vừa sờ lên, liền cảm giác được mềm mịn, khẳng định sợi dây này vốn không phải là cái loại dây màu hồng vẫn hay được bày bán bên đường đi.

Đặt dưới mũi ngửi thử, trên đó còn mang theo một cỗ máu tươi nhàn nhạt.

– Đây là gân rồng mà anh đã dùng máu ngâm qua a.

Tiêu Thiệu Lâm thuận miệng trả lời, kéo Trần Phong đi ra ngoài.

Bởi vì cậu ấy nóng vội muốn xem kịch vui nha.

– Gân rồng?

Trần Phong sợ ngây người. Cậu ta chỉ tiện tay xuất ra một sợi dây hồng lại là gân rồng. Tựa hồ như người này thực sự là rất lợi hại a.

– Đúng rồi a. Đã lấy được ngọc bội rồi. Cậu không phải là nói muốn khôi phục ký ức cùng với pháp lực ngày trước của tôi sao?

Vuốt ve ngọc bội xanh biếc, trong lòng của Trần Phong lập tức sinh ra một cỗ huyết mạch tương liên đi.

– Bây giờ, chỉ có điều bây giờ không phải lúc. Muốn lấy lại ký ức với pháp lực, chờ đến sau khi em chết đi, mới tìm lại được a.

Tiêu Thiệu Lâm giải thích nói.

Trần Phong trừng mắt:

– Vậy mấy lời ban đầu trước khi cậu muốn tìm lại được ngọc bội này là sao hả?

– Là anh lừa em thôi.

Tiêu Thiệu Lâm nhẹ nhàng nói.

Trần Phong:

– ...

*

– Là hắn ta?

Lưu Khôn đứng ở nóc nhà của một tòa building, nhìn tư liệu ở trong tay tư liệu, biểu tình ở trên mặt lại trở nên tốt hơn rất nhiều.

– Thiếu chủ, ngài... biết hắn ta sao?

Một gã mặc tây trang ở phía sau nhin không được hỏi.

– A, chỉ là một kẻ dê tiện không đáng để vào mắt mà thôi.

Lưu Khôn vò lại tờ giấy được ghi đầy chữ kia thành một cục ở trong tay, nhẹ nhàng ném đi, chỉ thấy viên tròn bay đến giữa không trung, ‘xèo’ một tiếng, đột ngột bị bốc cháy. Rất nhanh, liền biến thành một đám tro bụi, bị gió thổi đi, tiêu tán không còn sót lại chút gì nữa.

– Kẻ đưa ra tin tức này, bọn bây xử lý ra sao?

– Thiếu chủ yên tâm. Chỉ là một con báo tinh, đều đã bị xử lý sạch sẽ rồi ạ. Chúng ta là người đầu tiên biết được tin này. Hắn là, mấy nhà thế gia khác cũng không thể nào có tin tức này đi. Nhưng mà...

Gã mặc tây trang lạnh lùng nói.

– ‘Nhưng mà’ cái gì?

– Có kẻ nói, người giao vật phẩm bán đấu giá, chính là cái tên quý tu kia. Thế nhưng hắn đã kịp chạy trốn mất dạng. Khi chúng ta đi tìm đến hắn, thì đã không thấy hắn đâu nữa.

– Xì. Quên đi. Quỷ tu luôn luôn chạy trốn rất nhanh a. Đừng nói là chúng ta bắt không được. Tao nghĩ mấy thể lực khác cũng tìm không ra hắn đi. Cái loại quỷ tu như bọn hắn, đối với loại chuyện này, không né tránh đến ba mươi năm thì không dám xuất đầu lộ diện đi.

Lưu Khôn bĩu môi, vẻ mặt xem thường.

– Thiếu chủ. Hiện tại, chúng ta phải đi bắt người sao?

– Tạm thời không cần.

Trên mặt của Lưu Khôn lộ ra một mặt cười tàn khốc,

– Trước tiên, cứ để cho tụi nó sống qua mấy ngày lành đi. Sau đó, tao sẽ bắt tụi nó chơi một trò vui hơn một chút a.

Hai người tây trang nam len lén liếc nhau, ánh mắt đều lộ ra đồng tình giống nhau.

– Chết tiệt, đây là đã có chuyện gì xảy ra?

Ở quán bar Danh Nghĩa vừa mới bị quấy rối, đây là đã lần thứ ba trong tuần này rồi.

Rốt cuộc, Trần Phong đã giận dữ rồi.

Lão Triệu cúi đầu lui vào góc tường, lão dám đi ra để hứng lấy phần nộ của Trần Phong.

Trương Kiến và Cung Thiên liếc nhau, cuối cùng vẫn là Trương Kiến tiến lên một bước, nói:

– Anh Phong, lần này chuyện rất kỳ quái...

– Đã có chuyện gì?

Trần Phong lạnh lùng hỏi.

– Đám người này rất cổ quái. Khí lực của bọn chúng rất lớn. Người của chúng ta căn bản không thể khống chế được bọn chúng. Hơn nữa, cho tới bây giờ vẫn không bắt được bất kì ai trong bọn chúng. Cho nên, đến nay, cũng vẫn không biết, rốt cuộc, bọn chúng là người ở đâu cả.

Trương Kiến do dự một chút, nhú mày nói:

– Vẫn còn có một việc rất kỳ quái...

– Nói!

– Bọn họ, có một lần sau khi bọn chúng rời đi. Em đã từng phái người mai phục ở bên ngoài, đi theo dõi xe của bọn chúng. Nhưng mà, sau đó, đám đàn em lại trở về báo cáo, nói...

– Nói cái gì?

– Nói, xe của bọn chúng đã biến mất...

– Cái gì?

Trần Phong nhướng hàng lông mi dựng thẳng lên.

– Đúng vậy. Em cũng hiểu là chuyện này rất là kỳ quái. Thế nhưng, tên đàn em theo dõi lại đưa ra lời thề son sắt nói, thật là chiếc xe đó đã hoàn toàn biến mất không còn sót lại bất cứ dấu vết nào cả. Tên đàn em đi theo dõi chính là Tiểu Vương đã đi theo em được vài năm rồi, khẳng định là không hề nói dối đi.

Hai hàng chân mày dày, đậm của Trần Phong gắt gao, nhăn nhú lại thành một đoàn. Anh trầm mặc một lát, đột ngột cầm lấy điện thoại, bấm lên một dãy số, tiếp theo, bên kia bắt máy, anh chỉ là đơn giản kêu đối phương qua đây một chuyến, liền cúp điện thoại.

Trương Kiến và Cung Thiên liếc nhau, trong lòng đều hiện lên vài phần kinh ngạc.

Tuy rằng, Trần Phong cũng không có nói ra tên của đối phương, nhưng cả hai người bọn họ đều biết, người nhận cuộc điện thoại vừa rồi, đúng là người tên Tiêu Thiệu Lâm, đã từng là đại ca Bắc khu đi.

Mối quan hệ giữa Tiêu Thiệu Lâm cùng với đại ca của bọn hắn, trên cơ bản, hai người đều có thể hiểu được đi. Chỉ là, ở trong mắt của bọn hắn, đương nhiên, Tiêu Thiệu Lâm là một người được đại ca bao dưỡng đi. Tuy rằng, bọn hắn vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao hai người này lại quần quýt ở cùng với nhau. Nhưng làm một người thông minh, lại là thủ hạ, hiển nhiên, đây không phải là vấn đề mà bọn hắn cần lo lắng a.

Hiện tại, sự nghi hoặc duy nhất khiến bọn hắn tò mò, đó chính là, lúc này, đại ca lại kêu Tiêu Thiệu Lâm đến đây để làm gì đây a?

Trong phòng, cực kì im ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng chuyển động của cây kim giây ở trên tường đồng hồ treo tường vang vọng lên.

Sắc mặt của Trần Phong vẫn luôn âm trầm. Ba người còn lại cũng không dám đi quấy rầy anh.

Không qua bao lâu, ‘lạch cạch’ một tiếng, cửa văn phòng bị đẩy ra, Tiêu Thiệu Lâm mặc một thân quần áo màu trắng tinh có vẻ rất thoải mái.

Mắt phượng vừa chuyển một chút, Tiêu Thiệu Lâm nở nụ cười:

– Đây là có việc gì vậy?

– Cậu kể lại chuyện vừa rồi, lại lần nữa đi.

Trần Phong âm trầm nói.

Trương Kiến vội vã kể lại hình huống mà tên đàn em đã thấy lặp lại một lần.

Tiêu Thiệu Lâm trừng mắt nhìn. Khóe miệng của cậu liền loay loay:

– Chỉ vì chút việc nhỏ này sao?

Trần Phong nhất thời nhướn hàng lông mi dựng thẳng lên, hỏi:

– Việc nhỏ sao? Cậu có biết một tuần này, tôi đã bị tổn thất bao nhiêu rồi hay không hả? Hơn nữa, bởi ảnh hưởng của chuyện này, đám khách hàng của tôi cũng đã giảm đến thiếu tám, mười phần đi. Không có khách hàng, thì tất nhiên cũng sẽ không thể kiếm ra tiền. Cậu nghĩ rằng đám anh em của tôi, chắc là không cần ăn hay sao hả?

– Ha hả.

Tiêu Thiệu Lâm khẽ cười rộ lên,

– Yên tâm đi a. Chuyện này cứ giao cho ta. Nhưng mà...

Đang nói liền ngừng lại, ánh mắt của Tiêu Thiệu Lâm nhìn Trần Phong liền trở nên có chút không đứng đắn,

– Muốn em làm việc cho. Thì cần phải trả một cái giá đắt nga.

Sắc mặt của Trần Phong liền trầm xuống, bên tai lại nhất thời hiện lên một mặt hồng khả nghi. Anh tàn bạo trừng mắt Tiêu Thiệu Lâm. Trong lòng của anh, liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mắng chửi.

Trương Kiến và Cung Thiên, bao gồm cả lão Triệu đều sửng sốt.

Có phải là bọn họ đã nghe lầm rồi phải không?

Cái tên mặt trắng nhỏ vốn được đại ca của bọn họ bao dưỡng, là đang —

Uy hiếp đại ca sao?

Trong phòng đột ngột im ắng đến đáng sợ, Tiêu Thiệu Lâm tựa hồ như một chút cũng không lo lắng Trần Phong sẽ cự tuyệt. Cậu chậm rãi ngồi xuống sofa. Hai tay đan vào nhau, khẽ lấy chân trái phải chéo lên chân trái, hai đầu gối vừa vặn cùng giao nhau ở một chỗ.

– Mấy người đi ra ngoài trước đi.

Giọng nói của Trần Phong đặc biệt âm trầm, biểu tình trên mặt lại bất định khiến cho người ta khó nắm bắt được.

Lão Triệu luôn luôn rất tinh ranh. Tuy rằng, lão vẫn không biết rốt cuộc, làm sao mà đại ca lại dính lấy cái tên mặt trắng nhỏ ở Bắc khu này thành một khối. Nhưng lão vẫn dựa vào năng lực của mình nhìn ra được ý nghĩa sâu xa trong mối quan hệ này đi, đây gọi là tình thú giữa hai người đã yêu nhau lâu muốn hâm nóng lại tình yêu đi. Cho nên, những tên lam thuộc hạ như bọn hắn vẫn nên trốn xa một chút thì càng tốt a.

Trương Kiến và Cung Thiên liếc nhau, cũng xoay người đi ra ngoài. Trong ấn tượng của bọn hắn, cho tới bây giờ, Tiêu Thiệu Lâm vẫn là một tên phế vật chỉ biết ăn uống, cờ bạc, ăn chơi đàn đúm, chỉ dựa vào công phu của cậu, căn bản, không thể nào gây nguy hiểm nổi cho đại ca đi.

Sau khi tất cả mọi người đi ra ngoài, trong phòng lại im ắng đến quỷ dị.

– Thế nào? Có phải là rất lo lắng hay không a?

Nụ cười ở trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm càng thêm thiếu đánh. Mà, Trần Phong thực sự là hận không thể hung hăng đâm một cú lên trên cái bản mặt này của cậu.

– Em biết mà. Loại chuyện này, chỉ có anh mới có thể giải quyết a.

Tiêu Thiệu Lâm nghiêm chỉnh nói, trong lòng lại ngửa đầu lên trời mà cười to.

Phong của mình, trước sau gì cũng là một người đàn ông rất có trách nhiệm nha. Dưới loại tình huống này, anh sẽ càng tuyệt đối sẽ không thể nào để cho đám thủ hạ của mình chết đói được. Cho nên, anh nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cậu nha.

Trần Phong nhin không được có chút nhụt chí. Nếu như mọi chuyện diễn ra đều giống như cuộc tranh giành giữa các băng nhóm, thì anh sẽ không kiêng kị bất cứ kẻ nào cả. Cho tới bây giờ, đám anh em của anh đều được tôi luyện qua những trận chiến sinh tử, cho nên, đám đàn anh em của anh, con mẹ nó, cũng dũng mãnh hơn rất nhiều mấy đám đàn em của băng nhóm khác đi. Vì vậy, trong tình huống, không có anh ở đây, thì mấy đại ca các khu khác vẫn không dám hó hé lại đây chiếm đoạt. Địa bàn đông khu này của anh vẫn có thể kiên cố chiếm giữ phần hoa nhất trong tất cả các khu đi.

Thế nhưng, dù anh có lợi hại đến đâu, cũng chỉ có thể đánh nhau với đối tượng cũng chỉ giới hạn trong phạm vi là con người chân chính mà thôi đi, chứ không thể nào đánh lại cái loại quỷ thần hư huyền gì đó đi.

Vì vậy, khi đối mặt với mấy loại thần tiên ma quái gì đó, bắt đắc dĩ, anh chỉ có thể đặt mọi hi vọng lên trên người của tên sắc quỷ chết bầm này mà thôi. Dù sao, thì thoát thân, người này tựa hồ như là cực kì lợi hại đi.

– Bây giờ, cậu muốn thế nào đây?

Trong giọng nói của Trần Phong hiện lên sự vô lực không nói nên lời.

Đối diện với cái tên ‘đã tự luôn nhận’ mình là người yêu của cậu ta, cũng không ngừng ăn mình đến khô ráo, không còn sót lại chút gì này. Dù là chút thứ này nọ đáng giá có ở trong tay mình dâng lên tới cửa, thì phỏng chừng đối phương cũng sẽ chướng mắt đi.

Cho nên, nói tới nói lui, thực sự là anh không nghĩ ra nổi mình còn có cái gì để có thể đi trả nổi cái ‘giá đắt’ gì đó của đối phương đi.

Tiêu Thiệu Lâm không nói gì, chỉ có khóe miệng đang cong lên, vươn ngón tay lên ngoắc anh lại đây.

Trần Phong buồn bực từ trên ghế trên đứng dậy, cất bước đi về phía sofa.

– Nói đi. Bây giờ, cậu muốn cái gì đây hả.

Thân hình cao to của Trần Phong cực kì áp bách, đứng đó, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Thiệu Lâm.

– Ngồi trên đây.

Hai chân của Tiêu Thiệu Lâm khép lại, lấy tay vỗ vỗ lên chiếc đùi của mình.

Trong nháy mắt, Trần Phong xấu hổ, cả khuôn mặt đều đỏ ửng lên, trên thái dương mơ hồ nháy ra gân xanh.

– Lẽ nào, đến yêu cầu đơn giản như vậy, em cũng đều làm không được sao?

Tiêu Thiệu Lâm cố ý để lộ ra biểu tình mất hứng.

Trần Phong biết rõ giọng điệu này của đối phương là đang giả bộ, nhưng dưới tình huống đang có việc muốn cầu đối phương, cho nên, anh cũng chỉ có thể cắn giận, ngồi khóa lên trên hai chân của Tiêu Thiệu Lâm.

Đối mặt với hàng nút sơ mi được cài đến kín kẽ này của Trần Phong, Tiêu Thiệu Lâm lại phiền muộn không gì sánh được. Do cậu đang hưng phấn vô cùng mà đã hoàn toàn quên mất chuyện chiều cao chênh lệch giữa hai người. Bây giờ, Trần Phong lại đang ngồi ở trên đùi của cậu mà nói, thì tầm mắt của cậu cũng chỉ có thể nhìn tới lồng ngực của quay Trần Phong mà thôi.

‘Xì.’

Biểu tình phiền muộn này của Tiêu Thiệu Lâm đã thành công khiến cho Trần Phong rất vui sướng đi. Cho nên, anh không lưu tình chút nào mà lập tức cười rộ lên, kéo theo, lồng ngực đầy đặn ở trước mắt của Tiêu Thiệu Lâm càng không ngừng phập phồng.

Hai tay ôm lấy vòng eo của Trần Phong bỗng khê siết chặt. Nửa người trên của Trần Phong thoáng một cái, đã dựa sát lên trên người của Tiêu Thiệu Lâm.

Đối mặt với lớp áo sơ mi màu đen đang mặc này của Trần Phong, Tiêu Thiệu Lâm hí lại đôi mắt, nguy hiểm, tinh chuẩn xác định đúng vị trí, cách áo sơ mi, lập tức, hé miệng cắn một ngụm xuống đầu nhũ ở trước ngực của Trần Phong.

– A!

Thình lình bị tập kích, khiến cho Trần Phong không nhận được giật mình la lên. Tiếp theo, anh cúi gập xuống tay đến túm tóc của Tiêu Thiệu Lâm, kéo đầu cậu ngửa về phía sau.

– Cậu đang làm cái gì vậy hả?

Tiêu Thiệu Lâm không thèm để ý đến tóc mình đang bị kéo đến da đầu đau nhức, thỏa mãn liếm liếm môi. Trên ngực của lớp vải áo sơ mi màu đen đã bị thấm ướt một chỗ nhỏ, đúng ngay vị trí đầu nhũ bên ngực trái. Chỉ cần dựa vào lực cắn xuống vừa rồi, cậu có thể xác định, trên ngực của Trần Phong, nhất định là đã được để lại một vòng dấu răng nhằn nhặt rồi đi.

– Hôn anh.

Tiêu Thiệu Lâm đột ngột yêu cầu, nói.

– Cái gì?

Trần Phong ngẩn người hỏi lại.

– Anh muốn em chủ động hôn anh.

Tiêu Thiệu Lâm bất mãn nhắc lại một lần nữa.

– Cậu... tại sao cậu lại đột nhiên nhắc tới chuyện này hả?

Trần Phong bỗng nhiên xấu hổ.

– Từ khi chúng ta gặp lại, em vẫn chưa từng chủ động hôn anh a.

Ánh mắt của Tiêu Thiệu Lâm nhìn Trần Phong mang theo vài phần ai oán.

Vừa mới bắt đầu, Trần Phong vừa có chút tay chân luống cuống, tiếp theo, anh vừa giận lại phần nộ.

Chết tiệt. Bắt đầu từ lần đầu tiên, đều không phải là cậu ta mau lẹ cởi bỏ hết quần áo, không nói một lời liên lảm. Bây giờ, lại còn dám đòi mình chủ động hôn môi. Cái rắm a. Không hôn cũng đã như vậy rồi. Nếu như anh còn chủ động hôn xuống, thì anh nên tự lo lắng cho bản thân liệu có thể sống sót mà bỏ xuống giường được không đây a.

– Hôn hay không, không phải cũng đều như nhau cả sao?

– đương nhiên không giống nhau rồi a.

– Vốn không có gì khác biệt cả.

Tầm mắt của Trần Phong nhìn trái ngó phải...

– Thật là không giống nhau mà. Anh muốn em hôn anh.

Tiêu Thiều Lâm kiên trì.

– Làm sao mà cậu lại phiền đến thế hả?

Trần Phong xấu hổ đến cả khuôn mặt biến đen đi.

– Rốt cuộc thì em hôn hay là không hôn đây?

Tiêu Thiều Lâm ngày lúc càng đen thêm.

Hai đôi mắt lấp lánh hữu thần của cả hai đối diện nhau.

Cuối cùng, lại là Trần Phong bại trận. Không còn cách nào khác, dưới kẻ mạnh thì kẻ yếu chỉ có thể phục tùng. Căn bản là anh vốn đánh không lại cái tên sắc quỷ chết bầm này a. Tuy rằng bình thường, thoát nhìn người này xem như là ôn nhu. Nhưng anh lại hiểu rõ, bản chất của đối phương căn bản là một người khó chơi. Nếu khiến cậu ta tức giận, hậu quả tiếp theo, đó chính là anh không có trái ngọt để ăn đi. Còn không bằng, bây giờ, anh vẫn cứ nên tùy tiện ứng phó một chút là được rồi đi.

9. Chương 9

Hôn là được chứ gì.

Trần Phong phần nộ nói lớn.

– Ừm...

Quả nhiên là Tiêu Thiều Lâm bắt đầu vui vẻ lên, hưng phấn chớp mắt nhìn anh.

– Cậu nhắm mắt lại đi.

Trần Phong bị cậu nhìn đến da đầu đều tê dại.

Tiêu Thiều Lâm lập tức thuận theo, nhắm mắt lại, dưới hàng lông mi dài nhỏ in xuống lại một hàng bóng đen nhàn nhạt.

Trần Phong nhìn ngoại hình tuấn mỹ của Tiêu Thiều Lâm, trên mặt của anh, mơ hồ đỏ ửng lên.

Là một tên đại ca xã hội đen dám đánh nhau dám chém giết, nhưng việc hôn môi này lại thật sự là quá xa lạ đối với anh đi.

Tuy rằng, đôi môi đỏ mọng ở trước mắt này, hắn đã từng hôn môi qua vô số lần. Chỉ có điều là, mỗi một lần, anh đều là vào vai bị động hưởng thụ. Nhưng hôm nay, cậu lại kêu anh phải chủ động. Thật là anh có chút không biết phải nên ra tay như thế nào cả.

Giữa hai cánh môi phần hồng đang chút hé ra, tạo nên một khe hở thật nhỏ, mơ hồ như có thể nhìn thấy được đầu lưỡi đầy đặn ở bên trong đó.

Trần Phong nuốt nuốt nước miếng. Đôi mắt nhất thời nhắm lại, tâm bỗng treo cao lên, mang theo một cổ cường thế như hổ đói mà vô đến, hung hăng hôn xuống đó.

Vừa chạm đến đôi môi rất mềm mại, có chút ướt át này.

Đầu lưỡi của anh xoay người, đảo loạn một trận ở trong miệng của đối phương, lại không thấy có bất kì phản ứng chống lại nào.

Đột nhiên, Trần Phong trở nên hăng hái. Bắt đầu tích cực mà tiếp tục liếm láp thỏa thích mọi chỗ ở trong khoang miệng của đối phương trong miệng. Mỗi một tác bên trong đều bị anh dùng lưỡi của mình, hung hăng nếm qua một lần, cả chiếc lưỡi của đối phương tựa hồ như cũng đã mang cho mùi vị của anh vậy.

Không ổn!

Chuông cảnh báo ở trong đầu của Trần Phong réo vang lên. Tuy rằng, anh vẫn còn có chút luyến tiếc xúc cảm mềm mại trên môi của đối phương. Nhưng thứ cứng rắn gì đó trên mõng của anh đã báo cho anh biết tình huống nguy hiểm bây giờ là, nếu cứ tiếp tục hôn xuống mà nói, thì cái ghế sofa to ở trong phòng làm việc này, chỉ e là sẽ phải phát huy cái công dụng khác đi.

Giữa hai đôi môi vừa tách ra, lập tức kéo ra một sợi tơ dài trong suốt.

– Hô... Hô...

Trần Phong thở hổn hển, phát ra tiếng ‘ồ ồ’, tựa hồ như là hiện tại, anh mới ý thức được, trong quá trình hôn môi vừa rồi, anh vẫn không hề hô hấp đi.

Tiêu Thiệu Lâm chậm rãi mở mắt ra. Đôi mắt nhìn về Trần Phong mang theo tiểu ý ám áp.

– Thật nát.

Đôi môi của cậu vừa hé ra, thốt lên câu đầu tiên lại khiến Trần Phong lập tức giật mình.

– Cái gì hả?

– Anh nói, kĩ thuật của em vẫn là vụng về như vậy a.

Khóe miệng của Tiêu Thiệu Lâm không tự chủ được câu lên.

Không ngờ là, Phong của cậu đã ở nhân giới được hơn hai mươi năm rồi đi, mà kĩ thuật hôn môi vẫn đều vụng về trước sau như một nha.

– Thối lắm!

Trần Phong then quá hóa giận. Cái tên sắc quỷ chết bầm này lại còn chê kĩ thuật của anh tệ hại sao. Nghĩ vậy, trong lòng của anh, nhịn không được lại có chút lên men. Nhưng đúng là, kĩ thuật hôn môi của cái tên sắc quỷ chết bầm này, không tệ đi. Cũng không biết là cậu ta đã luyện ra từ trên thân của bao nhiêu người mới thành thạo vậy đi.

– Vẫn là để cho anh tới dạy em ha.

Tiêu Thiệu Lâm cười đến cực kì xấu xa, cổ tay bỗng nhấc lên, khiến cho chiếc đầu của Trần Phong cúi xuống, lại đoạt đi hô hấp của anh lần nữa.

– Ừm... Ừm...

Trần Phong muốn giãy dụa, nhưng hai cánh tay lại bị cầm cử động được đặt xuôi xuống bên người.

Đôi mắt của Trần Phong đều trừng lên thật to. Trong mắt đều lộ ra hung quang trừng cái tên sắc quỷ chết tiệt này, tiếp theo, sắc mặt lại tối sầm.

Chết tiệt! Cái thứ quái quỷ kia, hình như lại trở nên lớn hơn nữa rồi đi...

– Hô...

Thẳng đến khi Tiêu Thiệu Lâm hôn đến đã thỏa mãn, mới thả Trần Phong r.

– Khốn kiếp!

Sắc mặt của Trần Phong đã bị ghen đến mức đỏ bừng.

Hít vào từng ngụm lớn không khí, nụ hôn vừa nãy, thiếu chút nữa đã muốn mạng của anh rồi đi.

– Hình như có chút thất sách a.

Tiêu Thiệu Lâm nhin không được cười khở.

Dục vọng của nửa người đang rục rịch, thế nhưng nếu ngay ở đây mà áp đảo Trần Phong mà nói, thì nhất định đối phương sẽ rất tức giận đi. Hơn nữa, nói không chừng, anh sẽ cầm cậu bò lên trên giường của anh dài dài a. Tuy hiện tại, cậu có thể dựa vào ưu thế pháp lực mà mạnh mẽ áp đảo anh, thế nhưng một ngày nào đó vài chục năm sau, chờ đến khi anh có lại pháp lực ở trong tay, thì...

Tiêu Thiệu Lâm hung hăng đánh một cái rùng mình, cho nên, chính là quên đi...

– Được rồi. Tôi cũng đã hôn xong rồi đi. Nói mau, bây giờ phải nên làm gì đây?

Giọng nói của Trần Phong có chút khàn khàn. Lốp vải quần jean bao chặt lấy cái mông căng mọng, đầy đặn. Giữa kẽ mông đó, có thứ thô to nào đó đang chậm rãi ma sát qua lại. Tuy rằng cách hai tầng lớp vải quần, nhưng cái cái loại xúc cảm này, lại khiến cho anh nhin không được mà da đầu tê dại.

Tiêu Thiệu Lâm cố gắng chôn đầu vào trước ngực của Trần Phong, lại hít vào một hơi thật sâu hít, cậu vẫn đang cố sức bình ổn rục rịch ở nửa người dưới của mình.

– Buổi tối, anh sẽ đi tìm ra cái đám phiền toái này, lập tức ra tay giải quyết sạch sẽ hết cho em.

Bởi vì đang cố đè nén dục vọng, tâm tình của Tiêu Thiệu Lâm khó chịu. Cho nên, cậu để chuyển luồng oán khí của mình phát tiết lên trên người của cái đám tự tìm phiền toái xúi quẩy kia đi.

– Tôi cũng muốn đi cùng.

Trần Phong nhú mày.

– Cũng được a.

Tiêu Thiệu Lâm cười cười.

Dù sao thì Trần cũng đã có ngọc bội hộ thân, cho nên, mặc kệ là có bất cứ sức mạnh gì đó, vốn dĩ không thể nào gây thương tổn cho anh được cả.

– Có cần lại mang theo ít người không?

Trần Phong suy nghĩ một chút, lên tiếng hỏi.

Nếu như ngoại trừ đám thuộc hạ tu chân ra, mà đối phương còn có đám tay chân bình thường nữa thì làm sao bây giờ?

Hảo hán không chịu thiệt ở trước mắt, huống chi là nhiều người đánh một người. Lỡ như pháp lực của Tiêu Thiệu Lâm bị yếu chẳng phải là rất nguy hiểm sao.

– Người bình thường đi cũng không có tác dụng gì a. Nhưng mà, thật ra thì em cũng có thể dẫn cái tên Trương Kiến kia theo.

– Trương Kiến sao?

Trần Phong không hiểu nổi, hỏi.

– Cậu ta không phải cũng là một người bình thường sao?

Nhưng Tiêu Thiệu Lâm chỉ cười mà không nói gì nữa. Cậu không định nói cho anh biết. Cậu không chỉ dẫn theo mỗi Trương Kiến, mà muốn ngay cả Cung Thiên luôn như hình với bóng đi theo sau Trương Kiến cả ngày, cũng phải cùng đi theo nha.

Tiếp theo, hai người lại bàn bạc kĩ một lần xen hành động vào tối nay cụ thể ra sao. Kỳ thực, cũng không có gì hay để thảo luận. Trên cơ bản, chỉ là Tiêu Thiệu Lâm nói ra tình hình bao quát, mấy việc nằm trong khả năng giải quyết của cậu.

Vì vậy, trên lầu hai của Miên Hạ, trong văn phòng, xuất hiện một màn hình ảnh, một người đàn ông cao lớn ngồi khóa lên trên đùi của một người đàn ông tuấn mỹ, vẫn luôn duy trì cái tư thế ái muội này, mà hai người vẫn luôn nói chuyện một lúc lâu...

※※※

– Đại ca. Em cũng muốn đi.

Đôi chân mày của Cung Thiên đều đang nhăn chặt lại, cố chấp, một mực nhìn Trần Phong, lớn tiếng yêu cầu.

– Cậu đi để làm gì hả?

Trần Phong nhúu mày, nói,

– Máy thứ kia vốn không nằm trong khả năng mà cậu có thể xử lý được đâu.

– Vậy thì, vì sao Trương Kiến có thể đi theo anh được chứ?

Cung Thiên chỉ vào Trương Kiến đứng ở bên cạnh, đang tự kiểm tra lại súng ống của mình, tức giận bất bình chấp vấn.

– ...

Trần Phong một thời nghẹn lời.

– Em mặc kệ. Đại ca. Nếu anh không cho em đi cùng, thì em cũng sẽ lên lút đi theo sau các người mà thôi.

Cung Thiên hiện lên biểu tình nghiêm túc nhìn Trần Phong.

Đột nhiên, Trần Phong nghĩ có chút đau đầu.

– Ngừng nói nhảm đi.

Trương Kiến đang cẩn thận nhét lại khẩu súng vào trên thắt lưng của mình, lại bắt đầu kiểm tra các thứ linh tinh khác.

Cung Thiên cũng không hề đáp lại. Hắn chỉ đang trừng mắt, liếc Trương Kiến một cái, sau đó, tiếp tục nhìn chằm chằm Trần Phong không chớp mắt.

– Để cậu ta đi cùng, cũng không phải là không được.

Từ ngoài văn phòng đi vào, Tiêu Thiệu Lâm vừa cười vừa nói.

Đôi chân mày của Trần Phong nhất thời nhướng cao lên:

– Không phải là cậu đã nói rằng, người bình thường có đi cũng đều vô dụng cả sao?

– Mang theo cái này trong người mà nói, hẳn là có thể bảo đảm an toàn đi.

Từ trong túi quần, Tiêu Thiệu Lâm lấy ra một lá bùa hộ mệnh có hình vẽ cổ quái, đưa cho Cung Thiên.

– Cậu vừa đi ra ngoài, chính là vì đi kiếm cái loại đồ chơi này sao?

Trần Phong nhìn cái lá bùa có hình vẽ kỳ quái kia, tựa hồ như, có loại cảm giác nhìn khá là quen mắt đi. Hình như đã từng thấy qua ở trong hội đấu giá đi.

Tiêu Thiệu Lâm nhún vai, đáp:

– Vừa mới nhặt được.

Trần Phong có chút không biết phải nói gì. Đi dạo trên đường cái, lại có thể tùy tiện liền nhặt được thứ mà hội đấu giá đã bán ra với giá mười mấy tiên thạch trung phẩm sao?

Tiêu Thiệu Lâm nghiêng người nhìn anh, mỉm cười một cái. Cậu chỉ là lấy được từ một kẻ ngu xuẩn muốn đánh cướp cậu mà thôi, vốn không đáng để nhắc tới.

– Được rồi. Cậu có thể đi theo. Cậu nên tự kiểm tra lại khẩu súng của mình kĩ lưỡng lần nữa cho tôi. Một lát nữa, nói không chừng, sẽ phải đụng phải cái chuyện cổ quái, kinh ngạc gì đó.

Trần Phong quát lớn với Cung Thiên.

Cung Thiên có được sự đồng ý của Trần Phong, lập tức vui vẻ ra mặt. Hắn bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra khẩu súng của mình.

Sau khi tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong, thì bắt đầu lên đường. Trương Kiến lái xe, dựa theo chỉ dẫn của Tiêu Thiệu Lâm, chạy về vùng ngoại ô.

– Tới rồi. Ngay ở đây.

Tiêu Thiệu Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, ngồi ở phía sau xe, chợt mở mắt, lên tiếng nhìn một ngôi biệt thự mà xe vừa chạy ngang qua.

Tầm mắt của Trương Kiến tựa hồ như là tùy ý liếc nhìn căn biệt thự này, nhưng rất nhanh, mới nhớ ra, xe vẫn đang chạy, trước mặt chỉ là khung cảnh đang ở trên đường lớn.

Xe đã lái đi xa ra, cách đến một khoảng, đang định quẹo vào lối rẽ, Trương Kiến vừa định muốn dừng xe lại, chợt nghe thấy Tiêu Thiệu Lâm nói:

– Dừng dừng lại, cứ tiếp tục lái đi.

Trương Kiến đang hoãn tốc độ chậm lại, nhất thời, nhấn ga tăng tốc lại lần nữa. Tiếp tục lái xe chạy thêm khoảng chừng bảy, tám trăm mét, Tiêu Thiệu Lâm mới kêu hắn dừng xe lại.

– Dừng xe đi. Chuyện này thật có ý tứ a.

Tiêu Thiệu Lâm nhìn chiếc bóng xa xa của căn biệt thự kia, lộ ra một nụ cười thú vị.

Khi bốn người từ trên xe đi xuống, Tiêu Thiệu Lâm sử dụng một pháp quyết, thân ảnh của bốn người đều từ từ biến thành trong suốt, đến cuối cùng, phẳng phất như là đã bị tan rã hòa vào trong không khí vậy.

– Đi thôi.

Tiêu Thiệu Lâm là người dẫn đầu, dáng vẻ cực kì nhàn nhã như dạo chơi mà chậm rãi đi về phía biệt thự kia.

Trương Kiến và Cung Thiên cũng không hề biết được thân thể của bọn hắn đã được ẩn hình, không có chút chần chờ đi theo tới.

– Lúc đi vào trong đó, ngàn vạn lần cần phải cẩn thận.

Cung Thiên thấp giọng, nói nhỏ bên tai của Trương Kiến,

– Tôi nghĩ cậu Tiêu ở trước mắt này, hình như đã không phải là Tiêu Thiệu Lâm trước đây nữa. Việc xảy ra vào ngày hôm nay, quỷ dị vô cùng. Cậu nhất định phải chú ý an toàn của mình.

Bị nhiệt khí của Cung Thiên phun lên, khiến cho lỗ tai của Trương Kiến ngứa ngứa. Nhưng Trương Kiến vẫn trầm mặc gật đầu, biểu thị mình đã hiểu.

Cung Thiên nhét lá bùa hộ mệnh vừa rồi Tiêu Thừa Lâm đưa cho hắn, vào trong túi quần của Trương Kiến, không để lại chút dấu vết nào. Đối phương cũng không hề phát giác. Trên phương diện về kĩ thuật bắn súng, hắn vốn không bằng Trương Kiến. Thế nhưng, mấy loại nhanh tay lẹ mắt nho nhỏ như tráo đổi đồ vật, trộm vặt này, có mười người như Trương Kiến, cũng kém xa hắn đi.

Một nhóm bốn người họ, quang minh chính đại nhanh chóng đi đến gần biệt thự. Rõ ràng là Tiêu Thiệu Lâm chỉ là nhàn nhã như dạo chơi mà đi tới đó, nhưng lại còn nhanh hơn thời gian bỏ ra khi bọn họ vừa lái xe đến đây.

– Chờ một chút.

Tiêu Thiệu Lâm đưa tay ngăn cản Trương Kiến muốn leo tường đi vào. Năm ngón tay khẽ nhấc lên, một luồng khói đen nồng đậm, đột ngột, bay ra từ trong lòng bàn tay của cậu.

Khói đen từ từ tập trung tại ở trước cửa lớn của căn biệt thự, rất nhanh, liền thâm nhập vào từng chút một, hòa tan cả cánh cửa vừa to nặng, lại vừa cao, mà khói cảnh báo ở trên cửa, lại không có chút phản ứng nào cả.

Trương Kiến và Cung Thiên ngây người, sững sốt. Tuy bọn hắn đã nhìn thấy rất nhiều kiểu đánh lén tới cửa của kẻ địch, nhưng bây giờ, bọn hắn mới thấy có người dùng những thủ đoạn thần kỳ, chính là lần đầu...

Có chút đồng tình nhìn biểu tình chưa kịp hồi thần lại của Trương Kiến và Cung Thiên, Trần Phong vỗ vỗ bả vai của bọn hắn.

So với lúc ban đầu khi anh bị một tên sắc quỷ vô hình cường bạo, thì sự khiếp sợ hôm nay của bọn hắn, rất cuộc, cũng chỉ là chút bé nhỏ mà thôi a.

Bốn người cứ thoải mái tiêu sái đi vào sân trước của biệt thự. Nhưng khiến người ta kỳ quái, đó chính là, trên suốt đường đi vào, lại quỷ dị không có ai ở đây cả.

Trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm hiện lên một tầng khói đen nồng đậm, cậu chậm rãi nhìn xung quanh một vòng. Tình hình ở xung quanh khu vực này đều hiện rõ ra như lòng bàn tay. Buồn cười nhắc lên hàng lông mi, cậu che giấu mọi dấu vết, hơi nghiêng người, nhất thời lui về phía sau, đi đến gần sát bên người của Trần Phong.

Tầm mắt của anh không hề bỏ sót qua động tác này của Tiêu Thiệu Lâm, cho nên, Trần Phong tưởng rằng cậu đã phát hiện cái gì, trước tiên, rút ra khẩu súng được giấu sau thắt lưng.

Phản ứng của Trương Kiến và Cung Thiên cũng phi thường mau lẹ, theo đó, rút súng ra.

– Ha ha ha!

Một trận tiếng cười càn rỡ, được truyền ra từ lầu hai của biệt thự này.

Trong nháy mắt, toàn bộ đèn đuốc ở trong biệt thự đều được bật mở lên, mọi chỗ xung quanh sân cũng có rất nhiều ánh đèn đồng loạt sáng bừng lên, có chút chói mắt. Thân ảnh của bốn người hoàn toàn bị bại lộ tại dưới ánh đèn.

Bộp bộp bộp!

Cửa sổ của lầu hai bật mở, một gã đàn ông đầu trọc đứng ở bên cửa sổ, khẽ vỗ tay vang lên, tiếp theo, lại nhảy ra khỏi cửa sổ, luồn lờ nổi giữa không trung, quỷ dị vô cùng.

– Chắc chắc. Thực sự là không nghĩ tới a. Một tên phé vật như Tiêu Thiệu Lâm – mà, cũng tùy tiện có bản lĩnh đến thế, có thể mở được cả cửa lớn biệt thự này, nhưng lại không hề vang lên một chút cảnh báo nào. Thực sự là khiến tao kinh ngạc a.

Lưu Khôn nói lời khen ngợi.

Tiêu Thiệu Lâm của trước đây, chỉ có thể nhìn được vẻ bề ngoài. Nhưng hiện tại cái người tên Tiêu Thiệu Lâm này, không chỉ là khí chất được hơn trước đây rất nhiều. Lại còn dễ dàng học xong cả pháp thuật, thực sự đã khiến Lưu Khôn kinh ngạc không ngớt.

Tự vươn đầu lưỡi, liếm liếm miệng cánh môi khô khốc của gã, trên mặt của Lưu Khôn lộ ra vẻ hưng phấn rõ rệt,

– Ban đầu, tao định chơi đùa chán chê, nát mảy rồi, thì quăng mảy cho đám tà môn ngoại đạo kia để làm xác sống a. Nhưng hiện tại, xem ra, tao thật có chút luyện tiếc.

Pằng!

Đột ngột, một tiếng súng xé gió vang dội, nòng súng của khẩu Desert Eagle ở trong tay của Trần Phong vẫn còn đang toát ra một vệt khói trắng lượn lờ.

Một viên đạn bị đè ép từ không trung rơi xuống, rớt trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

– Ha ha ha. Một đám ngu xuẩn. Tụi mày cho là tao sẽ không hề có chút phòng bị nào, lại yên tâm mà đứng ở trước mặt tụi mày sao hả?

Trên mặt của Lưu Khôn lộ ra biểu tình châm biếm rõ rệt.

– Hẳn là tội mày nên cảm thấy may mắn đi. Có thể chết trong huyền sát trận, tuyệt đối là vinh hạnh cho tội mày a.

– Hoán sa trận? Cái này lại là cái thứ đồ chơi gì nữa đây?

Trần Phong quay đầu nhìn Tiêu Thiệu Lâm.

Tiêu Thiệu Lâm nhún vai. Cậu vốn không hiểu một chút gì về trận pháp cả. Huống chi, chỉ dựa vào thực lực của đám người này, căn bản, không thể bày ra được cái loại trận pháp lợi hại gì đó, cho nên chỉ có thể là mấy trận pháp đơn giản dễ hóa giải đi. Mà ban đầu, cậu đã quên nói, tuy là đến trận đơn giản, cậu cũng không biết bày trận ra sao, nhưng cậu lại biết mấy cách hóa giải trận pháp đơn giản này nha.

Trần Phong nhướng hàng lông mi lên, nhìn cậu:

– Gã ta nói, thứ đồ chơi này rất lợi hại.

– Cứ cho là vậy đi a.

Tựa hồ như Tiêu Thiệu Lâm không hề có chút áp lực nào cả.

Hàng lông mi của Trần Phong lại càng nhướng càng cao:

– Cậu không lo lắng cho việc chúng ta sẽ trở ra không được sao?

Tiêu Thiệu Lâm nhắc khéo miệng lên, cười cười, nói:

– Tuy rằng, anh không biết đây là cái trận pháp gì, nhưng anh lại biết cách phá trận nha.

– Xi! Khoác lác.

Lưu Khôn cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh lại, nhìn về phía vài gã thanh niên đang đứng ở hai bên sân, gật đầu một cái,

– Ra tay.

Vài gã thanh niên này, bắt đầu, nhanh nhẹn, lăm lăm pháp quyết ở trong miệng, từ trên thân của bọn chúng, liền xuất hiện một loạt các sợi màu trắng mỏng manh, liên kết với nhau vẽ ra một trận pháp hình tròn in trên mặt đất.

Trận pháp trên mặt đất, từ từ phát ra ánh sáng màu hồng nhạt. Cái loại ánh sáng này, không ngừng khuếch trương ra, cuối hình thành một hình dạng như một cái bát.

Trần Phong chỉ cảm thấy bầu không khí xung quanh, đang bắt đầu tản mát ra mùi vị ngọt tanh, từng tia máu màu hồng nhạt phun ra từ trên mặt đất.

– Còn chưa ra tay?

Trần Phong liếc mắt nhìn Tiêu Thiệu Lâm. Biểu tình trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm căn bản không có bất luận biến hóa gì cả, vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, không chút lo lắng nào cả.

– Chuẩn bị, giải quyết sạch sẽ bọn chúng đi.

Tiêu Thiệu Lâm bĩu môi nhìn năm tên thanh niên đang đứng xung quanh mình.

Trương Kiến và Cung Thiên liền vội vàng gật đầu, biểu thị hiểu rõ lời nói của cậu. Tiêu Thiệu Lâm liền nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, lại đột ngột mở mắt ra, một luồng khói đen dày đặc phủ đầy hai mắt của cậu.

– Phá!

Nhất thời khê hô lên một tiếng, ngón tay khê bắn ra, một viên châu màu đen tinh khiết vừa xuất hiện ở trong lòng tay của cậu đi ra ngoài, đột ngột va chạm vào thành chiếc bát màu trắng của trận pháp này, lập tức phát ra tiếng nổ âm âm.

Năm gã thanh niên đứng xung quanh đồng loạt phun ra một ngụm máu tanh, trực tiếp té ngồi xuống dưới đất. Trong nháy mắt, trận pháp mà bọn chúng hợp lực tạo nên, đã bị phá nát, đến một chút tác dụng cũng đều chưa kịp phát huy đi.

Pằng— Pằng— Phanh—

Vài tiếng súng vang lên, súng của Trương Kiến và Cung Thiên lập tức nhanh gọn mà kết thúc mạng sống của mấy gã thanh niên này. Nhưng sau khi mấy gã này ngã xuống, trong thân thể liền chảy ra một cổ chất lỏng màu đen, nhầy nhụa, tanh hôi, khiến cho Trương Kiến và Cung Thiên kinh ngạc không ngớt.

– Bọn họ đã chết rất lâu rồi đi. Cho nên, bọn chúng chỉ là đồng thi thể bị luyện thành xác sống mà thôi.

Tiêu Thiệu Lâm khó có được ý tốt, mà giải thích.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng vỗ tay thanh thúy lại vang lên.

– Không nghĩ tới a. Chỉ qua vài ngày không gặp, mà mày lại rất có bản lĩnh đi.

Lưu Khôn đứng trôi nổi trên không trung, lạnh lùng nhìn Tiêu Thiệu Lâm, mà mặt trầm như nước.

Tiêu Thiệu Lâm ngẩng đầu lên. Lộ ra một nụ cười mê người, nói:

– Tao đã nói rồi. Mày đã nhận sai người.

– Xì. Nhận sai người sao? Vậy để cho tao nhìn xem, rốt cuộc là mày có mấy phần bản lĩnh đây!

Lưu Khôn nheo đôi mắt lại, đột ngột ném ra một hình khối lập phương màu vàng.

Trực giác của Tiêu Thiệu Lâm liền phản ứng, cảm thấy có chút không ổn. Trước tiên, cậu liền bảo vệ cho Trần Phong, dùng minh lực tạo nên một vòng kết giới bao lại xung quanh mình.

Ánh sáng màu vàng kim lóe lên.

Đợi đến khi hai người lại mở mắt ra, mới phát hiện ra, hai người đang đứng trước một tòa cung điện tráng lệ, mà Trương Kiến và Cung Thiên vừa rồi vẫn còn đứng ở phía sau lại biến mất không thấy tung tích đâu.

Trần Phong trừng mắt há hốc miệng, biểu tình ngây ngốc:

– Đây là cái nơi quỷ quái gì vậy hả? A Kiến cùng với A Thiên đi đâu mất rồi a?

Tiêu Thiệu Lâm híp lại đôi mắt, nhìn một vòng, toàn bộ rừng cây xung quanh đều được giăng ra kết giới tạo nên huyền ảnh, vốn không hề có thực thể, chỉ có cái cung điện ở trước mặt này, mới mơ hồ như là tản mát ra khí tức của con người.

Xem ra, hẳn là bọn họ đều đã bị vây nhốt vào trong khối lập phương nhỏ vừa rồi, chỉ có đi vào bên trong cung điện này, mới có thể tìm được cách để đi ra ngoài đi.

– Trả lời a, còn đứng phát ngốc cái gì đó?

Trần Phong lấy khuỷu tay đẩy đẩy cậu, lo lắng hỏi.

– Không cần thận bị trúng chiêu mà thôi.

Tiêu Thiệu Lâm bắt đắc dĩ nhún vai.

Trúng chiêu...?

Nhất thời, Trần Phong không kịp phản ứng lại, nhưng đến khi đã phản ứng lại, lập tức, liền tức giận dâng trào.

– Trúng chiêu rồi! Mà cậu còn dám nói nhẹ nhàng đến như vậy hả?

– Dù gì cũng đều đã trúng chiêu rồi, thì chỉ cần phá giải nó, không phải là xong rồi sao.

Tiêu Thiệu Lâm cười tủm tỉm.

Thấy biểu tình xem nhẹ của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong cũng đã có thể buông tâm tình đang căng thẳng xuống. Nhìn cậu như là đã định liệu trước, hẳn là không xảy ra cái vấn đề gì quá lớn đi.

– Này. Mà, A Kiến với A Thiên đi đâu mất rồi hả?

Trần Phong đưa mắt tìm kiếm xung quanh, từ đầu đến cuối, đều không hề phát hiện ra bóng dáng của bọn hắn đâu cả.

– Ừm... Không biết.

Tiêu Thiệu Lâm lắc đầu.

– Vừa rồi, Lưu Khôn đã đưa bốn người chúng ta vào trong khối hình lập phương. Nhưng đây chỉ là thứ đồ chơi dỏm mà thôi. Bên trong, hẳn là bao gồm bốn loại mê cung: tửu, sắc, tài, vận đi. Chỗ hai ta đang ở, thoạt nhìn như là ‘tài’ đi, chỉ là không biết hai người bên Trương Kiến đã đi vào đâu rồi a.

– Bọn họ có thể gặp phải nguy hiểm hay không đây?

Trần Phong nhíu mày. A Kiến với A Thiên đều đã theo anh nhiều năm, anh thực sự không hy vọng, bọn họ sẽ xảy ra bất kì chuyện nguy hiểm gì đó.

– Yên tâm đi. Trên người của cả hai cũng đều không hề có tử khí, khẳng định là sẽ không có vấn đề gì đâu.

Tuy rằng nghĩ thế nào cũng thấy cái loại thuyết pháp này vốn không đáng tin cậy lắm đi, nhưng giờ khắc này, Trần Phong ngoại trừ chỉ biết tin tưởng Tiêu Thiệu Lâm ra, cũng không còn có cách nào khác cả.

– Đi thôi. Vào bên trong xem có vật gì đang chờ đợi chúng ta a.

Tiêu Thiệu Lâm đưa tay đến nắm lấy tay của Trần Phong, thoải mái kéo anh đi về phía cửa chính của cung điện.

– Đừng kéo tôi. Tôi có thể tự mình đi a.

Trần Phong cực kì khó chịu rút tay mình ra khỏi bàn tay của Tiêu Thiệu Lâm. Anh cũng không phải đứa trẻ nhỏ. Chỉ là đi đường thôi, còn phải cần để cho người khác nắm tay dắt đi sao?

– Em chắc chắn sao?

Tiêu Thiệu Lâm chớp mắt mấy cái, trong ánh mắt tràn ngập ý xấu nhìn anh, nói:

– Lỡ như bên trong đó, lại đột ngột xuất hiện thêm mấy cái loại mê cung này nọ chia cách khiến hai ta xa nhau... Đến lúc đó, em lại muốn anh phải tốn thời gian lẫn tâm trí phải đi cứu thêm em sao ...

Trần Phong cứng người lại. Anh lại tìm không ra nổi lý lẽ nào để phản bác lại được nữa, cho nên, anh không thể làm gì khác hơn là ừ ừ, không vui, chỉ đành cam chịu để cho Tiêu Thiệu Lâm kéo tay của anh đi, tiến vào cung điện xa hoa ở phía trước.

Khi hai người vừa đi vào cung điện, đã hầu như lập tức nhắm mắt lại, bởi vì tránh bị ánh sáng vàng chói chang phát ra lóa mù mắt đi. Toàn bộ các bức tường của tòa cung điện tựa hồ như đều được xây bởi vàng thật vậy, ánh sáng vàng kim lấp lánh. Trên vách tường, còn được khắc lên đủ loại ngọc xinh đẹp màu mè tạo thành một bức tượng đẹp đẽ. Đến Trần Phong vốn không hề am hiểu gì về mấy loại nghệ thuật lẫn các loại ngọc ngà, nhưng cũng như mọi người khác, anh vẫn có thể nhìn ra được, nếu như cái bức tượng này được đem ra bên ngoài, tuyệt đối là có thể bán ra với giá trên trời đi.

Đi trên hành lang thật dài, cả hai không ngừng bước đi về trước. Dọc theo đường đi, nơi có thể thấy được vàng vụn, ngọc ngà châu báu, tranh chữ quý giá, đủ loại đồ cổ, mỗi một loại đều vô giá cực kì.

Chỉ là ngoại trừ những thứ này ra, Trần Phong cũng không hề thấy xuất hiện bất cứ cái gì có tính uy hiếp cả.

– Xung quanh này thì có cái gì nguy hiểm hả?

Trần Phong không hiểu nổi, mở miệng hỏi.

Cho dù anh vốn không hiểu cũng biết trên phương diện này, nhưng mấy thứ ở trước mặt này vốn không thể cầm lên được đi, khẳng định không phải là loại trái cây ngon để ăn.

Nếu, anh vốn là một người không hề hiểu biết gì về thế giới tu chân, còn thừa biết điều này, thì huống gì mấy người khác đã bị nhốt làm sao lại không thể biết được chứ.

Nếu như chỉ là dựa vào mấy loại vàng bạc châu báu này mà muốn mê hoặc người ta mà nói, thì anh nghĩ, sẽ không ai lại thấy đáng để lấy những thứ vàng bạc châu báu để đổi lấy tánh mạng quý giá của mình đi.

Tiêu Thiệu Lâm cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Phong, chỉ cười, ra ý bảo anh đi nhặt lên một cây chủy thủ bằng vàng trên mặt đất.

Trần Phong có chút chần chờ. Nhưng mà, nhìn Tiêu Thiệu Lâm bày ra dáng vẻ đã cẩn thận tính toán trước rồi đi, vừa bắt đầu tự cổ vũ mình can đảm hơn, nhặt chủy thủ bằng vàng từ trên mặt đất lên.

Ngay trong nháy mắt khi, anh nhặt chủy thủ lên, đột ngột, chủy thủ này liền tan chảy đi, một loạt luồng khí đen kèm theo tiếng hét thảm từ bên trong bay ra, trong chớp mắt, chủy thủ đã biến thành đồng cát vụn, trượt ra khỏi kẽ tay của Trần Phong rơi xuống dưới. Khi đồng cát vàng này mà rơi lại lên trên mặt đất, liền ngưng kết lại ở cùng một chỗ, biến thành một chủy thủ bằng vàng lại như cũ.

– Đây là... đã có chuyện gì xảy ra?

Trần Phong trừng mắt há hốc miệng, ngây ngốc hỏi.

Tiêu Thiệu Lâm cười hì hì giải thích:

– Cửa lớn của tòa cung điện này, đã giấu một loại dược vật có thể khiến người ta mất đi lý trí. Sau khi đã trúng phải cái loại dược vật này, vốn dĩ, không có cách nào, tránh khỏi sự khát vọng đối với tiền tài này cả.

– Mà, mọi thứ hiện hữu trên hành lang này, đều là do oan hồn biến ảo thành, chỉ cần vừa cầm lấy, bọn chúng đều sẽ xâm nhập vào thân thể, bắt đầu thôn phệ mọi góc nghách từ bên trong cơ thể, triệt để ăn mòn thân thể của em, sau đó biến thành một bãi cát vàng. Còn linh hồn của em cũng sẽ bị hóa thành oan hồn, cuối cùng là trở thành một trong số vật trang trí ở trong đây.

– Nhưng mà vừa rồi...

Trần Phong vừa định hỏi, vì sao vừa nãy, anh lại không hề bị ảnh hưởng như thế đi, nhưng anh lại lập tức bưng tỉnh đại ngộ, bởi anh vừa hiểu ra lí do mình không bị ảnh hưởng, tất nhiên là do Tiêu Thiệu Lâm đi. Tuy rằng không biết cậu ta đã làm cái gì, nhưng chắc chắn có thể khẳng định là, cậu vẫn luôn bảo hộ anh.

Nhìn đối phương cười tủm tỉm, bày ra dáng vẻ mọi việc đều rất dễ dàng, không hiểu vì sao, trong lòng của Trần Phong sinh ra một cỗ kỳ quái——

Tựa hồ như, mình vẫn luôn quen được bảo hộ như vậy đi...

– Chúng ta cứ đi mãi một đường này để đến cửa ra sao?

Tìm cách mạnh mẽ đè ép sự ám áp đang được sinh ra ở trong lòng ngực của mình, Trần Phong tận lực tập trung lực chú ý vào trong chuyện vị trí của mình đang đứng lẫn hoàn cảnh xung quanh.

Tiêu Thiệu Lâm gật đầu,

– Đi tiếp đến cuối đường, hẳn là cửa ra đi.

Nói xong, nắm lấy tay của Trần Phong, kéo anh đi nhanh hơn, tiến về phía cuối hành lang.

Cuối hành lang này là hai cánh cửa lớn. Một cánh cửa được trang trí đến xanh vàng rực rỡ, trên đó được khảm vô số ngọc ngà châu báu, thoạt nhìn, tựa hồ như cang xa hoa, nổi bật hơn cả mọi vật phẩm được trang trí ở trong hành lang; mà cái cánh cửa còn lại là cửa sắt rất tầm thường, trên đó còn bị rỉ sét loang lổ, thoạt nhìn, bộ dạng này như bị hư hỏng nặng, sắp bị nát đi vậy.

– Xem ra, chỉ có thể chọn một cánh cửa mà thôi đi.

Trần Phong vừa nói, vừa vươn tay đến đẩy cánh cửa sắt rỉ sét loang lỗ kia. Nếu phía trước bày sẵn mọi bẫy rập kia, đều muốn đẩy con người ta vào con đường tham tài mà mất mạng, thì cái cánh cửa lớn này, tự nhiên cũng sẽ là như thế đi.

– Chờ một chút.

Tiêu Thiều Lâm đưa tay đến ngăn cản anh.

– Làm sao vậy? Lẽ nào, cả hai cánh cửa này, đều là bẫy rập lớn?

Trần Phong nhướng mi lên.

Nói không chừng, có kẻ cũng đã bị nhốt vào đây, bởi vì không có tham dục, cho nên, mới có thể chạy thoát khỏi cái ổ chết chóc từ hành lang ở trước mặt, cuối cùng, khi chạy tới nơi đây, tất nhiên là mọi người đều sẽ chọn cánh cửa lớn bằng sắt đã bị rỉ sét loang lỗ này đi, cứ như vậy, trái lại vô tình cũng đã rơi vào bẫy rập khác.

Cái này đã được tính toán kỹ lưỡng rồi đi. Vì nơi này, không nên xuất hiện ra ba, bốn cái bẫy rập, thậm chí là quá nhiều. Bởi khi vừa nhìn thấy, đều khiến người ta rất khó mà nhanh chóng có thể đưa ra lựa chọn được a.

– Đi vào bên này.

Tiêu Thiều Lâm nhắm mắt suy tư một chút, chỉ vào cánh cửa lớn xa hoa, vừa cười vừa nói.

– Làm sao mà cậu biết được chắc chắn là bên này?

Trần Phong rất tò mò, lên tiếng hỏi.

Tiêu Thiều Lâm cười khê hai tiếng:

– Bởi vì phía sau cánh cửa lớn bằng sắt đầy rỉ sét này, có tử khí rất dày đặc, người đã chết ở bên trong đó, nhất định là không ít đi.

Trong nháy mắt, Trần Phong không biết phải nói gì cả. Xem ra, cái loại suy luận phân tích này ở trên, lại hoàn toàn không ăn khớp với câu trả lời của cái tên vốn có thực lực cường đại đang ở trước mặt của anh này đi, hay căn bản, nên nói là không đất dụng võ đi.

– Chuẩn bị tốt rồi sao?

Tiêu Thiều Lâm nhìn Trần Phong.

Trần Phong gật đầu.

Sau đó, Tiêu Thiều Lâm ôm lấy thắt lưng của Trần Phong, đưa tay tới, chậm rãi mở cửa ra.

Một luồng ánh sáng trắng lóa hiện lên.

Vừa mở mắt ra, hai người lại xuất hiện ở trong sân của biệt thự lần nữa.

– Chúng ta đi ra?

Trần Phong nhìn quanh bốn phía, cảm giác có chút kinh ngạc, khó có thể tin nữa.

Cứ như vậy, mà dễ dàng đi ra rồi sao?

Trong viện thật vắng vẻ, đồng thi thể vừa bị Trương Kiến và Cung Thiên bắn chết đều đã được dọn dẹp đi, trên mặt đất vẫn còn lưu lại một vệt máu đen thui như than.

Tiêu Thiều Lâm cười như không cười nhìn anh một cái, chậm rãi nói:

– Cho dù là có khối lập phương ẩn chính gốc đi nữa, với anh mà nói, bắt quả cũng chỉ là món đồ chơi nhỏ nhặt mà thôi. Huống chi, đây chỉ là một thứ đồ dỏm a.

– Nếu cậu vốn lợi hại như vậy rồi, thì tại sao lại có thể bị một thứ đồ chơi dỏm này bắt nhốt vào trong đây chứ?

Trần Phong bĩu môi. Anh tỏ thái độ khinh bỉ đối với cái loại bộ dạng tự biên tự diễn lại chẳng biết xấu hổ này của đối phương.

Tiêu Thiều Lâm ho khan vài tiếng, nhỏ giọng nói:

– Chỉ là ngoài ý muốn mà.

Trần Phong nhìn cậu, cười nhạt.

– Được rồi. Tại sao A Kiến và A Thiên vẫn còn chưa đi ra nữa a?

Trần Phong đột nhiên nhớ tới hai người thủ hạ của mình.

– Không biết.

Tiêu Thiều Lâm lắc đầu, thấy Trần Phong lộ ra biểu tình lo lắng, vội vã nói thêm:

– Yên tâm đi a. Trên người của cả hai đều có bùa hộ mệnh của anh, cho nên, tuyệt đối sẽ không có gì nguy hiểm đi, có thể là do bị cản trở một chút nên ra trễ chút đi. Hơn nữa, cái tên thủ hạ còn lại của em cũng là một nhân vật khó lường a. Có hấn ở đó, muốn Trương Kiến có chuyện cũng khó..

Đến câu nói cuối, giọng nói của Tiêu Thiều Lâm có chút thấp dần xuống, Trần Phong cũng không quá nghe rõ, nhưng chờ đến khi anh hỏi lại, thì Tiêu Thiều Lâm đã không chịu nói gì thêm nữa, chỉ khẳng định nói là, hai người đó, nhất định đều sẽ an toàn trở về, không hề có bất kì vấn đề nào cả, cho nên, anh không cần phải quá bận tâm đâu.

Rơi vào đường cùng, Trần Phong cũng chỉ đành tiếp nhận rồi cái giải thích này của cậu. Cũng may, anh cũng khá là tin tưởng Tiêu Thiều Lâm đi. Cho nên, nếu cậu đã nói, không sao cả, thì Trương Kiến và Cung Thiên cũng sẽ không gặp phải chuyện gì không may đi.

– Khụ khụ, chúng ta vào đi thôi.

Tiêu Thiều Lâm chỉ chỉ vào cửa lớn của biệt thự, đề thấp giọng nói.

– Bên trong đó, cũng sẽ không còn có cái loại mê cung kỳ quái nào nữa chứ?

Trần Phong nhìn cánh cửa lớn đang đóng chặt im ỉm ở trước mặt, liền dâng lên loại cảm giác không ổn đi.

– Hẳn là không có đi.

Tiêu Thiều Lâm giải thích nói:

– Những thứ này vốn là thực lực của đám gia tộc tu chân gia ở thế tục này, cho nên, thứ đồ dỏm lập phương ẩn này cũng đã được làm nhái theo cũng khá là không tệ đi, phỏng chừng cũng là báu vật được cất giấu của gia tộc bọn chúng đi.

Trần Phong liếc một cái nhìn cậu, không hề đáp lời, nhưng mà đang bày tỏ, mình đang cần xem xét, không tin mấy vào lời nói này của cậu, cho nên, không hề đưa ra nhận xét gì đi.

Tiêu Thiều Lâm bị kích thích bởi ánh mắt này của Trần Phong. Cậu cảm thấy như đang bị người yêu coi thường vậy. Trong mắt của cậu, mấy kẻ này đều không bằng cả con sâu bé xíu đi, lại có thể tùy tiện khiến cho Trần Phong bắt đầu hoài nghi thực lực của cậu. Đây quả thật là quá coi thường người khác rồi đi.

– Nhìn anh đây!

Tiêu Thiều Lâm kéo Trần Phong lui phía sau một cái, phía trước hai tay vẽ ra kết ấn, một đồng hoa văn bí ẩn, quỷ dị, không ngừng hiện lên ở trong không trung.

Nếu như Trần Phong có thể mở rộng linh thức mà nói, thì sẽ lập tức thấy được, chu vi bốn phương tám hướng khắp xung quanh đây mười dặm, bắt đầu dần dà ngưng kết ra từng luồng tử khí màu đen tuyền luân chuyển liên tục.

Từng cỗ tử khí không ngừng dung hợp lại cùng một chỗ, xoay vòng, luân chuyển, cuối cùng, đè nén lại thành từng luồng minh khí lũ lượt chuyển động đứng yên ở một chỗ.

Gia tộc của Lưu Khôn đã giúp cho tà môn ngoại đạo tu luyện con rối, cố ý tìm ra một di tích vốn là chiến trường cổ đại, tu sửa thành biệt thự. Bên dưới mảnh đất của biệt thự này, vốn đã được chôn giấu hàng vạn đồng xương khô, mà chu vi xung quanh mảnh đất này vốn là chiến trường, vẫn luôn bị tử khí nồng nặc bao bọc lấy.

Dùng tà môn ngoại đạo muốn lợi dụng tử thi để luyện thành xác sống, lại còn ở chỗ này để luyện, tất nhiên là như cá gặp nước. Cho nên, càng khỏi bàn đến Quỷ Vương có xuất thân từ minh tu mà nói, thì đứng ở đây để chiến đấu lại càng có thể phát huy ra năng lực nhất của cậu đi.

Từng luồng minh khí nhẹ nhàng bay lên, phẳng phất như là một đàn cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, không ngừng bay vào đến, xâm nhập vào trong Tiêu Thiệu Lâm. Khói đen càng lúc càng dày đặc, dần dà, luân phiên bao bọc lấy toàn thân thể của cậu vào bên trong đó.

Đám khói đen bao bọc trên người của đối phương khiến cho Trần Phong cảm nhận được một cỗ áp lực rất trầm trọng. Anh không tự giác được lui hai bước về phía sau, cách Tiêu Thiệu Lâm xa ra một khoảng.

Đột ngột, trên mặt đất bằng phẳng, thổi lên một cơn lốc xoáy, khói đen ở trên người của Tiêu Thiệu Lâm theo cơn gió lốc xoáy, nhanh chóng, bị thổi bay đi, hầu như không còn.

Mất tầng khói mù mịt che lấp, Trần Phong mới giật mình phát hiện ra, chẳng biết tự khi nào thì trên người của Tiêu Thiệu Lâm đã mặc vào một thân chiến giáp cứng cáp, đứng ở trước mặt của anh.

Chiến giáp thuần một màu đen phản xạ ra ánh sáng kim loại nhàn nhạt, bóng loáng. Phía trên đó, còn được khắc lên đám hoa văn màu đỏ lên hai chân, hai vai, các đốt ngón tay. Mỗi một chỗ trên chiến giáp có thể bị công kích đều bị khảm lên một tầng đỉnh nhọn. Hơn nữa, loại phong cách cuồng dã này, thực sự không phù hợp với tính cách của Tiêu Thiệu Lâm.

Vươn tay, sờ lên bộ đồ giáp băng lãnh này, trong lòng của Trần Phong bỗng nảy lên một cỗ cảm xúc quen thuộc kỳ dị...

– Đây là...

– Thế nào, nhớ nhưng sao?

Tiêu Thiệu Lâm cười hì hì nói, đồng thời, lấy tay gõ lên lớp chiến giáp cứng cáp ở trước lồng ngực.

Tiếng va chạm thanh thúy của kim loại truyền vào tai, rất dễ nghe, trên mặt của Trần Phong lộ ra một nụ cười mà đến anh cũng không hề ý thức được.

– Đây là... của tôi?

Rõ ràng chưa từng có gặp qua bộ kính giáp này, nhưng loại cảm giác quen thuộc này, khiến cho Trần Phong phải hỏi ra những lời này.

– Đúng vậy a. Vào lần đầu tiên, khi anh nhìn thấy em, thì em đang mặc một thân kính giáp đen tuyền này chính chiến ở sa trường.

Tiêu Thiệu Lâm vẽ mặt hoài niệm, nói tiếp,

– Em uy vũ múa trường thương. Cả người nhuộm đầy máu me, đáng vẻ cực kì gợi cảm. Mỗi lần thấy em bày ra tư thế oai hùng chém giết trên chiến trường, anh đều hận không thể, lập tức áp đảo em xuống, hung hăng mà thương yêu em ngay nha.

Mấy lời kể phía trước đang rất đàng hoàng, nghiêm túc. Nhưng mấy câu phía sau lại nhất thời, lập tức thay đổi mùi vị đi.

Trần Phong vừa mới sinh ra hoài niệm, lại bị một câu nói này của Tiêu Thiệu Lâm, mà đã tan biến mất, không còn sót lại chút dấu vết nào cả.

Vô lực đỡ trán, Trần Phong lại hoài nghi lần nữa, trước khi anh bị mất trí nhớ, rốt cục, đã chịu phải bao nhiêu sự kích thích, mới có thể dính dáng phải một người không rõ như vậy đi...

– Được rồi. Anh sẽ cho em nhìn thấy sự lợi hại của anh a!

Tiêu Thiệu Lâm xoay xoay bả vai, đội mũ chiến giáp lên đầu.

Trong nháy mắt, một cỗ sát khí nồng nặc hơn, nhanh chóng tản mát ra khắp bốn phương tám hướng trong chu trăm mét xung quanh, Trần Phong hầu như theo phản xạ mà định với tay bắt lấy khẩu súng nhét vào ở sau thắt lưng.

Khẩu súng Desert Eagle này cũng đang nhét ở sau thắt lưng này của anh, cũng đã từng cùng anh vượt qua khỏi biết bao trận chiến súng đạn thập tử nhất sinh. Nhưng dưới cỗ sát khí đang bao phủ dày đặc này, thì anh vốn không có cách nào rút khẩu súng này ra nổi cả.

Trần Phong dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn về nam nhân đang mặc kính giáp ở phía trước.

Cái thói quen hay cười cợt, luôn trêu đùa của cậu, tựa hồ như đã hoàn toàn biến mất. Lúc này Tiêu Thiệu Lâm đang đứng ở trước mặt anh đây, mới đúng là Quỷ Vương của Minh Giới vốn luôn hô phong hoán vũ, hầu như không gì là không làm được——

Đó, chân chính là Hoàng.

Rút ra thanh kiếm dài giắt ở trên lưng, Tiêu Thiệu Lâm chém một cái vào khoảng không đối diện với cánh cửa lớn của biệt thự. Lập tức, vang lên một tiếng ‘oành’, cánh cửa liền bị chém ra hai nửa, bị đánh bay đi, để lộ ra một lối đi tăm tối ở phía sau.

– A. Che giấu đến thật kín đáo nha.

Tiêu Thiệu Lâm khinh thường nói một câu, thanh kiếm dài dựng thẳng ở trước ngực, thấp giọng, quát lên:

– Phá!

Lối đi tăm tối kia liền giống như mảnh kính to bị đập, mà vỡ nát ra từng khối một, lập tức lộ ra một căn phòng khách có đèn đuốc sáng trưng.

10. Chương 10

– Không tệ, không tệ a. Không ngờ rằng, tụi mày lại có thể thoát ra khỏi mê cung trong lập phương ấ a. Thật đúng là tao đã quá xem thường tụi mày rồi a.

Khuôn mặt của Lưu Khôn đã âm trầm xuống, xuất hiện ở một lối đi âm u khác.

Đi theo ở phía sau gã là vài tên người trung niên mang theo biểu tình dờ dẫm, thoạt nhìn qua không khác biệt gì với xác sống cả.

Tiêu Thiệu Lâm cong lên khóe miệng, cười như không cười nhìn gã.

– Vốn là vậy đi. Tao cũng đã mặc kệ mày. Thế nhưng, ngàn vạn lần, mày vốn không nên đánh chủ ý đụng đến trên người bảo bối của tao a.

Trong mắt của Lưu Khôn càng thêm âm trầm, phần nộ, con ngươi đều đã hiện lên một vệt màu đỏ như máu.

– Huyết ma đạo?

Tiêu Thiệu Lâm nhú mày, nói.

– Làm sao mày lại biết...?

Vừa nghe vậy, sắc mặt của Lưu Khôn, nhất thời, đại biến.

– Một kẻ thừa kế thế gia tu chân lại tu luyện huyết ma đạo? Ha ha... Thật thú vị.

Tiêu Thiệu Lâm liền nở nụ cười đến vui vẻ, nhưng giữa đôi mắt phượng lại không hề có tiểu ý nào cả.

– Xi. Nếu mày đã biết, vậy thì để tao tiễn mày đi tìm cái chết a!

Vừa lạnh lùng nói xong, thần tình trên mặt của Lưu Khôn biến ảo bất định. Cả hai mắt đều bị nhuộm lên một tầng màu đỏ như máu.

Tiếp theo, ba cái xác sống đang đứng ở phía sau gã liền rút kiếm ra, bắt đầu vọt về phía trước, hung hăng đâm thẳng về phía Tiêu Thiệu Lâm.

– Chờ ở đây.

Tiêu Thiệu Lâm giăng lên một vòng kết giới phòng ngự bao bọc lại cả Trần Phong, tiếp theo, lập tức giương kiếm đến, nghênh tiếp kẻ địch.

Tuy khuôn mặt của ba gã đều đại ra, nhưng động tác trên tay lại linh hoạt dị thường, mỗi chiêu mỗi thức đều là tinh diệu tuyệt luân, càng khiến cho người nhìn sợ hãi, phải cảm thán là mỗi một kẻ trong bọn chúng giữa lúc chiến đấu đều phối hợp rất hoàn hảo, tiến thoái có độ lực, công thủ trên toàn diện, cương nhu đi đôi, rốt cuộc cũng đã khiến cho Tiêu Thiệu Lâm cũng cảm thấy tay chân đã có chút luống cuống.

Chỉ có điều, dù sao thì Quý Vương cũng là Quý Vương, nếu như ba gã xác sống này, lại có thể ngăn chặn nổi cậu nói, thì cậu cũng sống đến nay đều là uống phí đi.

Chỉ dựa vào các chiêu thức đấu kiếm không có cách nào có thể khắc địch nổi, Tiêu Thiệu Lâm đã rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành phải làm vậy. Một tay nhất thời vẽ ra một pháp quyết, từ trong lòng bàn tay vọt ra sấm sét bổ lên trên đầu của một trong ba gã.

Roẹt——

Vang lên một âm thanh nhỏ, một nửa đầu của gã đã bị bổ nát thành mảnh vụn, nhưng cây kiếm ở trên tay của gã vẫn không hề ngừng múa tiếp những chiêu thức hiểm độc, hung hăng tấn công về phía của Tiêu Thiệu Lâm

– Cẩn thận.

Trần Phong la lên một tiếng kinh hãi, cánh tay lập tức vươn lên, nả một phát súng.

Keng!!!

Ngay khi viên đạn va phải thân cây kiếm dài kia, khiến cho mũi kiếm bị trật đi vài phần, Tiêu Thiệu Lâm nhất thời xoay thân lại, trên thân kiếm dài bị lưu lại một vết xước to chói mắt.

Tầm mắt của Tiêu Thiệu Lâm sưng sốt, rung mình lên. Cậu vừa nhìn ra, mấy gã xác sống này, tuyệt đối là không giống với đám xác sống bình thường. Nói cách khác, xác sống bình thường, chính là một cơ thể vốn đã bị mất đi thần trí hoặc là sinh mệnh, nhưng cơ thể của bọn chúng vẫn không khác gì người thường. Nếu như bọn chúng bị thương ở vị trí nguy hiểm đến tánh mạng, thì xác sống cũng không còn cách nào để cử động hay tiếp tục tồn tại được nữa.

Nhưng ba gã này, nhất là cái gã vừa bị cậu hạ sấm sét xuống, bổ sạch phân nửa cái đầu này, không chỉ không hề lập tức chết đi, trái lại, các bộ phận còn lại trên cơ thể vẫn còn có thể kế tục tiến hành công kích. Đây, quả thực là việc không hay, lại khó mà có thể tin nổi.

– Mày nghĩ rằng đám xác sống của tao lại dễ dàng bị đánh bại vậy sao?

Lưu Khôn âm lãnh vừa cười vừa nói.

Lời này, lẽ nào là chỉ ra bọn chúng vốn không phải là xác sống bình thường, mà là một loại đồ chơi gì mới sao?

Trong đầu vừa nghĩ như vậy, nhưng động tác ở trên tay của Tiêu Thiệu Lâm lại một chút cũng không chậm. Thanh kiếm dài ở trong tay, kích phát ra minh khí nồng nặc, ngón tay lập tức bung ra, ba viên châu đen tuyền dính chặt lên trên thân của ba gã xác sống kia.

– A ——!

Bị thanh kiếm dài nhiệm đầy mình khí chém lướt qua người, rõ ràng, cơ thể không hề bị thương tổn, nhưng ba gã xác sống đều phát ra tiếng hét thê lương.

– Xong rồi, đã giải quyết sạch sẽ.

Tiêu Thiệu Lâm lui hai bước về phía sau, trở tay dứt kiếm vào vỏ, tỏ ra xem thường, khê vỗ vỗ hai tay.

– Đã xảy chuyện gì a?

Trần Phong vẫn không hiểu gì như cũ.

Không phải, ba gã này vẫn còn đang đánh nhau rất kịch liệt sao. Làm sao mà đột ngột, đồng loạt vừa mới thét lên một tiếng thảm thiết. Sau đó, Tiêu Thiệu Lâm liền tuyên bố trận chiến này cứ vậy kết thúc rồi?

– Nhìn lên trên thân của bọn chúng a.

Tiêu Thiệu Lâm giương cằm lên, tầm mắt chỉ về hướng kia, Trần Phong theo tầm mắt này, nhìn đến.

Từ trên cơ thể của ba gã này, đang liên tục tủa ra từng sợi màu đen, gắt gao quấn lên trên người của bọn chúng, linh hoạt chuyển động, phẳng phất như là xúc tua vậy. Đám sợi màu đen mảnh như tơ này, chẳng chịt này như rễ cây, linh hoạt xâm nhập vào trong cơ thể của ba gã này. Theo đó, bọn chúng càng hét ra tiếng kêu càng thêm thê lương, thảm thiết. Tốc độ của đám sợi linh hoạt này thật kinh người, càng lúc càng bành trướng lên, càng thêm thô to, dần dà, hiển hiện ra hình dạng của một sợi dây leo, thậm chí, còn có thể thấy trên thân dây leo đó, mọc ra vài chiếc lá màu đen đi.

Dây leo đen tuyền này, cũng đã hấp thụ đủ dinh dưỡng, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau siết chặt lại, bao vây cả ba gã vào trong đó, hình thành ba cái gốc to, quấn quanh vào nhau tạo nên một cột cây dây leo rất cao.

Tiếng kêu thảm thiết của cả ba đều dần yếu xuống, cuối cùng, biến thành một mảng an tĩnh quỷ dị.

※※※

Lưu Khôn ngây người, hoảng hốt nhìn cái cột dây leo to sừng sững này, tựa hồ như có chút đã phản ứng không kịp. Vừa nãy, đám xác sống vẫn còn đang chiếm hết mọi ưu thế, vì sao lại đột ngột lại biến thành kết cục như thế này?

Ba!

Trên đỉnh của cây cột dây leo to lớn, sừng sững này, đột ngột nứt ra, nở thành ba đóa hoa đen tuyền, lóng lánh ánh sáng màu lam nhàn nhạt.

Tầng tầng lớp lớp dây leo dày đặc này, đột ngột, phẳng phất như là đột bị mất đi dinh dưỡng từ phân bón, từ từ khô lại, nứt ra, rơi lả tả xuống. Mất đi đám dây leo chẳng chịt bị bao vây, thì ba đóa hoa đen tuyền trơ trọi vẫn được treo lơ lửng ở trên cao, dưới đám rễ cây chỉ còn sót lại mấy cổ xương cốt trắng xoá...

– Có phải là em đang nghĩ anh ra tay quá tàn nhẫn sao?

Tiêu Thiệu Lâm đứng ở bên cạnh Trần Phong khê hỏi.

Trần Phong nhìn cậu một cái, lắc đầu,

– Trên chiến trường, vốn đã định sẵn, không phải là cậu chết, thì tôi cũng sẽ phải mất mạng. Tôi có thể có được địa vị như ngày hôm nay. Số máu đã thấm đẫm ở trên tay cũng sẽ không ít hơn cậu là bao nhiêu đi. Hơn nữa, có rất nhiều chuyện, quan trọng là ... kết quả, mà chứ không cần phải quan tâm đến thủ đoạn.

Tiêu Thiệu Lâm khê câu lên khóe miệng. Dù là quá khứ hay là hiện tại, Phong của cậu, vĩnh viễn sẽ không vì cái loại chuyện này mà sẽ chỉ trích cậu bất kì một lời nào cả.

– Bọn chúng vốn đã không có linh hồn nữa rồi.

Tuy rằng, không bị chỉ trích, nhưng cậu vẫn muốn giải thích một chút:

– Đây vốn là thị huyết hoa, vốn chỉ biết lấy huyết nhục làm thức ăn. Nếu như bọn chúng vẫn còn linh hồn mà nói, thì sau khi bị loại hoa này ăn hết máu thịt, sẽ ngưng kết lại ở trong thị huyết hoa. Thế nhưng, em xem...

Vừa nói, cậu vừa vươn ra ngón trỏ chỉ chỉ ba đóa hoa trước mặt.

Mấy cánh hoa đen tuyền đang nở rộ, lập tức bắt đầu khô héo, rĩ xuống, từ từ hóa thành tro bụi, cuối cùng, toàn bộ đóa hoa đều chỉ còn sót lại có một hạt mầm đen tuyền.

Tùy ý phất tay lên, ba cái hạt mầm này bay vào trong lòng bàn tay của Tiêu Thiệu Lâm, cũng không biết là cậu đã cất giấu vào nơi nào, nhưng chờ đến khi hai tay của cậu giang ra lần nữa, đã biến mất không thấy.

– Nếu có linh hồn tồn tại mà nói, thì ba đóa hoa này sẽ không bị héo tàn đi. Anh sẽ có thể đưa linh hồn của bọn họ, luân hồi sang kiếp khác. Bất quá, hiện tại, xem ra, bớt việc ...

Tiêu Thiệu Lâm nhìn Trần Phong, thoải mái nói.

– Chết tiệt!

Sắc mặt của Lưu Khôn đại biến. Bởi vì, ba gã xác sống này là do gã đã vung ra một số tiền lớn cho đám tà môn ngoại đạo, lại thật vất vả mới mua được trở về, không ngờ lại cứ tùy tiện, dễ dàng bị biến thành một đồng xương khô. Điều này khiến cho trong lòng, đau xót vì số tiền đã chi ra, cũng lại dâng lên nỗi kinh hãi không kiềm chế nổi. Cái tên Tiêu Thiệu Lâm này, tại sao lại đột nhiên trở nên lợi hại đến vậy.

– Còn có chiêu trò gì? Thì cứ bày ra tiếp đi a.

Tiêu Thiệu Lâm nhìn hai mắt đã hoàn toàn đỏ như máu của Lưu Khôn, giọng điệu xem thường cất lên.

– Tụi mày!

Lưu Khôn gắt gao trợn mắt, nhìn trừng trừng hai người, trong ánh mắt đều tràn đầy hận ý.

Ngay khi cả hai cho rằng, Lưu Khôn đang muốn quyết ý chết chung cả đám, thì bỗng nhiên, gã xoay người lại, chạy trốn vào trong biệt thự. Một màn này, hạt sự là khiến cho bốn mắt của cả hai đều phải trở ra, rớt khỏi mí mắt a.

– Đuổi theo!

Tuy rằng, đối với hành vi chạy trốn này của Lưu Khôn, thật là không thể nào nói nổi. Thế nhưng, vốn luôn có thói quen tốt, là không nên lưu lại cái tên đầu sỏ a. Vì vậy hai người lập tức đuổi theo.

Không thể không khen ngợi một câu là, bản lĩnh của Lưu Khôn này vốn không có gì giỏi nổi đi, nhưng tốc độ chạy trốn lại phi thường kinh người. Sau một hồi truy đuổi, Tiêu Thiệu Lâm vẫn chưa đuổi kịp gã, tầm mắt chỉ thấy gã vừa mới chạy vào một căn phòng.

Chỉ là một cái cánh cửa của một căn phòng khách tầm thường, căn bản sẽ không ngăn cả nỗi Tiêu Thiệu Lâm. Cậu lập tức tung một cước đá vỡ cánh cửa phòng, liền vọt vào. Nhưng Trần Phong còn chưa kịp theo vào, thì lập tức bỗng thấy cả người của cậu bị đánh văng ra, bay nhanh như chớp.

Không sai, là bay a.

Cả người của Tiêu Thiệu Lâm đều bị đánh văng lên, cách xa khỏi mặt đất, vang lên một tiếng ‘bộp’ lớn, va vào trên vách tường.

– Grào!

Theo sát sau Tiêu Thiệu Lâm, liền xuất hiện kẻ đầu sỏ đã tạo nên ‘cú bay’ này của cậu, là một con quái thú có bộ dạng kinh tởm chạy ra ngoài.

Loại quái thú này, thoát nhìn hình như là một đồng thịt vụn khâu lại cùng nhau mà ghép thành cơ thể này. Toàn thân đều là chất lỏng dính dấp, nhầy nhụa, hơn nữa, lớp da đang không ngừng nhúc nhích, phảng phất như dưới tầng da này có chữ gì đó đang bò lúc nhúc như muốn chui ra ngoài vậy.

– Cậu không sao chứ?

Thấy bộ dạng chật vật của Tiêu Thiều Lâm bị đánh bay ra, Trần Phong vội vã hỏi.

– Khụ khụ, không sao, không sao.

Trên người của Tiêu Thiều Lâm bị dính đầy bụi bặm, lập tức đứng dậy từ trên mặt đất. Cậu phần hận nhìn chăm chăm cái con yêu thú có tướng mạo xấu xí ở trước mặt.

Chết tiệt! Cái thứ kinh tởm này lại dám tùy tiện hại mình bị mất thể diện trước mặt lão bà như vậy. Chỉ dựa vào điều này, cũng đủ để khiến cậu phẫn nộ cái con quái thú chết tiệt này thành vạn đoạn đi.

– Nếu tụi mày đã lọt vào đến tận đây, thì cũng đừng hòng nghĩ đến việc muốn chạy thoát thân.

Từ trong phòng, Lưu Khôn chạy vọt ra, trong mắt lộ ra hung quang tàn bạo, lớn tiếng cảnh cáo.

Cái con quái thú này là thành phẩm thí nghiệm được chế tạo từ cuộc thí nghiệm do gã cùng hợp tác với tà môn ngoại đạo, tuy rằng vẫn còn chưa thành công, không thể nào khống chế hoàn toàn được, thế nhưng vốn có thực lực kinh người, coi như là đòn sát thủ bất đắc dĩ khi gã bị đẩy vào đường cùng.

– Chỉ bằng mày? Muốn bắt lấy tụi tao sao?

Tiêu Thiều Lâm khinh thường, nói.

– Chỉ bằng một tao, dĩ nhiên là không thể. Thế nhưng, tao cũng đã chuẩn bị không ít thứ tốt để tiếp đón hai đứa mày a.

Lưu Khôn lộ ra một nụ cười tàn khốc, cổ tay vung lên, quái thú điên cuồng thét lên vọt đến đánh tới Tiêu Thiều Lâm lần nữa.

– Mày cho là lần đầu tiên đã đánh trúng tao thành công, thì còn có thể có được lần thứ hai nữa sao?

Tiêu Thiều Lâm lạnh lùng cười. Hai tay kết thành một pháp ấn, hai minh quỷ nghe lệnh triệu hoán mà đến, lập tức nhào về phía quái thú. Hai bên liền cắn xé ngay.

Nhưng khiến Tiêu Thiều Lâm kinh ngạc, đó chính là, con quái thú, phảng phất giống như toàn thân đều không hề cảm thấy đau đớn vậy, tùy ý mặc cho mình quỷ cắn xé thân thể rách ra, cùng lúc đó, lớp minh khôi của hai minh quỷ lại bị nó thôn phệ cắn nuốt dần.

Rất nhanh, hai bên liền phân được thắng bại. Hai minh quỷ kia đã bị con quái thú này, thôn phệ hầu như không còn sót lại gì cả, mà mọi thương tổn máu me đầm đìa ở trên cơ thể của nó tựa hồ như vào trong lúc minh quỷ bị nuốt chửng vào, đã được lành lặn như cũ.

– Ha ha ha. Mày rất kinh ngạc hả?

Thấy được tình cảnh này, Lưu Khôn không khỏi cười rộ lên điên cuồng. Lúc này, gã đã tưởng rằng, mình đã nắm chắc chiến thắng ở trong tay, cho nên, đã không còn nóng nảy nữa, mà còn tốt bụng nói:

– Yên tâm a. Đồng máu thịt của hai đứa mày, sẽ được quái thú của tao nuốt chửng tất cả, sẽ không lãng phí để sót lại chút nào cả đâu.

– Ngu xuẩn!

Tiêu Thiều Lâm cười nhạt, khinh thường nói. Quả nhiên, một cái tên dốt nát, lẽ nào gã cho rằng chỉ dựa vào cái đồng thịt rời rạc, nhầy nhụa này là có thể đánh bại cậu – đường đường là Quỷ Vương sao a?

Thực sự là ngây thơ mà!

– Giết chết chúng nó!

Đôi mắt của Lưu Khôn lộ ra hung quang, hét lớn một tiếng.

Quái thú liền ngửa mặt lên trời, rít gào một tiếng, vọt đến, tấn công Tiêu Thiều Lâm.

– Cẩn thận!

Trần Phong giơ súng lên liền bắn. Đáng tiếc, mấy viên đạn được bắn ra từ khẩu súng Desert Eagle của anh, ghim trúng lên trên người của quái thú đã hoàn toàn mất đi uy lực. Cái cơ thể lúc nhúc, cổ quái, kinh tởm

này, không chỉ không bị tổn thương một chút nào. Thậm chí, còn có thể, khiến đám đàn vừa chạm đến liền văng ra, công kích của anh, căn bản chẳng khác gì là đang gãi ngứa cho nó vậy.

Đối mặt với cơ thể to lớn sừng sững của quái thú này, Tiêu Thiệu Lâm vẫn luôn đứng thẳng người, bất động. Mắt chăm chú, nhìn thấy đối phương đánh tới, cậu lại đột ngột nhếch lên khóe miệng.

Trong lòng của Lưu Khôn lập tức sinh ra một loại cảm giác không ổn, thậm chí là muốn lệnh cho con quái thú này lui về phía sau. Nhưng, mắt thấy quái thú lập tức sẽ xé rách lồng ngực Tiêu Thiệu Lâm, gã lại có chút luyến tiếc phải đánh mất đi cơ hội này. Cũng ngay thời khắc ngắn ngủi này, gã đang tự mâu thuẫn ở trong lòng, đã để vượt mất cơ hội.

Trong nháy mắt, ngay khi quái thú chạm đến Tiêu Thiệu Lâm, mở miệng liền quát:

– Phong!

– Ngao!

Ngay trước khi quái thú nhào lên thân thể của cậu, đột ngột mất đi động lực, phảng phất giống như đụng phải một bức tường, mạnh mẽ bị khựng lại ở giữa không trung, tiếp theo, như là bị trúng phải một đòn công kích nghiêm trọng, vang lên một tiếng ‘lộp bộp’, rơi xuống trên mặt đất.

Kèm theo tiếng rít gào sợ hãi, Lưu Khôn kinh ngạc phát hiện ra, dưới cơ thể của quái vật, chẳng biết từ lúc nào đã hình thành một pháp trận hình tròn. Pháp trận ánh lên tia sáng nhàn nhạt, mà ngay dưới ánh sáng lóng lánh này, quái thú từ từ chìm vào giữa cái pháp trận này.

– Nhảy ra!

Trong nháy mắt, Lưu Khôn lập tức nổi giận, điên cuồng hét lên lệnh cho quái vật nhảy ra khỏi pháp trận.

Đáng tiếc, lúc này, quái vật tựa giống như là bị chìm vào cát lún, giây dựa càng thêm lợi hại, thì chỉ càng khiến cho tốc độ rơi vào trong đó càng thêm nhanh. Gã chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn quái vật nhanh chóng biến mất ở giữa pháp trận này, tiếp theo, ánh sáng của pháp trận cũng từ từ tán đi, cuối cùng là biến mất không thấy đâu nữa.

– Chết tiệt! Mày đã làm cái gì hả!

Lưu Khôn điên cuồng la hét, chấp vắn Tiêu Thiệu Lâm.

Quái thú này do gã cực khổ mới chế tạo ra được, cũng là hi vọng duy nhất của gã, cứ dễ dàng bị biến mất như vậy sao? Chỉ vừa mới ra trận, thậm chí còn không trụ được đến hai phút, liền cứ vậy mà biến mất?

Một đòn đả kích này vừa giáng xuống khiến cho Lưu Khôn gần như tan vỡ!

– Ha hả, vật nhỏ này của mày rất thú vị a. Cho nên, tao quyết định đuổi nó về Minh Giới để nghiên cứu tỉ mỉ một chút thôi.

Tiêu Thiệu Lâm vì vừa cười vừa nói.

– Minh Giới? Chết tiệt! Tao muốn giết chết mày!

Lưu Khôn tức giận đến hai con mắt đều đỏ lên, giống như nổi điên đánh tới Tiêu Thiệu Lâm.

– Không biết tự lượng sức mình!

Tiêu Thiệu Lâm cười lạnh, bắt đầu giơ tay lên, đỡ lấy công kích vừa nói,

– Cục cưng, xem anh giải quyết gã ta mau lẹ ra sao nha.

Giữa trận chiến kịch liệt với Lưu Khôn, Tiêu Thiệu Lâm vẫn chưa còn quên quăng một cái mị nhãn cho Trần Phong.

Trần Phong nhất thời nổi lên mấy cái hắc tuyến.

Mắt thấy, Lưu Khôn đã bị dồn vào tình huống xấu càng lúc càng rõ rệt. Biểu tình của Trần Phong cũng càng lúc càng nhẹ nhõm, thoải mái, thậm chí, anh còn rút ra một điều thuốc từ gói thuốc trong túi quần, bắt đầu châm lửa, hút thuốc phì phèo.

Thực lực của hai người ở trước mặt đều đã chênh lệch quá lớn. Dù cho, anh dốt đặc cán mai về mấy loại tiên thuật, pháp thuật này nọ, thì anh cũng có thể nhìn ra được, căn bản là hai người không hề nằm trên cùng một cán cân đi.

Có thể nói, Tiêu Thiệu Lâm đang hoàn toàn đùa giỡn Lưu Khôn. Nếu như Lưu Khôn không còn bất kì đòn tuyệt chiêu độc môn nào nữa, thì anh cũng đã có thể vỗ vỗ cho cái mông sạch bụi bặm, để chuẩn bị về nhà được rồi a.

Lúc này, Lưu Khôn đang chìm trong tình trạng điên cuồng, gã càng trăm triệu không thể nào ngờ được, người ở trước mặt này vốn là một kẻ mặt trắng nhỏ đã từng thiếu chút nữa bị gã đùa bỡn, lại dễ dàng có được cái thực lực mạnh mẽ đến vậy. Gã tận mắt thấy cậu đã thu phục, đánh nát từng cái lại nối tiếp từng cái bảo bối của gã. Tâm của gã cũng theo đó mà từng chút một trầm xuống đáy cốc.

Xong rồi.

Ngày hôm nay chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Gã hầu như là tuyệt vọng nghĩ.

Nhưng vào lúc này, gã lập tức chú ý tới thân ảnh của Trần Phong, trong mắt hiện lên một tia hi vọng sống sót.

Vẫn còn có cơ hội!

Lưu Khôn cắn răng, quăng hết toàn bộ đám bảo bối còn sót lên ở trên người đều ném ra ngoài, không cầu có thể giết được địch, chỉ mong có thể kéo dài được thêm một chút thời gian. Chỉ cần có dư vài giây này, gã đã có thể tránh né Tiêu Thiệu Lâm, vọt đến bên cạnh cái người đàn ông kia.

Gã đã tận mắt thấy, Tiêu Thiệu Lâm luôn đối xử rất tốt, rất săn sóc cái người đàn ông này. Gã tin rằng, chỉ cần gã có thể bắt lấy cái người đàn ông này để uy hiếp Tiêu Thiệu Lâm, thì cậu nhất định không dám làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ đi. Kéo theo đó, nói không chừng, gã không chỉ sẽ không chết, trái lại, còn có thể lợi dụng cơ hội này, giết chết hai người này đi.

Đồng thời, gã cũng lập tức ném ra năm cái pháp bảo, xác thực thì cũng đã thành công khiến cho Tiêu Thiệu Lâm luống cuống tay chân một hồi, mà Lưu Khôn cũng đã nhân cơ hội này mà vọt tới bên cạnh Trần Phong.

Thấy người đàn ông này rút ra khẩu súng lục chĩa về phía gã, thì Lưu Khôn không khỏi lộ ra một mặt cười khinh miệt.

Cái tên ngu xuẩn này, lẽ nào, lại cho rằng cái thứ đồ chơi này có thể khiến tao bị thương sao?

Đáng tiếc là, nụ cười của gã, nhanh chóng, đọng lại ở trên mặt. Bởi vì trong nháy mắt, ngay khi gã chạm đến Trần Phong, thì ở dưới chân của Trần Phong, đột nhiên, bắn lên một chiếc bóng đen, chắn ở trước người của Trần Phong.

Con người của Lưu Khôn hung hăng co rút lại một cái, trên mặt của gã liền dâng lên tràn đầy nỗi khiếp sợ.

Chiếc bóng đen đột ngột bắn ra này, là cái thứ gì đây?

– A!

Đáng tiếc, trong khi gã vẫn chưa kịp hiểu được chiếc bóng đen này là từ đâu mà đến, thì chiếc bóng đen này, bỗng kéo dài ra, phẳng phất như là một lớp vải, bao trùm lên hẳn cả người của gã. Mỗi một chỗ trên cơ thể của gã vừa bị bóng ma tiếp xúc đến, bắt đầu dấy lên một cỗ đau đớn, bén nhọn. Cái loại cảm xúc ngay cả linh hồn đều đang bị cháy này, khiến cho gã nhịn không được mà kêu rên ra tiếng.

– Mày cho là, tao sẽ lơ là để cho người yêu của tao dễ dàng lâm vào hiểm cảnh sao?

Giọng nói băng lãnh của Tiêu Thiệu Lâm lại vang lên lần nữa, nhưng ngoại trừ hé miệng cất lên tiếng kêu thảm thiết thì Lưu Khôn đã không còn ý thức được gì nữa, chứ đừng nói là nghe thấy lời nói này.

– Âm ảnh, đừng ăn ở ngay tại đây.

Tiêu Thiệu Lâm miễn cảm phát hiện ra, Trần Phong khá là phản cảm cách ăn cơm của ám ảnh, vội vã ra lệnh ngăn lại.

Ám ảnh dừng lại một chút, tiếp theo, ở trên mặt đất lại hiện ra một pháp trận y như vừa nãy lần nữa, ám ảnh vàng bao trùm lấy thân thể của Lưu Khôn, liền biến mất vào trong đó, thoát nhìn, hẳn là đi về Minh Giới rồi đi.

– Cứ như vậy mà kết thúc rồi?

Khi nhìn ám ảnh hoàn toàn biến mất, Trần Phong giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ xem giờ một cái. Từ khi bọn họ đỗ xe đến bây giờ, chỉ mới trôi qua ba giờ, nhưng bọn họ đã giải quyết sạch sẽ hầu như hết cả một sào huyệt của quân địch đi. Cái này có chút quá khó tin đi.

– Ủ, đã kết thúc rồi a.

Tiêu Thiệu Lâm cười hì hì nhìn Trần Phong,

– Nếu như Phong còn cần tiêu diệt mấy kẻ cừu gia khác, thì anh cũng có thể thay em giết chết bọn chúng nha.

Trần Phong nghe xong lời này, vội vã lắc đầu:

– Hay là thôi đi. Mấy băng nhóm đang cạnh tranh với băng nhóm của tôi đều là một đám xã hội đen tầm thường mà thôi a. Cậu vừa đi tính sổ, phỏng chừng, thì chắc là bọn họ bị đánh tan xác đến bã cặn cũng không còn sót lại đi.

– Sợ cái gì chứ. Anh là người nam nhân của em. Cho nên, việc anh giúp em là hành động thiên kinh địa nghĩa nha.

Tiêu Thiệu Lâm rất tự hào, không thềm để ý đến, mà nói.

– Tôi không sợ cái gì cả.

Trần Phong nhàn nhạt nói,

– Thế nhưng, tôi cũng là đàn ông, cho nên, vốn không muốn cái gì cũng phải dựa vào cậu.

Tiêu Thiệu Lâm bắt đầu dĩ nhưn nhưn vai. Cá tính này của Trần Phong, cậu đã được lĩnh giáo qua mấy ngàn năm rồi đi. Nếu như mà Trần Phong đột nhiên nói, sau này mọi chuyện đều để cho cậu giải quyết dứt, thì đây mới là gặp quỷ a.

– Được rồi, được rồi. Mấy việc cạnh tranh, đấu đá của em, anh sẽ không tham dự vào là được rồi chứ gì.

Đối với sự cố chấp này của Trần Phong, Tiêu Thiệu Lâm cũng đành không có cách nào để giải quyết cả đi. Nhưng rất nhanh, cậu liền tìm được cách khác để giúp đỡ cho Trần Phong a. Vì vậy cậu liền cười tủm tỉm nói,

– Bất quá... cái cơ thể mang tên Tiêu Thiệu Lâm này, tốt xấu gì thì cũng là mang tiếng là đại ca Bắc khu đi. Cho nên, anh lợi dụng cái tư cách này để giúp em, cũng không quá phận ha?

Trần Phong trợn trắng mắt liếc một cái, cũng không có phản đối. Dù sao, cái tư cách này của Tiêu Thiệu Lâm vốn là thật. Tuy linh hồn bên trong đã thay đổi, nhưng ngoại hình vẫn là một.

Hơn nữa, anh biết rõ đám thủ hạ đã thềm nhỏ dãi cái địa bàn này của Tiêu Thiệu Lâm đã lâu, cho nên, anh cứ thuận cái lý do này, mà danh chính ngôn thuận thu cái địa bàn đó qua đây cũng không phải là việc gì khó có thể tiếp thu được đi.

– Xong rồi. Mọi chuyện đều được giải quyết sạch sẽ. Đi thôi.

Tiêu Thiệu Lâm thấy Trần Phong không có phản đối, liền cười hì hì, ôm lấy Trần Phong, búng tay một cái, cả hai người liền biến mất ở trong không khí.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Ngay sau khi cả hai biến mất không lâu, đột ngột, xuất hiện hai bóng người, trước cửa lớn trở lại của căn biệt thự này.

Trong hai người kia, có một người tựa hồ như đã mất đi ý thức, được người còn lại ôm vào trong lòng.

Trên thân của người hôn mê kia không mặc cứ quần áo nào cả. Toàn thân thể trần trụi chỉ miễn cưỡng được bao bọc trong một áo khoác tây trang. Trên da thịt ở vẫn còn đang bị lộ ra bên ngoài, phần lớn đều loang lỗ để lại một vài dấu vết ái muội, giữa hai chân xích lõa còn lưu lại vài vết trắng đục pha hồng.

Cung Thiên nhìn người đàn ông vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ ở trong lòng mình. Trên mặt của hắn liền lộ ra thần tình phức tạp, hắn không biết vì sao bản thân lại sẽ làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này đối với Trương Kiến. Nhưng hắn vốn không quên được, trong lúc hắn chiếm giữ lấy Trương Kiến, thì liền chiếm được sự thỏa mãn phát ra từ ở sâu trong nội tâm.

Ngay từ ban đầu, đích thật là do hắn không có cách nào khống chế nổi bản thân. Thế nhưng, tiếp theo đó, cái loại sức mạnh khống chế, điều khiển lấy hắn đã trực tiếp bị biến mất không còn sót lại chút gì nữa. Chỉ có điều, hắn vẫn không hề dừng lại hành vi cường bạo của bản thân như cũ.

Cứ một lần nối tiếp một lần, hắn chìm đắm trong cái loại cảm xúc vui sướng, tuyệt vời này. Thẳng đến khi Trương Kiến hoàn toàn ngất đi, hắn mới có chừng mực mà dừng lại hành vi xâm chiếm này.

Dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Trương Kiến, rõ ràng đây chỉ là một gương mặt cực kì đàn ông, nhưng ở trong mắt của Cung Thiên nhìn vào, lại mê người không gì sánh được.

Hít sâu một hơi, thần tình phức tạp ở trên mặt của Cung Thiên liền trầm tĩnh xuống. Dù cho có như thế nào đi nữa, hắn cũng không hối hận vì đã làm ra cái loại này với Trương Kiến. Lập phương án, bất quá chỉ là phóng xuất ra dục vọng mà hắn giấu sâu tận dưới đáy lòng mà thôi.

Chuyện này cũng đã xảy ra, thì dù có suy nghĩ thêm bất cứ cái gì, cũng không có thể thay đổi được gì nữa. Nói không chừng, chuyện đã xảy ra ở trong lập phương án này, trái lại, sẽ chính là cơ hội để cải biến mối quan hệ giữa hắn và Trương Kiến đi.

– Tôi sẽ không buông tha ... Cậu nhất định sẽ thuộc về tôi.

Cung Thiên cúi xuống hôn lên trên gương mặt của Trương Kiến, thấp giọng thì thầm tự nói.

Mà cùng lúc đó, hắn cũng không hề chú ý tới, mí mắt của Trương Kiến vẫn còn đang hôn mê có chút giật giật.

Không thích hợp, rất không thích hợp!

Trần Phong dùng ánh mắt hồ nghi, không ngừng đánh giá khuôn mặt không biểu tình của Trương Kiến cùng với vẻ mặt nóng vội vẫn còn thở hổn hển của Cung Thiên.

Từ trước cho tới nay, hai người thuộc hạ này đều luôn biết phối hợp rất hoàn hảo, mối quan hệ cũng không tệ đi.

Nhưng hai ngày này, biểu hiện của cả hai, phi thường quỷ dị.

Hai ngày trước, sau khi phá tan hang ổ của Lưu Khôn, thẳng đến chiều người thứ hai, Trương Kiến mới xuất hiện ở trước mặt của Trần Phong. Tuy rằng thoát nhìn dáng vẻ của hắn, không có gì khác thường. Thế nhưng Trần Phong lại có thể nhìn ra được trong mắt của hắn, ẩn giấu sự ảm đạm thật sâu.

Xuất phát từ tâm ý bảo vệ thuộc hạ, anh liền đau lòng thay hắn, cho nên nhanh chóng cho hắn nghỉ ba ngày phép. Nhưng không ngờ tới, Trương Kiến vừa rời khỏi, thì đến Cung Thiên mang theo vẻ mặt lo lắng xông vào trong văn phòng của anh, truy vấn anh, có phải vừa này đã gặp Trương Kiến rồi hay không.

Kết quả, anh vừa nói ra, Trương Kiến vừa mới rời khỏi đây. Thì thậm chí Cung Thiên cũng bất chấp anh – đại ca của hắn, mà lập tức xoay người, nóng vội, gấp gáp đuổi theo.

Thăng cho tới ngày hôm nay.

Trương Kiến bày ra vẻ mặt bình tĩnh, yêu cầu đổi người cùng hợp tác với mình. Mà, Cung Thiên lại nóng nảy, vội vàng, kiên quyết phản đối.

– Hai người các cậu, đã xảy ra chuyện gì đây?

Trần Phong ném cây bút máy ở trong tay xuống bàn, bình tĩnh, cẩn thận nhìn bọn họ. Hai người anh em mà anh vô cùng tin nhiệm lại đang chơi trò nội chiến sao?

– Không có việc gì.

Trương Kiến vẫn mang vẻ mặt đăm đăm, nói.

– Chỉ là em nghĩ, Cung Thiên đã không thích hợp để cùng hợp tác làm việc với em mà thôi.

– Anh Phong. Em không đồng ý. Em đã hợp tác cùng với Trương Kiến đã lâu như vậy, chưa từng phạm phải sai sót nào cả. Tại sao lại muốn điều em đi cơ chứ?

Cung Thiên liếc mắt nhìn Trương Kiến, không cam lòng phản bác.

– Anh Phong. Nếu như Cung Thiên đã không chịu bị điều đi, thì phiền anh điều em đến quản lí nơi làm ăn khác đi.

Trương Kiến chưa từng liếc mắt nhìn đến Cung Thiên, lạnh lùng nói.

– Cậu!

Cung Thiên oán hận trừng mắt hắn, lớn tiếng nói:

– Lẽ nào tôi chọc giận cậu, khiến cậu chán ghét tôi đến thế sao?

– Không sai.

Trương Kiến nhàn nhạt hồi đáp.

Cung Thiên liền bày ra vẻ mặt thối thối, ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Kiến tựa hồ như hận không thể nuốt chửng hắn vào bụng mình vậy.

Để phòng ngừa hai người anh em cũng là thuộc cực kì đặc lực của của anh, thực sự phải xé rách mặt nhau.

Vang lên một tiếng vỗ bàn, Trần Phong đứng lên,

– Đều câm miệng hết cho tôi,

Tiếp theo, anh trừng mắt nhìn Trương Kiến,

– Nói, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Được rồi, được rồi. Vì sao cậu lại đột nhiên muốn điều cậu ta đi hả?

Trương Kiến ngậm chặt miệng, cúi đầu lặng lẽ không nói.

Trần Phong chán nản. Nhưng đối với cái khuôn mặt này, xưa nay tựa giống như hũ nút của Trương Kiến, anh thật đúng là không còn cách nào cả.

Rơi vào đường cùng, anh liền trừng mắt nhìn Cung Thiên,

– Cậu nói đi! Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra hả?

Cung Thiên siết chặt nắm tay, tiếp theo lại buông ra, thế nhưng ngoài miệng cũng hề không nói ra được một lời nào cả.

– Đi! Hai thằng nhóc này đúng là thật có tiền đồ a, đến tôi cũng dám giấu diếm.

Trần Phong bị tức đến phản cười. Bình thường, Trương Kiến không trầm tính, ít nói còn chưa tính, không ngờ tới, đến Cung Thiên luôn hoạt bát, nói nhiều, bây giờ, cư nhiên cũng học theo Trương Kiến mà bảo trì trầm mặc.

– Không nói ra, sao?

Trần Phong trực tiếp ngồi trở lại ghế da, rút ra một điều thuốc đốt lên, chậm rãi vẽ ra từng vòng khói trắng,

– Vậy trước cứ dừng cuộc tranh luận ở đây đi. Chừng nào hai cậu nói ra được lí do của mình rồi tính tiếp. Bây giờ, thì dừng lãng phí thời gian của tôi nữa.

Nói xong, anh cũng không thèm lại để ý tới đến hai người đang đứng yên như tượng thần trấn môn ở trước mặt mình nữa, lại tiếp tục, vùi đầu vào xử lý đồng công việc của bản thân.

Cứ như vậy, Trương Kiến lặng lẽ không nói, Cung Thiên cũng không nói được một lời. Mà, Trần Phong lại đang bận bịu xử lí công việc. Sau khi đã trôi qua hai, ba giờ gì đó, thẳng đến khi Tiêu Thiệu Lâm từ ngoài cửa đi vào, thì cái bầu không khí quỷ dị ở trong phòng mới bị đánh vỡ.

– Hừm? Đây là làm sao vậy?

Tiêu Thiệu Lâm nhìn một lượt, hai người này dường giống như hai cái cọc gỗ đứng yên ở trước ở bàn làm việc, cười hỏi.

– Tôi cũng không biết a. Ai biết hai thằng nhóc này, đang muốn quậy cái quỷ gì cơ chứ.

Trần Phong ngẩng đầu lên, đặt mấy phần giấy tờ công việc đã được xử lý tốt qua một bên.

– Nha, vậy hai người này còn đứng ở này để làm chi a?

Tiêu Thiệu Lâm kéo Trần Phong đi tới sofa mà ngồi xuống, đặt bữa khuya tình yêu vừa mới mua tới lên trên bàn trà.

– Ai biết.

Trần Phong liếc mắt nhìn hai người này, nói:

– Một người không chịu tiếp tục hợp tác làm cộng sự với người kia. Người còn lại, thì luôn kiên quyết không chịu rời xa. Cũng không biết, rốt cuộc là hai thằng nhóc này quậy cái trò quỷ gì nữa.

– Nga?

Tiêu Thiệu Lâm quan sát từ trên dưới cả hai người này một vòng, ánh mắt liền lộ ra biểu tình hiểu rõ, thoải mái mà đáp:

– Không có việc gì đâu. Chỉ là chuyện phu thê cãi nhau mà thôi. Đầu giường đánh nhau, cuối giường liền hòa nha. Qua hai ngày nữa thì ổn rồi.

Phụt...

Trần Phong đang ăn vào một ngụm hồn đồn lập tức, mạnh mẽ phun ra, lưu lại một đồng tàn dư bét nhè ở tại trên bàn trà.

Mà bản thân của anh lại hiện lên vẻ mặt thờ ơ, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Thiệu Lâm, bên mép vẫn còn dính phải một ít tảo tía, nhìn cực kì buồn cười.

– Cậu... Cậu cứ hay nói giỡn đi?

Trần Phong nhìn Trương Kiến một cái, lại nhìn đến Cung Thiên một cái, cuối cùng mới xoay đầu nhìn quay về Tiêu Thiệu Lâm, hiện lên vẻ mặt khó có thể tin nổi. Chuyện này cũng quá vượt mức có thể hình dung nổi đi.

Tiêu Thiệu Lâm nhú mày, tựa hồ muốn nói: “em không tin?”

Trần Phong dùng ánh mắt vụn phần hồ nghi, liếc mắt quan sát Trương Kiến, kết quả lại phát hiện ra, tuy trên mặt của đối phương đều bày ra bộ mặt vô biểu tình. Thế nhưng, bên tai lại xuất hiện màu đỏ khả nghi. Mà, phản ứng của Cung Thiên càng rõ ràng hơn, đầu tiên là giật mình, tiếp theo, bày ra vẻ mặt như bưng bình đại ngộ, cuối cùng, chỉ còn sót lại là nụ cười ngây ngốc, si tình a.

Mơ hồ cảm nhận được mối quan hệ giữa hai người thuộc hạ của mình, đích xác đã tiến triển thành loại quan hệ ái muội nào đó. Cho nên, đại khái là Trần Phong đã hoàn toàn tin vào lời nói của Tiêu Thiệu Lâm rồi đi.

– Khụ khụ...

Mặc dù, anh cực kì giật mình khi phát hiện ra hai người lại cứ nhiên sẽ tiến triển thành loại quan hệ này. Nhưng mà cả hai đều là tân lang tân nương mới bước vào mối quan hệ này, hẳn là có chút rắc rối nho nhỏ đi, tựa hồ như một vị đại ca như anh không cần phải can thiệp vào đi.

Vì vậy, Trần Phong phi thường sáng khoái thông thả một tuần, để cho cả hai về nhà nói chuyện rõ ràng với nhau đi, sau khi đã đạt thành quyết định thì trở lại tìm anh.

Đối với loại cách làm này, Trương Kiến không hề có bất kì biểu tình gì cả, chỉ là yên lặng rời khỏi phòng làm việc...

Mà, Cung Thiên lại dùng ánh mắt dị thường cảm kích liếc nhìn Tiêu Thiệu Lâm, tiếp theo, mau lẹ chào đại ca một tiếng, liền nóng vội, gấp gấp đuổi theo cả Trương Kiến lại.

– Hai thằng nhóc này, tự lúc nào đã quấn quýt cùng nhau vậy a? Tại sao tôi lại chưa từng phát hiện ra nha?

Chờ đến khi hai người kia đi rồi, Trần Phong hiện lên vẻ mặt khó tin, mà nhìn Tiêu Thiệu Lâm.

Tiêu Thiệu Lâm mím môi cười cười, nâng cằm của anh lên, bày ra một dáng vẻ như hoa hoa thiếu gia đùa giỡn con gái nhà lành mà nói,

– Em hôn anh một cái, thì anh sẽ nói cho em nghe a.

Trần Phong nhất thời nổi lên hắc tuyến. Đạo gần đây, người này xem phim cổ trang trên ti vi nhiều quá rồi đi...

Nhìn Tiêu Thiệu Lâm đang chu môi ra, bày ra, tư thế mong chờ mình hôn xuống. Trần Phong cũng chỉ có thể kiên trì hôn cậu một cái.

Sau khi đã thoả mãn thu hoạch một kết quả ưng ý, Tiêu Thiệu Lâm cười tủm tỉm, nói với Trần Phong:

– Hai người này từ rất lâu vào trước đây, đã lén lút với nhau rồi a, nhưng chỉ là em không biết mà thôi.

– Rất lâu, là từ lúc nào?

Trần Phong rất không vui vì cái đáp án không rõ này.

– Vậy em lại hôn anh một cái nữa đi.

Trần Phong:

– ...

Sau khi dựng thẳng ngón giữa lên, trả lời thay cho yêu cầu vô lý của Tiêu Thiệu Lâm, Trần Phong trực tiếp đứng lên, trở lại ngồi vào phía sau bàn làm việc, tiếp tục xử lý công việc.

Trong lòng nghĩ: ông đây vốn không cần hỏi cậu a. Đợi đến khi Trương Kiến trở về, tôi cũng không tin là tôi không thể moi ra đáp án từ trong miệng của cậu ta đi.

Nhìn Trần Phong lại bận rộn xử lý công việc, Tiêu Thiệu Lâm ngồi ở trên sofa, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Cậu nhớ tới biểu tình hiện lên trên mặt của Cung Thiên khi vừa đi ra ngoài, đuổi theo thì trong lòng của cậu không khỏi trầm nghĩ: Yếu Thừa chân quân, lần này tôi tốt bụng giúp đỡ cho cậu để đạt được mong muốn, chờ đến lúc cậu quay về lại tiên cung, phần nhân tình này, xem cậu làm sao để trả lại thật tốt cho tôi đi...

Trong lúc vô ý, Trần Phong ngẩng đầu, thấy nụ cười vi diệu này ở trên mặt của Tiêu Thiệu Lâm, anh không khỏi đánh một cái rùng mình. Trong lòng âm thầm nói, cũng không biết là kẻ nào lại không may lại bị cái người ma quỷ này tính kế đi...

*

Trên đường lớn, Cung Thiên đang kéo lại, giữ chặt lấy Trương Kiến, lại đánh một cái hất xì không rõ, có chút sưng sốt một, liền quán lấy đối phương, vừa bày ra bộ dạng chết cũng không buông tay.

Đối với cái loại chiêu đeo bám lưu manh, đánh chết cũng không buông tha này của Cung Thiên, căn bản là Trương Kiến không nghĩ ra được cách nào để giải quyết cả, cố tình muốn né tránh hẳn, rồi lại quảng không xong khối da trâu bám dai dẳng này.

Rõ ràng, mình là người bị hại, nhưng hết lần này tới lần khác, đối phương luôn bày ra một bộ dạng đáng thương cứ nhất định muốn mình phải phụ trách hẳn. Trương Kiến ngoại trừ buồn bực ở ngoài, thì đến cuối cũng chỉ còn sót lại cảm giác vô lực thật sâu.

Đối với biểu tình buồn bực, do dự, bất đắc dĩ của Trương Kiến, khiến cho Cung Thiên vui vẻ tự đáy lòng.

Hắn đã từng học qua cái loại chiêu thức đánh chết cũng không buông tha, phi thường hèn mọn này, lại không hề biết đến kỹ thuật hay liều lượng sử dụng. Thế nhưng khi hắn chân chính sử dụng một chiêu này trong suốt cả thời gian vừa qua, hắn mới phát hiện, thì ra chỉ cần tìm được mục tiêu rồi, thì chiêu thức này lại có thể phát huy rất tốt, mang đến hiệu quả không tưởng a.

Trương Kiến, cậu không chạy thoát được đâu...

Cung Thiên lộ vẻ kiên định, nở một nụ cười đắc chí, mơ hồ như có thể nhìn thấy được hình ảnh Trương Kiến hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay của mình, vào một ngày nào đó.

*

Vào buổi lễ tiếp nhận Bắc khu...

– Hai tên nhóc này, còn chưa trở về sao?

Trần Phong cau mày nhìn lão Triệu.

– Vẫn chưa ạ, nghe nói...

Lão Triệu len lén liếc mắt nhìn Trần Phong.

– Nghe nói cái gì hả?

Trần Phong nhin không được hỏi.

– Nghe nói, hình như cả hai đi hưởng tuần trăng mật đi.

Lau đi tầng mồ hôi lạnh đổ ra ở trên đầu, lão Triệu lắp bắp nói.

Gặp quỷ a. Ai mà ngờ được, đến hai thuộc hạ đắc lực của đại ca, cũng có thể dễ dàng quán quýt cùng với nhau, càng không quan tâm đến ai cả, mà bỏ lại công việc mà chạy đi hưởng tuần trăng mật a.

– Hưởng... Tuần trăng mật?

Trần Phong ghen hòng nhìn trôn trời. Hai vị này, bỏ lại một đống công việc, mặc kệ hết tất cả, phủ tay ném lại cho mỗi mình anh mà đi tuần trăng mật sao?

– Phong, chúng ta cũng đi hưởng tuần trăng mật ha.

Một đôi cánh tay mảnh khảnh từ sau vươn đến trước, ôm lấy thân thể anh, Tiêu Thiệu Lâm đứng ở phía sau Trần Phong, khẽ hôn lên cái gáy của anh.

– Cút ngay!

Trần Phong tức giận đến vẻ mặt đều đỏ bừng lên. Cái tên khốn kiếp này, bình thường khi không ai làm xằng làm bậy còn chưa tính. Hiện tại lại còn dám làm trò ở trước mặt của lão Triệu, nếu bị đồn thổi ra ngoài, thì sau đó, anh làm sao có thể chinh đồn sự uy nghiêm đại ca của mình đây a.

Lão Triệu cúi đầu, nội tâm rơi lệ: cậu Tiêu a, cậu đang muốn hại chết tôi đi? Tôi biết cậu với đại ca rất ân ái rồi đi. Bây giờ, cậu lại cố ý để cho tôi thấy đáng ghét vô mặt của đại ca, nói không chừng, đại ca sẽ giết tôi diệt khẩu mất a...

– Lão Triệu, ông đi ra ngoài trước đi a.

Trong mắt của Tiêu Thiệu Lâm nhất thời lóe sáng, phất tay đuổi lão Triệu đi.

Lão Triệu như được đại xá, hai chân lập tức như bôi dầu, chạy đi mất, nhất thời, trong văn phòng an tĩnh chỉ còn lại hai người, Trần Phong và Tiêu Thiệu Lâm.

– Cậu, cậu muốn làm gì hả...

Bầu không khí, đột nhiên chuyển biến, có chút sai sai, da đầu của Trần Phong không khỏi có chút tê dại.

– Em đoán thử xem?

Tiêu Thiệu Lâm cười đến phi thường sảng khoái:

– Đã lâu rồi, chúng ta không chơi cái trò kia...

– Chơi cái trò gì chứ?

Trần Phong cảnh giác nhìn Tiêu Thiệu Lâm, không tự giác lui mấy bước về phía sau.

– Ha hả...

Tiêu Thiệu Lâm khẽ nâng lên bàn tay, ‘tách’ một tiếng búng tay vang lên.

Cả người của Trần Phong đều cứng đờ, trong nháy mắt, quyền khổng chế thân thể để hoàn toàn bị mất đi.

– Tiêu Thiệu Lâm, cậu, cái tên khốn... Ưm ưm...

...

Buổi tối nay, trên lầu hai của Miên Hạ, bên ngoài cánh cửa văn phòng của Trần đại ca, treo một tấm thẻ ghi ‘đang bận, xin đừng đến quấy rầy’, thật lâu... thật lâu...

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/linh-xam>